

တက္ကသိုလ်

ဝင်းကြွယ်

အတို့အလှည့်

ချင်း : ချင်း : ယွင်း ဇီ ကေ ဝ က် ကျင်း : ဝေ လှဲ

ဒုတိယပိုင်း
အတ်ထိမ်းပိုင်

BURMESE
CLASSIC
.COM

တက္ကသိုလ်
ဝင်းကြွယ်

အတုံ့အလှည့်

BURMESE
CLASSIC
COM

(ဒုတိယပိုင်း-ဇာတ်သိမ်း)

အခန်း (၁၇)

ကျင်းဖုန်း၏သတင်းသည် တောင်ကြားမြို့တစ်မြို့လုံးသို့
ပျံ့နှံ့သွားလေသည်။

ဝမ်းကျုံးစန်းသည် တောင်ကြားမြို့ကလေးအား လက်ဝါး
ကြီးအုပ်ကာ ကြိုးကိုင်ထားသူ ဖြစ်လေသည်။

မြို့ဝန်မင်း လီကွေ့ပင်လျှင် သူ၏ခါးပိုက်ထဲမှလူ ဖြစ်နေ
လေသည်။

ဤကဲ့သို့သော ဝမ်းကျုံးစန်းက ကျင်းဖုန်းအား ဧည့်ဝတ်
ကျော့စွာ ပြုစုသည်ဟူသော သတင်းသည် တောင်ကြားမြို့ကလေး၌
အလွန်စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသည့် သတင်းတစ်ခုဖြစ်နေ၏။

ထို့ထက်ပို၍ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသောသတင်းကား
ပီလိန်အား ပေးလိုက်သည်ဆိုသော သတင်းပင်ဖြစ်လေသည်။

ယင်းကြောင့် ...

၆ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

တချို့က ကျင်းဖုန်းအား အထင်ကြီးသောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်ကြ၏။

တချို့ကမူ စက်ဆုပ်ရွံရှာသောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်ကြလေသည်။

မည်သို့ဆိုစေ ... ကျင်းဖုန်း၏အမည်က တောင်ကြားမြို့ကလေးတစ်မြို့အား ဖုံးလွှမ်းသွားလေသည်။

ရွှေစည်းစိမ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ရွှေစည်းစိမ်ပိုင်ရှင် ချာရဲလုကိုယ်တိုင်က ခရီးဦးကြိုပြုလိုက်လေသည်။

သူ၏လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကျင်းဖုန်း၏လက်နှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ခရီးဦးကြိုပြုလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကျင်းဖုန်းသည် ချာရဲလု လက်နှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ရင်ထဲ၌ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားမိ၏။

အကြောင်းကား သူ၏လက်အား ဆုပ်ကိုင်ထားသော ချာရဲလု၏ လက်နှစ်ဖက်သည် ပြုတ်တူသဖွယ် သူ၏လက်အား ဖမ်းညှပ်သလို ခံစားလိုက်ရလေပေတော့ဖြစ်သည်။

သူက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်၏။ သူသည် အတွင်းအားကို စုစည်းကာ မိမိ၏လက်ချောင်းကလေးများဆီသို့ ပို့လွှတ်လိုက်လေသည်။

ယင်းကြောင့် ချာရဲလု၏လက်ဖျားသည် တဖြည်းဖြည်း ပြေလျော့လာ၏။

ကျင်းဖုန်းက ပြုံးရင်းသူ့အား စိုက်ကြည့်လိုက်လေသည်။ ချာရဲလုကလည်း ပြုံး၍ပြန်လည်စိုက်ကြည့်နေ၏။ သို့သော်

သူ၏နဖူးပြင်တွင် ချွေးများစို့လာလေသည်။ သူက မိမိလက်ကို ပြေလျှော့လိုက်ပြီး ...

“တောင်ကြားသခင်က လေးစားမယ်ဆိုလည်း လေးစားလောက်ပါတယ်ဗျာ”

ကျင်းဖုန်းက အေးစက်စက်ဖြင့် ပြုံးလိုက်၏။ “အဟင်း ဟင်း ... ခင်ဗျားရဲ့လက်ဝါးအားက တကယ်ပြင်း

တာကိုး၊ ဒါနဲ့တောင်မှ ပီလိန်ကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင် သွားခေါ်ရတယ်ဆိုတော့ ခင်ဗျားရဲ့လက်ကို ဖြတ်ပစ်လိုက်ဖို့သင့်ပါတယ်”

ချာရဲလု၏မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားလေသည်။ သူက ပန်းတစ်ချက်တွန့်လိုက်ကာ ...

“ဒါကတော့ တောင်ကြားမြို့သခင်ရဲ့ပစ္စည်းကိုး၊ သူက ပီလိန်ကို ခင်ဗျားရဲ့လက်ထဲ ပေးလိုက်တာဟာ တကယ်အံ့ဩစရာပါပဲ၊ ကျုပ်ဖြင့် ယုံတောင်မယုံနိုင်အောင်ပါဘဲ”

၈ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

ကျင်းဖုန်းက သဘောကျစွာဖြင့် ပြုံးလိုက်၏။

“မင်း ယုံတာ၊မယုံတာ နောက်ထား ... အခု ကျုပ်တို့ကို အကောင်းဆုံးအိပ်ခန်းတစ်ခန်း စီစဉ်ပေးပါ။ တော်ကြာ ပိလိန်လာလိမ့် မယ်”

ချာရဲလုက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပါပြီ”

သူက ကျင်းဖုန်းအား အကောင်းဆုံး အိပ်ခန်းတစ်ခန်းဆီသို့ ပို့ပေးလိုက်၏။ ယင်းနောက် အချိန်မရွေးခေါ်ခိုင်းပါရန် မှာကြားကာ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

နာရီဝက်အချိန်သို့ ကျော်လွန်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။
ယခုအချိန်အထိ ပိလိန်က ရောက်မလာသေးပါ။
ကျင်းဖုန်းက အခန်းထဲတွင် ခေါက်တံခွဲခေါက်ပြန်လျှောက်နေ

၏။

အတုံအလှည့် (၃-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၉

ရုတ်တရက် သူက စားပွဲအနီးတွင် ခြေလှမ်းရပ်တန့်ကာ စားပွဲပေါ်မှ ငွေမောင်းလေးအား ထုလိုက်လေသည်။

‘ခူ’

ငွေမောင်းသံမဆုံးမီမှာပင် အခန်းတံခါးပွင့်သွား၏။ ဆိုင် လုလင် တစ်ယောက်က ခြေလှမ်းသွက်သွက်ဖြင့် ဝင်ရောက်လာကာ ကျင်းဖုန်းအား ဂါရဝပြုလိုက်လေသည်။

ကျင်းဖုန်းက သူ့အား လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“ချာရဲလုကို ပြောလိုက်ပါ ... အခုချက်ချင်း ရွှေနှုန်းတော်ကို သွားပြီး ပိလိန်ကိုခေါ်ခဲပါ”

သူက ယင်းသို့မှာကြားနေစဉ် ရုတ်တရက် သူ၏ မျက်လုံး များက ဆိုင်လုလင်နောက်မှ လူရိပ်တစ်ရိပ် ရွှေလျားလာနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူရိပ်ကား တခြားလူ မဟုတ်ပါ။ ကျင်းဖုန်း၏အခန်းသို့ လာနေသော ပိလိန်ပင် ဖြစ်လေတော့၏။

ပိလိန်သည် တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းလာနေ၏။

သူမ၏လှုပ်ရှားမှုတိုင်းသည် ကျင်းဖုန်းအား ညှိယူနေသကဲ့သို့ ထင်ရလေသည်။

ကျင်းဖုန်းက ဆိုင်လုလင်အား လက်တစ်ချက်ငှော့ယမ်းလိုက်သည်။

“မင်း သွားနိုင်ပြီ”

သူက ယင်းသို့ပြောပြီး ပိလိန်ထံသို့ လျှောက်သွား၏။

ဆိုင်လုလင်က သူ၏ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဟန်ပါပါတွန့်ရင်း ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ကျင်းဖုန်းက ပိလိန်၏လက်ကိုဆွဲကာ အခန်းထဲသို့ ခေါ်ဆောင်လာလေသည်။

“ကြာလိုက်တာကွာ ... မင်းမလာရင် ငါတော့ သေရတော့မှာပဲ”

ပြောပြီး သူမအား သိုင်းဖက်ထားလိုက်၏။

ပိလိန်က သူ့အား ပြုံးတုံ့ဖြင့် ကြည့်ကာ ...

“ပိုလိုက်တာကွာ”

သူမ၏အသံက ကနဲကလျ နိုင်လှပေသည်။

ကျင်းဖုန်းက သူမအား ပို၍တင်းကျပ်စွာ သိုင်းဖက်ထားလိုက်သည်။

ပိလိန်က အသံလွင်လွင်ကလေးဖြင့် ရယ်မောလိုက်သည်။

“ခစ် ခစ် ခစ် ... ကဲ ... ကျွန်မဗိုက်ဆာလှပြီ၊ ညစာအတူတူစားကြရအောင်”

ကျင်းဖုန်းက ပြုံး၍ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ”

ကျင်းဖုန်းသည် ညစာကို မိမိ၏အခန်းထဲမှာပင် စားသောက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ရှာရဲလုက တဒင်္ဂအချိန်လေးမှာပင် စီစဉ်၍ပေးလေသည်။

ယင်းကြောင့် ကျင်းဖုန်း၏အိပ်ခန်းထဲရှိ စားပွဲပေါ်၌ စားသောက်စရာများဖြင့် ပြည့်စုံနေ၏။

အနီရောင် ဖယောင်းတိုင် နှစ်တိုင်အား စားပွဲပေါ်တွင်တွန်းထားလေသည်။

ယခု ထိုဖယောင်းတိုင်များသည် တစ်ဝက်လောင်ကျွမ်းပြီဖြစ်၏။

၁၂ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

စားသောက်ပြီးသောအခါ ပိလိန်က ထိုင်ရာမှထလိုက်ပြီး
အခန်းထောင့်သို့ လျှောက်သွား၏

ယင်းနောက် အခန်းထောင့်စားပွဲပေါ်ရှိ အရက်အိုးအား
ကျင်းဖုန်းမြင်အောင် မြှောက်ပြလိုက်လေသည်။

ကျင်းဖုန်းက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

ပိလိန်ကဖြိုးလိုက်ပြီး စားပွဲပေါ်ရှိ အရက်ခွက်ထဲသို့ အရက်
ငဲ့ထည့်လိုက်လေသည်။

ရုတ်တရက် သူမ၏ ဘယ်ဘက်လက်သူကြွယ်ရှိ လက်စွပ်မှ
'ချပ်'

ဟူသော အသံနှင့်အတူ အံ့ဂုက်တစ်ခုပွင့်သွားပြီး ဖန်ခွက်
ထဲသို့ အဖြူရောင်အမှုန့်များ အရက်ထဲသို့ ပျော်ဝင်သွားလေသည်။

သူသည် အရက်ဖန်ခွက်ကိုကိုင်လျက် ကျင်းဖုန်းထံသို့
လျှောက်လာ၏။

ယင်းနောက် အရက်ခွက်အား ကျင်းဖုန်းထံသို့ ကမ်းပေး
လိုက်သည်။

ကျင်းဖုန်းက အရက်ခွက်သာမက ပိလိန်၏လက်စွပ်ကိုပါ
ခွဲချလိုက်၏။

အတုံ့အလှည့် (၃-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၃

“အို”

ပိလိန်က မတိုးမကျယ်လေးအော်ရင်း ကျင်းဖုန်း၏ရင်ခွင်
ထဲသို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

ယင်းနောက် ကျင်းဖုန်းက ပိလိန်၏လက်ထဲမှ အရက်ခွက်
ကို စားပွဲပေါ်သို့တင်လိုက်၏။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် စားပွဲပေါ်မှ ဖယောင်းတိုင်အား စီး
မှုတ်လိုက်လေတော့သည်။

အခန်း (၁၈)

‘ဒီး’

ဟူသောအသံနှင့်အတူ ဖယောင်းတိုင်မီးက ပြန်လည်ပေါ်ထွက်လာ၏။

ကျင်းဖုန်းက ဖယောင်းတိုင်အား ပြန်လည်ထွန်းညှိလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

မီးရောင်အောက်တွင် ပိလိန်က သူ့အား ရွန်းလဲ့တောက်ပသော မျက်လုံးရွဲကြီးများဖြင့် ကြည့်နေလေသည်။

ကျင်းဖုန်းက သူမ၏ဖရိုဖရဲအလှကိုကြည့်ကာ ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်လေသည်။

ယင်းအချိန် ပိလိန်က စားပွဲပေါ်မှအရက်ခွက်ကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး ...

“ရော့”

သူမက ကျင်းဖုန်းအား လှမ်းပေးလိုက်လေသည်။

ကျင်းဖုန်းက သူမအား ပြုံး၍ကြည့်ကာ အရက်ခွက်ကိုလှမ်းယူလိုက်၏။ ထို့နောက် သူကနှုတ်ခမ်းတွင်တော့ထားကာ သောက်ရန်ဟန်ပြင်လိုက် ၏။

သို့သော် သူက အရက်ကိုမသောက်သေးဘဲ ခွက်အလွတ်တစ်ခုထဲသို့ ထည့်လိုက်လေသည်။

ယင်းနောက် ဖန်ခွက်နှစ်ခွက်စလုံးကို မ,ယူလိုက်ပြီး ...

“ဒီနေ့ဟာ ငါ့ကောင်းတဲ့နေ့ပဲ ... ဒါကြောင့် မင်းနဲ့ငါ့အတွက်”

သူကပြောပြီး ပိလိန်ထံသို့ တစ်ခွက်လှမ်းပေးလိုက်၏။

ပိလိန်က အရက်ခွက်အား လှမ်းယူလိုက်လေသည်။

ကျင်းဖုန်းက သူမအား ပြုံးပြလိုက်၏။

“ကဲ ... မင်းက ကျုပ်ကိုအရက်တိုက်ပါ။ ကျုပ်ကလည်း မင်းကို အရက်တိုက်မယ်”

ဟုပြောကာ အရက်ခွက်အား ပိလိန်၏နှုတ်ခမ်းတွင် တော့ပေးလိုက်သည်။

ပိလိန်၏မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားလေသည်။

သို့သော် သူမက ချက်ချင်းပင် ဣန္ဒြေဆည်လိုက်သည်။

“အို ... ကျွန်မက ရှင့်ကို အရင်ပြုစုပါရစေ”

ကျင်းဖုန်းက သူမမျက်နှာပျက်သွားသည်ကို တွေ့မြင်ထားလေသည်။ ထို့ကြောင့် ပြုံး၍ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဟာ ... မင်းပြုစုတာ များနေပါပြီ၊ ဒီတစ်ခါ ကျုပ်က ပြုစုပါရစေဦး”

ပြောပြီး အရက်တိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ ပီလိန်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“အို ... ကျွန်မ အရက်မသောက်ချင်ဘူး”

ဟု ပြောရင်း နောက်ဆုတ်သွားသည်။

ကျင်းဖုန်းက အရက်ခွက်ကိုကိုင်ရင်း ရှေ့သို့တိုးလာလေသည်။

ပီလိန်က ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ပါ။ သူမ၏မျက်နှာက သိသိသာသာ ပျက်ယွင်းသွားလေသည်။

ကျင်းဖုန်းက အားပါးတရ ရယ်မောလိုက်၏။

“ဟား ဟား ဟား ... ငါတိုက်တဲ့ အရက်ထဲမှာ အဆိပ်ပါနေလို့လားကွာ”

ပီလိန်၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်လာလေသည်။

သူမလက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော အရက်ခွက်မှာလည်း လွတ်ကျသွား၏။

ကျင်းဖုန်းက အားပါးတရရယ်မောရင်း ငွေမောင်းလေးအား ထုလိုက်လေသည်။

‘ခို’

ဟူသောအသံ ဆုံးသွားသည်နှင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ဝင်ရောက်လာလေသည်။ သူက မိန်းကလေးအား ပြုံးပြလိုက်၏။

“ဒီနေ့ဟာ ငါ့ရဲ့အပျော်ဆုံးနေ့ပဲ၊ ရော့ ... မင်းအတွက် ဘောက်ဆူး”

ပြောပြီး အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ငွေတုံးနှစ်တုံးကို နှိုက်ပေးလိုက်လေသည်။

မိန်းကလေးက သူ့အား ကြောင်းအမ်းအမ်းဖြင့် ကြည့်နေ၏။

ကျင်းဖုန်းက သူမအား ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ရော့ ... ဒီအရက် မင်းသောက်လိုက်ပါဦး”

၁၈ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

မိန်းကလေးက ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့် ကျင်းဖုန်း၏လက်ထဲ
မှ အရက်ခွက်ကို လှမ်းယူကာ မော့ချလိုက်၏။

ဝိလိန်က ဟန့်တားရန် ဟန်ပြင်လိုက်သော်လည်း နောက်
ကျသွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

မိန်းကလေးက အရက်ခွက်အား ကျင်းဖုန်းထံသို့ပြန်လည်
လှမ်းပေးလိုက်လေသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

ကျင်းဖုန်းကလည်း အရက်ခွက်အား ပြန်ယူထားလိုက်လေ
သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ... ဒါမှ အရက်ထဲမှာ အဆိပ်ပါ
သလား၊ မပါသလားဆိုတာ သိရမှာပါ”

မိန်းကလေးက အဆိပ်ဟူသော စကားကြောင့် ထိတ်လန့်
တုန်လှုပ်သွား၏။

ယင်းအချိန် သူမ၏ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး လေးလံလာကာ
ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လဲကျသွားလေတော့သည်။

သွေးများသည် မိန်းကလေး၏နှာခေါင်း၊ နားနှင့် မျက်စိတို့
မှ ယိုစီးကျလာလေသည်။

ကျင်းဖုန်းက သူမအား တစ်ချက်ကြည့်ကာ ဦးခေါင်းကို
ဖြည်းညင်းစွာ ခါယမ်းလိုက်၏။

ထို့နောက် ဝိလိန်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ဝိလိန်၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး အေးစက်နေလေသည်။

သူမ၏လက်ဖဝါးများမှာလည်း ရွှေးများစေးကပ်လေ
သည်။

သူမသည် အခြေအနေမဟန်ကြောင်း သိသဖြင့် ထွက်ပြေး
ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

သို့သော် ကျင်းဖုန်းက သူမ၏လက်အား ဆုပ်ကိုင်ထား
လိုက်လေသည်။

ယင်းအချိန် ရုတ်တရက် အခန်းတံခါးဝမှ အသံတစ်သံ ထွက်
ပေါ်လာ၏။

“ဟာ ... သိပ်ပြင်းတဲ့အဆိပ်ပါလား”

၂၀ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

ထိုအသံကြောင့် ကျင်းဖုန်းက အခန်းတံခါးဝဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

ယင်းသို့ကြည့်လိုက်မိသည်နှင့် မိမိအား မှုပြီးပြီးကာ ကြည့်နေသော ချာရဲလုအား တွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့သည်။

ချာရဲလုသည် တံခါးပေါင်ကိုခိုကာ ပြုံး၍ကြည့်နေ၏။ အတန်ကြာမှ သူက ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်ပြီး ...

“ဒါက လူသတ်မှုပဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။ ကျင်းဖုန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ပီလိန်က ကျုပ်ကို အဆိပ်ခတ်တယ်လေ”

ချာရဲလုက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ကျုပ်မြင်တာတော့ မင်းက မိန်းကလေးကို အရက်တိုက်တယ်၊ နောက်တော့ မိန်းကလေးက သေသွားတယ် ... ဒါပဲ ကျုပ်က မြင်မိတယ်”

အထုံအလှည့် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၂၁

ကျင်းဖုန်းက အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ကာ ပီလိန်အား ဆောင့်ဆွဲလိုက်၏။

ပီလိန်က မဟန်နိုင်တော့ဘဲ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လဲကျသွားလေသည်။

ချာရဲလုက ပြုံး၍ကြည့်နေ၏။

ကျင်းဖုန်းက ပီလိန်အား ဆွဲထူကာ ...

“မင်း ... မင်း မိန်းမယုတ်”

သူက ပြောပြီး ရိုက်ရန်ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ချာရဲလုက ရယ်မောလိုက်၏။

“ကျင်းဖုန်း ... ခင်ဗျားက လူသတ်မှုအပြင် ညှဉ်းပန်းနှိပ်

စက်မှုနဲ့ အဖမ်းခံနေရဦးမယ်နော်”

ကျင်းဖုန်း၏ခန္ဓာကိုယ် တစ်ချက်တုန်ခါသွားလေသည်။

“ဘာ ... ဘာပြောတယ်”

ချာရဲလုက သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်၏။

သူက သေဆုံးနေသော မိန်းကလေးအား ညွှန်ပြကာ ...

“သူက ဘယ်သူလဲ ... သိလား”

ကျင်းဖုန်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

၂၂ ❖ တတ္တသိုလ်ဝင်းကြွယ်

“မသိဘူး”

ချာရဲလုက ပြုံးလှိုက်သည်။

“သူက ရွှေစုန်းကော်က အလုပ်သမားလေ”

ကျင်းဖုန်းက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်၏။

“အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ”

ချာရဲလုက ...

“ဝမ်းကျုံးစုန်းက ခင်ဗျားကိုတရားစွဲမှာပေါ့”

ကျင်းဖုန်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ်သတ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ”

ချာရဲလုက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဒါတော့ ကျုပ်မသိဘူး၊ ကျုပ်သိတာကတော့ မင်းတိုက်တဲ့

အရက်ကို သောက်ပြီး မိန်းကလေးက သေသွားတော့တာပဲ”

ကျင်းဖုန်းက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်၏။

“အဲဒီအရက်က ပီလိန်က ကျုပ်ကိုတိုက်တာပဲ”

ချာရဲလုက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဒါကတော့ ကျုပ်မသိဘူးလေ”

ကျင်းဖုန်း၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီရဲသွားလေသည်။

အတုံ့အလှည့် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၂၃

သူက ရုတ်တရက် ပီလိန်ဘက်သို့ လှည့်ကာ လက်ပြန်တစ်
ချက် ရိုက်ချလိုက်လေသည်။

‘ဖြန်း’

“အ”

ပီလိန်က မဝီမသ ညည်းညူရင်း လဲ ကျသွား၏။

သူမ၏နှုတ်ခမ်းထောင့်မှ နီရဲသောသွေးများ ကျလာလေ
သည်။

ကျင်းဖုန်းက သူမအားဆွဲထူကာ ပခုံးအား ကြမ်းတမ်းစွာ
လှုပ်ယမ်းလိုက်လေသည်။

“ပြောစမ်း ... မှန်မှန်မပြောရင် ကျုပ်က မင်းကို သတ်ပစ်ရ
လိမ့်မယ်၊ ကျုပ်မသတ်ဘဲနဲ့တော့ လူပတ်တရားခံ အဖြစ် မခံနိုင်ဘူး”

ပီလိန်က ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်စွာဖြင့် သူ့အား ကြည့် ပို့နေလေ
သည်။

ကျင်းဖုန်းက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

သူက ခါးမှခားကို ဆွဲထုတ်လိုက်၏။ ပီလိန်က ကြောက်ရွံ့
တုန်လှုပ်စွာဖြင့် အော်ဟစ်ငိုကြွေးလိုက်သည်။

“ကျွန် ကျွန်မနဲ့မဆိုင်ဘူး ... သူများကခိုင်းတာပါ”

ကျင်းဖုန်းက အေးစက်စက်အသံဖြင့် ...

“ဘယ်သူလဲ ... ချာရဲလုလား”

ချာရဲလုက လက်ကာပြလိုက်သည်။

“ဟာ ... ကျုပ် မပါပါဘူးဗျာ”

ကျင်းဖုန်းက ပီလိန်အား တစ်ချက်ရိုက်ချလိုက်ပြန်လေသည်။

‘ဖြန်း’

ပီလိန်က ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့လဲကျသွား၏။

ကျင်းဖုန်းက သူမအား ဓားဖြင့်ထိုးသတ်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။ ပီလိန်က ကံမန်းကတန်း အော်ဟစ်လိုက်သည်။

“ဝမ်း ဝမ်းကျုံးစန်းက သတ်ခိုင်းတာပါ”

ကျင်းဖုန်းက မျက်လုံးပြူးသွား၏။

“ဘာ ... ဝမ်းကျုံးစန်း ... ဟုတ်လား”

ပီလိန်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လေသည်။

“ဟုတ် ဟုတ်ပါတယ်”

ကျင်းဖုန်းက တွေဝေသွား၏။

ချာရဲလုက ရယ်မောလိုက်၏။

“ကျုပ်ပြောတယ်မဟုတ်လား ... ဝမ်းကျုံးစန်းက ပီလိန်ကို ပေးလိုက်တာ မယုံကြည်စရာပဲလို့”

ကျင်းဖုန်းက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

သူက မျက်မှောင်ကြွတ်ကာ တစ်စုံတစ်ခုကို လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားနေလေသည်။

ဝမ်းကျုံးစန်းသည် ဤမြို့၌ အာဏာအရှိဆုံးလူဖြစ်သည်။

မိမိက ဝမ်းကျုံးစန်းနှင့် ယှဉ်နိုင်ပါမည်လော။

ချာရဲလုက သူ့အား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်၏။

“အဲဒါမှ ပိုပြီးဆိုးတာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် ဝမ်းကျုံးစန်းက ခင်ဗျားကို လူသတ်မှုနဲ့ တရားရုံးတင်မယ်၊ ပြီးတော့ မြို့တော်ဝန်နဲ့ သူက အင်မတန်ရင်းနှီးတယ်လေ”

ကျင်းဖုန်းမှာ အကျပ်အတည်းနှင့် ရင်ဆိုင်နေရလေသည်။

ယင်းအချိန် ...

ရုတ်တရက် မိမိက ဝမ်းကျုံးစန်းအား သတ်နိုင်ရင်ဟူသော အတွေးက ဝင်ရောက်လာလေသည်။

သို့သော် သူသည် ဝမ်းကျုံးစန်း၏ သိုင်းပညာအဆင့်ကို

မသိပါချေ။

၂၆ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

သူက ဝမ်းကျူးစန်းအား ဖမ်းခဲ့သောလူနှင့် ယှဉ်ပြိုင်စဉ်က အလွန်ပင် သတိထားခဲ့ရလေသည်။

ယင်းအချိန်က သူ့အနားတွင် ရှောင်ရှမ်းရှိနေသဖြင့် အနိုင်ရကာ ဝမ်းကျူးစန်းအား ကယ်တင်နိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ယခု မိမိ၏အနားတွင် ရှောင်ရှမ်းက ရှိနေခဲ့ပါချေ။

ယင်းကြောင့် မိမိက ဝမ်းကျူးစန်းအား ယှဉ်နိုင်ပါမည်လော။

မိမိအတွက် အရှုံးနှင့်ရင်ဆိုင်ရမည်က အလေးသာနေလေသည်။

ချာရဲလုက ပခုံး တစ်ချက်တွန့်ကာ ...

“တစ်ခုတော့ရှိတယ် ... ဒီမြို့မှာ ဝမ်းကျူးစန်းက အာဏာအရှိဆုံးလူ၊ သူ့ကိုသတ်နိုင်ရင်တော့ ခင်ဗျားက ဒီမြို့ရဲ့ အာဏာအရှိဆုံးလူ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်၊ ဒီအပြင် လူသတ်မှုနဲ့လည်း အဖမ်းခံစရာ မလိုတော့ဘူး”

ကျင်းဖုန်းက ပိလိန်နှင့်ချာရဲလုတို့အား တစ်လှည့်စီကြည့်နေလေသည်။ ထို့နောက် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင်ထိုင်ကာ မဲလေးလေးနက်နက် စဉ်းစားနေ၏။

အတုံ့အလှည့် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၂၇

အတန်ကြာသောအခါ သူက ချာရဲလုအား ပြုံးပြလိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ ကျားလက်ဝါးက နာမည်ကြီးသင့်ပါလျက် ဝမ်းကျူးစန်းကြောင့် နာမည်မရခဲ့ဘူး မဟုတ်လား”

ချာရဲလုက သူ့အား ပြုံးပြလိုက်၏။

သူက အခန်းတံခါးကို သွားရောက်ပိတ်လိုက်လေသည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ကျင်းဖုန်းက ပိလိန်၏သွေးကြောများကို ပိတ်လိုက်၏။

ယင်းနောက် ကျင်းဖုန်းနှင့်ချာရဲလုတို့က တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် အတန်ကြာအောင်စိုက်ကြည့်လိုက်လေတော့၏။

အခန်း (၁၉)

ဤဆိုင်သည် စားသောက်ဆိုင်မဟုတ်ပါ။ ကုန်စုံဆိုင်လည်း
မဟုတ်ပါ။ သို့သော် တောင်ကြားမြို့တွင်ဤဆိုင်မျိုးမရှိ၍ မဖြစ်ပါ။

ထို့ပြင် မည်သည့်မြို့တွင်မဆို ဤဆိုင်မျိုး အနည်းဆုံး
တစ်ဆိုင်ရှိရလေသည်။

ဤသို့ဆိုပါလျှင် မည်သည့်ဆိုင်မျိုး ဖြစ်မည်နည်း။

ဤဆိုင်ကား တခြားမဟုတ်ပါ။

မသာအတွက် ခေါင်းများရောင်းသောဆိုင်ပင် ဖြစ်လေ
တော့၏။

ဆိုင်ရှင်သည် ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံးမှာ ကြာဆန်ကဲ့သို့ ဖြူဖွေး
သော ဆံပင်များဖြင့် ပြည့်နှက်နေလေသည်။

‘ဒေါက် ဒေါက် ဒေါက်’

ဆိုင်တံခါးခေါက်သံကြောင့် သူ အိပ်ရာမှနိုးလာ၏။

သူက အိပ်ရာမှထကာ ခုတင်ဘေးရှိ မီးအိမ်အား မီးညှိ
လိုက်သည်။ ယင်းနောက် မီးအိမ်ကိုဆွဲကာ အိမ်ရှေ့တံခါးသို့ ထွက်
လာခဲ့လေသည်။

တံခါးခေါက်သံက အဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ်နေဆဲပင်။

အဘိုးအိုက အော်ပြောလိုက်၏။

“လာပြီဟေ့ လာပြီကွ”

သူ ပြောပြီး တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် သူက
တံခါးပေါက်ဝရပ်နေသော လူအား ပြုံးပြလိုက်၏။

“ဟာ ... သခင်လေးချာရဲလုပါလား၊ တစ်ယောက်ယောက်

လွှတ်လိုက်ရင် ပြီးတာပဲဗျာ”

ချာရဲလုက ပြုံးလိုက်လေသည်။

“ကျုပ် အခေါင်းတစ်လုံး လိုချင်တယ်”

အဘိုးအိုက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်၏။

၃၀ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

“အင်း ... ဒီနှစ်ထဲမှာ တောင်ကြားမြို့ကလေးမှာ အသေ
အပျောက် တကယ်များတာပဲကိုး”

ချာရဲလုက ...

“အခုသေတာ မျက်နှာစိမ်းလူရွယ်ပါ။ လေဖြတ်ပြီး သေတာ
လေ”

အဘိုးအိုက မျက်နှုံးပင့်ကာ ကြည့်လိုက်သည်။

“ဪ ... ကျင်းဖုန်းဆိုတဲ့ လူရွယ်တစ်ယောက် အသစ်
ရောက်လာတယ်လို့ ကြားတယ် ... အဲဒီလူရွယ်လား”

ချာရဲလုက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ... ဒီက အကောင်းဆုံးအခေါင်းကို ပေးပါ”

အဘိုးအိုက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“စိတ်ချပါ ... နာရီဝက်အတွင်း ပို့ပေးပါမယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ချာရဲလုက အဘိုးအိုအား နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ထို့နောက်
သူက ရွှေစည်းစိမ်စားသောက်ဆိုင်သို့ ပြန်လာခဲ့၏။

အကောင်းဆုံးသော အခေါင်းတစ်လုံးသည် နာရီဝက်အ
တွင်း ရောက်ရှိလာလေသည်။

အတုံအကျဉ်း (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၃၁

သို့သော် နာရီဝက်မတိုင်မီကပင် ကျင်းဖုန်း သေဆုံးသော
သတင်းက တောင်ကြားမြို့ကလေးတစ်မြို့လုံးအား ဂယက်ရိုက်သွား
လေတော့သည်။

သစ်လွင်သောအခေါင်းတစ်လုံးက ရွှေစည်းစိမ်စားသောက်
ဆိုင်၏ အနောက်ဘက်အဆောင်တွင် ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်သည်။

အခေါင်းသည် အခန်း၏ထောင့်၌ရှိပြီး အမွှေးနံ့သာများကို
ထွန်းညှိထား၏။

လှပသောပန်းများ စိုက်ထားသောပန်းအိုးများသည်
အခေါင်း၏ဦးခေါင်းဘက်တွင် ပြင်ဆင်ထားလေသည်။

ရွှေနန်းတော်စားသောက်ဆိုင်ပိုင်ရှင် ဝမ်းကျုံးစန်း၏ ဝမ်း
နည်းခြင်းအထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ပေးပို့သော ပန်းခြင်းလေးကမူ
အခေါင်း၏အရှေ့ဘက်တွင် ရှိနေလေသည်။

ကျင်းဖုန်းသည် မနေ့ညနေပိုင်းက ဤတောင်ကြားမြို့

၃၂ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

သို့ ရောက်ရှိလာပြီး တစ်ရက်မပြည့်မီမှာပင် လေဖြတ်ကာ သေဆုံးသွားသောသတင်းကြောင့် လူ့အတော်များများက လာရောက်ဂရုပြုကြလေသည်။

မနက်မိုးစင်စင်လင်းသည့်အချိန်မှစ၍ လာရောက်ဂရုပြုကြသူများက ယခုအချိန်အထိ မစသေးပါချေ။

ယင်းအချိန် ဝမ်းကျူးစန်းက သစ်လွင်တောက်ပသော ဝိုးထည်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်လျက် ရောက်ရှိလာလေသည်။

သူသည် ဤတောင်ကြားမြို့ကလေးတွင် ဩဇာအာဇာနည်အရှိဆုံးဖြစ်၏။

ချာရဲလုကိုယ်တိုင် သူ့အား ထွက်၍ကြိုဆိုလေသည်။

ဝမ်းကျူးစန်းက သူ့အား ပြုံးပြလိုက်လေသည်။

“မင်းတို့ဆီမှာ ကျင်းဖုန်းဆိုတဲ့စဉ်သည် ညက လေဖြတ်ပြီး သေသွားတယ်ဆို”

ချာရဲလုက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

ဝမ်းကျူးစန်းက စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားဟန်ဖြင့် ခေါင်းတွင် တွင်ခါယမ်းလိုက်လေသည်။

အတုံ့အလှည့် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၃၃

“သူဟာ ကျုပ်ရဲ့ကျေးဇူးရှင်ကွ၊ ကျေးဇူးရှင်ကို ကောင်းကောင်း ကျေးဇူးမဆပ်ရသေးဘူး၊ ဒါနဲ့ ပီလိန်ရော မမြင်ပါလား”
ချာရဲလုက ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ပီလိန်လည်း ကျင်းဖုန်းက ရုတ်တရက်သေသွားတော့ လန့်ပြီး နေမကောင်းဖြစ်သွားတယ်၊ အဲဒါ ကျွန်တော် သမားတော်ကြီး တစ်ယောက်ကို ခေါ်ပြီးပြထားရတယ်”

ဝမ်းကျူးစန်းက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် ...

“ဪ ဪ ... ဒါနဲ့ အခေါင်းကို ဘယ်နေရာမှာ ထားသလဲ”

ချာရဲလုက အနောက်ဘက်သို့ ညွှန်ပြလိုက်သည်။

“အနောက်ဘက်ဆောင်မှာပါ”

ဝမ်းကျူးစန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ကောင်းပြီ ... ကျုပ်က သွားပြီးဂရုပြုလိုက်ဦးမယ်”

ပြောပြီး အနောက်ဘက်ဆောင်သို့ လျှောက်သွားလေသည်။

ချာရဲလုက သူ့နံဘေးမှ လိုက်ပါသွားလေသည်။

ဝမ်းကျူးစန်းသည် အနောက်ဆောင်သို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ

နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အခေါင်းရှေ့သို့သွားကာ ဦးစွာ ဂါရဝပြုလိုက်၏။
သူက အခေါင်းအား သေချာစွာကြည့်ကာ ချာရဲလုဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

“ချာရဲလု ... မင်းတို့အခေါင်းက ညံ့လှချည်လား”
ချာရဲလုက တည်ကြည်သောမျက်နှာထားဖြင့် ...
“ဟာ ... ဒီမြို့မှာ ဒီအခေါင်းက အကောင်းဆုံးပါပဲ”

ဝမ်းကျုံးစန်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။
“အကောင်းဆုံးသာ ဆိုတယ် ... မင်းတို့အခေါင်းက ဆွေးနေ
တာပဲ၊ ဒီမှာကြည့်စမ်းပါ”

ပြောပြီး ခါးမှစားကိုဆွဲထုတ်ကာ အခေါင်းအား ထိုးစိုက်
လိုက်၏။

သူက အခေါင်း၏ဦးခေါင်းပိုင်းအား ထိုးစိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်
လေသည်။ ယင်းနောက် စားကိုပြန်လည် ဆွဲနုတ်လိုက်ပြီး ...

“တွေ့လား ... အခေါင်းက ဆွေးနေပြီ”

ဟုပြောကာ စားအား မသိမသာဖြင့်ကြည့်လိုက်လေသည်။
စား၏အဖျားတွင် ညိုမည်းသောသွေးများ စွန်းထင်းနေခြင်းကို တွေ့
မြင်လိုက်ရလေသည်။

ဝမ်းကျုံးစန်းက ကျေနပ်သွားမိ၏။
သူက ကျင်းဖုန်း အမှန်တကယ် သေမသေကို သိချင်သဖြင့်
ယခုကဲ့သို့ ပြုလုပ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အကယ်၍သာ အခေါင်းထဲမှအလောင်းသည် အဆိပ်မိကာ
သေဆုံးသွားသော မိန်းကလေး၏အလောင်းဖြစ်ကြောင်း သိရှိခဲ့
ပါလျှင် ဝမ်းကျုံးစန်းက ယခုကဲ့သို့ ကျေနပ်နိုင်ပါမည်လော။

ဝမ်းကျုံးစန်း ...။

ဝမ်းကျုံးစန်းသည် လက်ထဲမှစားဖြင့် အခေါင်းအား ထိုး
စိုက်လိုက်ပြန်၏။ အမှန်တွင် သူက အခေါင်းထဲမှ ကျင်းဖုန်းအား
စိတ်ချရစေရန် အသေသတ်နေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ပထမအကြိမ် စားဖြင့်ထိုးစိုက်စဉ်က စားဖျားတွင် သွေး
များ စွန်းထင်းလာသော်လည်း ပို၍သေချာစေရန် ဤသို့ပြုလုပ်နေ
ခြင်းဖြစ်၏။

သူက စိတ်ကျေနပ်သွားမှ ချာရဲလုအား လှည့်၍ပြုံးပြ
လိုက်သည်။

“ဒီမြို့မှာ ကျင်းဖုန်းရဲ့ဆွေမျိုး မရှိဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်ကပဲ
သူ့ရဲ့ဆွေမျိုးနေရာကနေပြီး သူ့ရဲ့ဈာပနကိစ္စကိုဆောင်ရွက်ရလိမ့်
မယ်၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားက ကျုပ်ကိုကူညီတဲ့အနေနဲ့ အကောင်းဆုံး
အခေါင်းတစ်လုံးထပ်မှာပြီး လဲပေးပါ”

ချာရဲလုက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“အင်း ... ကျုပ်ကလည်း အစတုန်းက ဒီမြို့မှာ ကျင်းဖုန်းရဲ့
ဆွေမျိုး မရှိဘူးလို့ထင်ခဲ့တယ် ... ဒါပေမဲ့”

သူက စကားကို တစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်တန့်ထားလိုက်၏။
ဝမ်းကျုံးစန်းက သူ၏စကားကြောင့် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။

“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်သလဲ”

ချာရဲလုက တစ်နေရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ဝမ်းကျုံးစန်း၏ မျက်လုံးအစုံက
လည်း ချာရဲလု၏မျက်လုံးရွေ့လျားရာဆီသို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

ထိုနေရာတွင် လူတစ်ယောက်က ဂုန်နီအိတ်ကိုခြုံကာ နူး
ထောက်ထိုင်နေ၏။

ဝမ်းကျုံးစန်းက ပို၍မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။

သူသည် အလွန်းပါးနပ်သော လူတစ်ယောက်ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် အခြေအနေကို ချက်ချင်းသဘောပေါက်လိုက်လေသည်။

သူက အခေါင်းတွင်စိုက်နေသော ဓားကိုဆွဲနုတ်လိုက်၏။

ယင်းအချိန်တွင် သူ၏မျက်လုံးထောင့်၌ ဂုန်နီအိတ်ခြုံထား
သောလူ၏ လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့သည်။

ဝမ်းကျုံးစန်းက အခေါင်းတွင် စိုက်ဝင်နေသောဓားကို ဆွဲ
နုတ်လိုက်စဉ် ဂုန်နီအိတ်ခြုံထားသောလူက လှုပ်တစ်ပြက် လှုပ်ရှား
လိုက်လေသည်။

ထိုလူ၏လှုပ်ရှားမှုက လှုပ်စီးလက်သည့်အလား လျင်မြန်
လှပေသည်။ ဝမ်းကျုံးစန်း၏ လှုပ်ရှားမှုကလည်း မနှေးပါ။

သူက ဓားကို အခေါင်းမှဆွဲနုတ်ကာ ဂုန်နီအိတ်ခြုံထားသော
လူထံသို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

၃၈ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ဂုဏ်နိအိတ်မြို့ထားသောလူ၏ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှ ဂုဏ်နိအိတ်က အောက်သို့ကွာကျသွားပြီး ဝှက်ထားသော ဓားတစ်ချောင်းက မြွေတစ်ကောင်အလား ထိုးထွက်လာလေသည်။

ယင်းတဒဂ်အချိန်လေးမှာပင် ဝမ်းကျုံးစန်းက ထိုလူ၏မျက်နှာအား မြင်တွေ့လိုက်ပြီးဖြစ်လေသည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ထိုလူ၏ဓားက သူ၏ရင်ဝသို့စိုက်ဝင်သွားလေတော့သည်။

ဝမ်းကျုံးစန်း၏ရင်တွင် စူးရှနာကျင်သော ဝေဒနာတစ်ရပ်ကို ခံစားလိုက်ရလေသည်။

ထို့ထက်ပို၍ သူ၏အံ့ဩမှုက ပိုကဲနေလေသည်။

“မင်း မင်း ... ကျင်း ဖုန်း”

ဟု ပြောရင်း အခေါင်းပေါ်သို့ လဲကျသွား၏။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် သူ၏ခန္ဓာကိုယ်နှင့် အခေါင်းသည် တွဲဖက်လျက် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လဲကျသွားလေသည်။

ယင်းကြောင့် အခေါင်း၏အဖုံး ပွင့်သွားကာ အခေါင်းထဲမှ မိန်းမပျို၏အလောင်းက လွင့်စဉ်၍ကျလာလေသည်။

အဖြစ်အပျက်မှာ တဒဂ်အချိန်ကလေးမျှ ဖြစ်၏။

အတုံ့အလှည့် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၃၉

ထို့ကြောင့် အခန်းထဲမှလူများက ငေးငိုင်းကာ ကြည့်နေကြလေသည်။

တစ်ခဏအကြာမှာ အခန်းထဲမှလူများသည် စူးရှစွာအော်ဟစ်ရင်း ကြောက်လန့်တကြား ထွက်ပြေးကုန်ကြလေသည်။

“အား”

“အမယ်လေး”

အားလုံးသော လူများသည် ဝရုန်းသုန်းကားဖြင့် ပြေးလွှားနေကြ၏။

သို့သော် ကျင်းဖုန်းကမူ စည်ငြိမ်လှပသည်။

သူသည် ဝမ်းကျုံးစန်း ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လဲကျသွားသည့် ခန္ဓာကိုယ်အား မရပ်မနား ဓားဖြင့် တရစပ် ထိုးစိုက်ချနေလေသည်။

ဝမ်းကျုံးစန်း၏ခန္ဓာကိုယ်က ငြိမ်သက်သွားပြီ ဖြစ်သည်။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်မှ ဝိညာဉ်က ထွက်ခွာသွားသည့်တိုင်အောင် မျက်နှာပေါ်တွင် အံ့ဩထိတ်လန့်မှုအရိပ်အယောင်များက ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့သည်။

ချာရဲလုက မိမိ၏လက်နှစ်ဖက်ကိုပွတ်ကာ ပြုံးလိုက်သည်။
အလွန်ကျေနပ်သော အပြုံးမျိုးဖြစ်သည်။

“ကောင်းတယ် ... သူက ဒီမြို့မှာ မကောင်းတာလုပ်နေ
တာ ကြာပြီ၊ ဘယ်သူကမှ သူ့ကိုမယှဉ်ရဲလို့ အခုလောက် အသက်ရှင်
နေတာ”

ကျင်းဖုန်းက အသက်ကိုဝအောင် တစ်ချက်ရှုလိုက်၏။

သူသည် ဓားတွင်စွန်းပေနေသော သွေးများကို ဝမ်းကျိုး
စန်း၏ အဝတ်အစားများပေါ်၌ သုတ်လိမ်းလိုက်လေသည်။

ချာရဲလုက သူ၏လှုပ်ရှားမှုကို ကြည့်နေလေသည်။

“ဝမ်းကျိုးစန်းက သိုင်းပညာလည်း တော်တယ်၊ ဒါကြောင့်
သူက ဒီမြို့မှာ သခင်ကြီးနေရာယူထားတယ်”

သူက ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်သည်။

“သူကပြောတယ် ... တောင်ကြားမြို့ရဲ့ အရှင်သခင်ဖြစ်ချင်
ရင် သူနဲ့ယှဉ်ရမယ်တဲ့၊ အခုတော့ မင်းက တောင်ကြားမြို့ရဲ့ အရှင်
သခင် ဖြစ်သွားပြီပေါ့”

ကျင်းဖုန်းက စကားမပြောပါ။ သူက အတန်ကြာအောင်
ချာရဲလုအား စိုက်ကြည့်နေပြီးမှ နှုတ်ခမ်းတွန့်ရုံ ပြုံးလိုက်လေသည်။

“ဘာလဲ ... ခင်ဗျားက တောင်ကြားမြို့ရဲ့ အရှင်သခင်နေ
ရာကို ယူချင်လို့လား”

ချာရဲလုက ပခုံးတစ်ချက်တွန့်ပြလိုက်၏။

“ကျုပ်က သိုင်းပညာအဆင့် ဒီလောက်မြင့်တာမှ မဟုတ်
ဘဲ၊ တောင်ကြားမြို့ရဲ့ အရှင်သခင်နေရာယူလို့ မဖြစ်ပါဘူး”

ဟု စကားကို လျှော့ချလိုက်လေသည်။

ယင်းအချိန် ... အခန်းထဲသို့ လူတစ်ယောက် ဝင်ရောက်
လာ၏။

ထိုလူအား တွေ့မြင်လိုက် သည်နှင့် ရွှေစည်းစိမ်အမှုထမ်း
တစ်ယောက်က ...

“မြို့ဝန်မင်းလီ-ကြွလာပါတယ်”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်၏။

ကျင်းဖုန်းနှင့် ချာရဲလုတို့က လှမ်းကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

မြို့ဝန်မင်းလီကွေ့က လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်ပစ်လျက်
အခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်လာ၏။

၄၂ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

သူ၏နောက်ကျောတွင် ဓားတစ်ချောင်းကို စလွယ်သိုင်းကာ လွယ်ထားလေသည်။

သူက အခန်းအား မျက်လုံးတစ်ချက်ဝေကြည့်လိုက်၏။ ယင်းနောက် ချာရဲလုထံသို့ လျှောက်လာလေသည်။

သူက အေးစက်တင်းမာသောအသံဖြင့် ချာရဲလုအားစိုက်ကြည့်ရင်း မေးလိုက်သည်။

“ဒီမှာ လူသတ်မှုဖြစ်တယ်ဆို”

ချာရဲလုက ဦးညွတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်”

မြို့ဝန်မင်းလီကွေ့က ကျင်းဖုန်းအား တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီးမှ ချာရဲလုဘက်သို့ကြည့်ရင်း ထပ်မံမေးလိုက်သည်။

“အလောင်းက ဘယ်မှာလဲ”

ချာရဲလုက ကြမ်းပြင်ပေါ်ရှိ ဝမ်းကျုံးစန်း၏အလောင်းအား ညွှန်ပြလိုက်သည်။

“ဟိုမှာပါ”

မြို့ဝန်မင်းလီကွေ့က ...

“သေတာက တယ်သူလဲ”

ကျင်းဖုန်းက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။

သူသည် မြို့ဝန်မင်းက လူသတ်မှုအား လာရောက်စစ်ဆေးရာတွင် အပေါ်ယံမျှသာ ဝင်စစ်ဆေးနေသည်ကို သတိပြုမိလိုက်သည် မဟုတ်ပါလော။

ချာရဲလုက ...

“သေတဲ့လူက ဝမ်းကျုံးစန်းပါ”

မြို့ဝန်မင်းလီကွေ့ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် သတ်တာက ဘယ်သူလဲ”

ကျင်းဖုန်းက သူ့အား စူးစူးရှရှဖြင့် စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“ကျုပ်သတ်တာ ... ဟောဒီဓားနဲ့ သတ်တာ”

ဟု ပြောရင်း လက်ထဲမှဓားအား မြို့တော်ဝန်၏ မျက်နှာရှေ့သို့ ထိုးပြလိုက်သည်။

မြို့ဝန်မင်းလီက မိမိ၏မျက်နှာရှေ့တွင် ဝဲနေသော ဓားဖျားအပေါ်မှ စွန်းထင်းနေသောသွေးများကို ကြည့်ရင်း ...

“အင်း ... ဒေတော်ကောင်းတဲ့ဓားပဲ”

သူက အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ စာရွက်တစ်ရွက်ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

၄၄ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

စာရွက်မှာ ဝါကြင်နေပြီဖြစ်ပြီး ခေါက်ရိုးချိုးထားသည့် နေရာမှ စုတ်ပြနေပြီဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ဤစာရွက်သည် နှစ်ပေါင်းများစွာက သူ၏ လက်ထဲသို့ရောက်ရှိနေကြောင်း ထင်ရှားလှပေသည်။

ယင်းအချိန် သူက စာရွက်ကို ဖြည်းညင်းစွာဖြင့် ဂရုစိုက်ကာ ဖြန့်လိုက်သည်။

“မင်းသတ်တာဆိုတာ ဘယ်သူသက်သေရှိသလဲ”

ကျင်းဖုန်းက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက ဘာလုပ်မလို့လဲ”

မြို့ဝန်မင်းလီက ...

“ငါက ဥပဒေနဲ့အညီ မေးနေတာကွ”

သူ၏စကားကြောင့် ကျင်းဖုန်းက အားပါးတရ ရယ်မော လိုက်၏။

“ဟား ဟား ဟား”

မြို့ဝန်မင်းလီက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။

“မင်းက ဘာရယ်တာလဲ”

ကျင်းဖုန်းက သူ့အား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဝမ်းကျုံးစန်းက ဒီမြို့မှာ လောင်းကစားဝိုင်း အကြီးအ ကျယ်ဖွင့်တယ်၊ ကြေးတန်းစားဂေဟာ ထူထောင်ထားတယ်၊ ဒါကို ဥပဒေနဲ့အညီ မဖမ်းဆီးခဲ့ဘဲ အခုမှဥပဒေနဲ့အညီ ကျုပ်ကိုစစ်ဆေးနေ ရသလား ... ဟား ဟား ဟား”

မြို့ဝန်မင်းလီ၏မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားလေသည်။ ကျင်းဖုန်းက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်က အခု လူသတ်ပါတယ်လို့ ဝန်ခံပြီးပြီ၊ ဒါနဲ့တောင်မှ သက်သေဆိုတာ လိုသေးလို့လား”

သူက မြို့ဝန်မင်းလီအား စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“ဒီမှာ ကျုပ်တစ်ခုပြောမယ် ... ကျုပ်က နောက်ထပ်လူ သတ်ဖို့ ဝန်မလေးတော့ဘူးနော်”

မြို့ဝန်မင်းလီက ပြုံးလိုက်သည်။

“မင်းတော့ ပွဖြီ”

ပြောပြီး လက်ထဲမှစာရွက်အား ကျင်းဖုန်းထံသို့ ကမ်းပေး လိုက်သည်။ ကျင်းဖုန်းက ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားရလေသည်။

မြို့ဝန်မင်းလီက ဝမ်းကျုံးစန်းနှင့် အလွန်ရင်းနှီး၏။ ထို့ ကြောင့် မိမိအား လာရောက်ဖမ်းဆီးသည်ဟု ယူဆထားလေသည်။

သို့သော် မြို့ဝန်မင်းလီ၏စကားကြောင့် သူက အံ့ဩစွာ ဖြင့် စာရွက်အား လှမ်းယူကာကြည့်လိုက်သည်။

စာရွက်မှာ ဝါကြင်နေပြီဖြစ်ပြီး မင်ရောင်များပင် မှေးမိနေပြီ ဖြစ်၏။ ယင်းအချိန် မြို့ဝန်မင်းလီက ပြုံးလိုက်ပြီး ...

“ဝမ်းကျုံးစန်းက ဆုငွေထုတ်ခံထားရတဲ့ လူတစ်ယောက်လေး၊ ဒါကြောင့် မင်းက သူ့ကို အသေဖမ်းပေးနိုင်တဲ့အတွက် ဆုငွေကို ထုတ်ယူနိုင်ပြီ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။ မှန်ပါသည်။ စာရွက်ပေါ်တွင်-

‘အလိုရှိသည်’

ဝမ်းကျုံးစန်းအား ဖမ်းဆီးပေးနိုင်ပါက

အသေရရ၊ အရှင်ရရ ဆုတော်ငွေ သုံးထောင်’

ဟု ရေးသားထား၏။

ထို့ပြင် ဝမ်းကျုံးစန်း၏ ရုပ်ပုံကို ရေးဆွဲပြထားလေသည်။

မြို့ဝန်မင်းလီက သူ့အားကြည့်ရင်း အားပါးတရ ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟား ဟား ဟား ... ခင်ဗျားဒီမြို့မှာ အမှုထမ်းတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

မြို့ဝန်မင်းလီက အဖြေမပေးပါ။ ကျင်းဖုန်းက တစ်ချက်ပြုံးလိုက်သည်။

“ဝမ်းကျုံးစန်းရဲ့ကစားဝိုင်းက ခင်ဗျားကိုတစ်လ ဘယ်လောက်ပေးလဲ”

မြို့ဝန်မင်းလီက မဖြေပါ။ ကျင်းဖုန်းက ထပ်မံ၍ အားပါးတရ ရယ်မောလိုက်၏။

“နောက်ဆုံးဗျာ သစ်မွှေးရောင်းတဲ့လူတွေဆီကရော တစ်လ ဘယ်လောက် ခေါင်းပုံဖြတ်ထားသလဲ”

မြို့ဝန်မင်းလီက အဖြေမပေးပါ။ ကျင်းဖုန်းက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ရွှေနန်းတော်က မိမိခံခန်းအတွက်ရော ခင်ဗျားတစ်လ ဘယ်လောက်ရသလဲ”

မြို့ဝန်မင်းလီက အဖြေမပေးပါချေ။ ကျင်းဖုန်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟား ဟား ဟား ... ခင်ဗျား အဖြေမပေးနိုင်တော့ဘူး မဟုတ်လား”

မြို့ဝန်မင်းလီက စကားမပြောပါ။

သူက ကျင်းဖုန်းအား မုန်းတီးရွံ့ရှာစွာဖြင့်ကြည့်ကာ ထို
နေရာမှလှည့်ထွက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

သို့သော် ကျင်းဖုန်းက သူ့အား လှမ်း၍ဆွဲထားလိုက်၏။

“အခု ဝမ်းကျူးစန်းက သေပြီ၊ သူ့ရဲ့ နေရာကို ကျုပ်ပိုင်သွား
ပြီ၊ ဒီတော့ ဝမ်းကျူးစန်းရဲ့ လစာနှုန်းအတိုင်းပေါ့ ... ဟုတ်လား”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

မြို့ဝန်မင်းက ဘာမှပြန်၍မပြောဘဲ ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာ
သွားလေသည်။

သူသည် ရွှေစည်းစိမ်စားသောက်ဆိုင်ရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာ
သည့်တိုင်အောင် ကျင်းဖုန်း၏ရယ်မောသံအား ကြားနေရဆဲပင် ဖြစ်
သည်။

ယင်းအချိန် ...

မြို့ဝန်မင်း၏ အမှုထမ်းတစ်ယောက်က မြို့ဝန်မင်းအနီးသို့
ရောက်ရှိလာကာ ဦးညွတ်ဂါရဝပြုလိုက်သည်။

မြို့ဝန်မင်းလီက မျက်မှောင်ကြွက်လိုက်၏။

“ဘာလဲ ... ပေး”

ထိုလူက စာရွက်တစ်ရွက်အား ရိုသေစွာကမ်းပေးလိုက်လေ

သည်။ မြို့ဝန်မင်းက စာရွက်ကိုလှမ်းယူကာ ဖြန့်ကြည့်လိုက်၏။

ယင်းနောက် မြို့ဝန်မင်း၏မျက်နှာပေါ်၌ အပြုံးတစ်ချက်
ပေါ်လာလေသည်။

ယင်းအပြုံးသည် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသော အပြုံးဖြစ်၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အမှုထမ်းထံမှ စာရွက်ပေါ်တွင်
ကျင်းဖုန်းအား ဆုငွေထုတ်ထားသော စာရွက်ပင်ဖြစ်လေတော့
သည်။

မြို့ဝန်မင်းလီက စာရွက်ကိုခေါက်လိုက်ပြီး အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့
ထည့်ထားလိုက်၏။

ဤစာရွက်ကား သူ၏အင်္ကျီအိတ်ထဲတွင် နှစ်ပေါင်းမည်မျှ
ကြာအောင် ရှိနေပါမည်နည်း။

၅၀ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

အခန်း (၂၀)

ရှင်ချိန်ရီ ...။

ရှင်ချိန်ရီက ရှောင်ရှမ်း၏နောက်ကျောအား ငေးငိုင်း၍ကြည့်နေမိလေသည်။

ရှောင်ရှမ်း ဤအရပ်သို့ရောက်ရှိနေသည်မှာ ယနေ့ဆိုလျှင် တစ်ပတ်ပြည့်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။

သူသည် ရှင်ချိန်ရီ၏မိခင် ဈာပနပြီးသည့်နေ့မှ ယနေ့တိုင် အောင်ပင် ရှင်ချိန်ရီနှင့်အတူ နေခဲ့ရလေသည်။

သို့သော် ညအချိန်၌ ရှောင်ရှမ်းက အိမ်ဘေး မြင်းစောင်းထဲတွင် အိပ်စက်ခဲ့၏။ သူသည် နေ့စဉ်စိုက်ပျိုးရေးလုပ်ငန်းများကို လုပ်ကိုင်ရန်အတွက် ထွက်ခဲ့လေသည်။

သို့ရာတွင် ယနေ့အထိ မာကျောသောမြေကို ပျော့ပျောင်းအောင် ပြုပြင်နိုင်စွမ်း မရှိပါချေ။

အတုံအကူညီ (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၅၁

အဆိုးရွားဆုံးအခြေအနေက ရေအခက်အခဲရှိနေခြင်းပင်ဖြစ်၏။

ရှောင်ရှမ်းရောက်သည့်နေ့၌ မိုးရွာသော်လည်း ဈာပနပြီးသည့် နောက်နေ့မှစ၍ မိုးမရွာတော့ပါချေ။

ရှောင်ရှမ်းက ဤအရပ်ဒေသကို တစ်နေ့တခြား စိတ်ကုန်လာမိ၏။

သို့သော် သူက မရပ်မနား ကြိုးစား၍စိုက်ပျိုးနိုင်ရန် စမ်းသပ်ကြည့်နေမိလေသည်။

သူသည် ကိုင်းတောအုပ်တစ်ခုကိုရှင်းကာ လယ်ထွန် စိုက်ပျိုးရန် ကြံစည်နေခြင်းဖြစ်လေသည်။

သို့သော် မြေကိုတူးဆွတိုင်း မြေဩဇာညံ့ဖျင်းသောမြေဖြစ်ကြောင်း သိလာရ၏။

ရှင်ချိန်ရီက ခွေးများဖြင့် စိုရွံ့နေသော ရှောင်ရှမ်း၏ နောက်ကျောကိုကြည့်ကာ သက်ပြင်းမသိမသာ ချလိုက်လေသည်။

သူမက ရှောင်ရှမ်းထံသို့ ဖြည်းညင်းစွာ လျှောက်လာ၏။

ရှောင်ရှမ်းက မြေကိုတူးဆွနေရာမှ ပေါ့ပါးသောခြေသံကြောင့် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

၅၂ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

ရှင်ချိန်ရီက နှစ်လိုဖွယ်ရာ ပြုံးပြလိုက်၏။

“အစ်ကို ... ဒီအရပ်ကို စိတ်မပျက်သေးဘူးလားဟင်”

ရှောင်ရှမ်းက ရှင်ချိန်ရီအား ပြန်လည်ပြုံးပြလိုက်သည်။

“အစ်ကိုကြီးကြီးစားတာက တစ်ပတ်ပဲ ရှိသေးတယ် ...

ဘာလို့ စိတ်ပျက်ရမှာလဲ”

ရှင်ချိန်ရီက ပြုံး၍ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ဒီရွာကလူတွေ ကြိုးစားခဲ့ကြတာဟာ သားစဉ်မြေးဆက်ပဲ၊

ဒါပေမဲ့ မအောင်မြင်ခဲ့ဘူး”

ရှောင်ရှမ်းက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“အင်း ... လွယ်တော့မလွယ်ဘူး”

ရှင်ချိန်ရီက တစ်နေရာတွင် ဝင်ရောက်ထိုင်ချလိုက်၏။

ရှောင်ရှမ်းကလည်း သူမ၏နံဘေးတွင် ဝင်ထိုင်ချလိုက်သည်။

“ဒီနေရာက ပူလွန်းအေးလွန်းတော့ ဘယ်လိုမှ ဆန်စပါး

အတွက် ကောင်းနိုင်မှာမဟုတ်ပါဘူး”

ဟု တစ်ကိုယ်တည်း ညည်းညူလိုက်လေသည်။

ရှင်ချိန်ရီက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ် ... ဒီအရပ်က ပူနွေးစိုစွတ်တဲ့ ရာသီမျိုးပဲ”

အတုံ့အလှည့် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၅၃

ရှောင်ရှမ်းက ပေါက်တူးကိုပခုံးပေါ်သို့ထမ်းကာ မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။ ရှင်ချိန်ရီက သူ့အား မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“အစ်ကို စိတ်ပျက်သွားပြီလား”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ရှောင်ရှမ်းက စကားပြန်မပြောဘဲ ရှင်ချိန်ရီအား ကြည့်လိုက်၏။

ရှင်ချိန်ရီ၏ မျက်ဝန်းအစုံတွင် တစ်စုံတစ်ခုသော အဓိပ္ပာယ်မှာ ပေါ်လွင်နေလေသည်။

ရှောင်ရှမ်းက သူမအား စိုက်ကြည့်နေမိ၏။

ရှင်ချိန်ရီသည် ထိုင်ရာမှထလိုက်ပြီး ရှောင်ရှမ်း၏လက်မောင်းအား ဆုပ်ကိုင်လှုပ်ယမ်းလိုက်၏။

“အစ်ကို ... ဒီက ထွက်သွားတော့မှာလားဟင်”

ရှောင်ရှမ်းက သူမအား အတန်ကြာစိုက်ကြည့်နေပြီးမှ သူမအား ပြုံး၍ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

သူက ပခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်ပြီး ...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီမြေက ကန်စွန်းဥတော့ စိုက်လို့ရပါသေးတယ်”

၅၄ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

ဟုပြောလိုက်၏။

သူ၏စကားကြောင့် ရှင်ချိန်ရီ၏ မျက်နှာလေးမှာ ဝင်းလက်
တောက်ပသွားလေတော့သည်။

နေမင်းသည် ဖုရန်းမြို့ကလေးအား ခေါင်းပြုကာ ကြည့်
နေပြီဖြစ်၏။

ရှောင်ရှမ်းက ပေါက်တူးကိုထမ်းလျက် မနေ့တုန်းဆီက
မပြီးပြတ်သေးသော တောင်ယာကို ရှင်းလင်းတူးဆွရန် လျှောက်လာ
နေလေသည်။

သူသည် ယခင်နေ့များဆီက အရုဏ်မတက်မီ လုပ်ငန်းခွင်
သို့ ရောက်ရှိခဲ့လေသည်။ သို့သော် မနေ့ညဆီက အိပ်ရာဝင်နောက်
ကျခဲ့၏။

အတိအကျပြောရမည်ဆိုပါလျှင် ညဉ့်နက်သန်းယံ အချိန်ထိ
သူအိပ်မပျော်ခဲ့ပါချေ။

အတုံအလှည့် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၅၅

အကြောင်းကား သူ၏မျက်လုံးထဲတွင် ရှင်ချိန်ရီ၏ မျက်နှာ
လေးကိုသာ ...။

နေမြင့်လာသည်နှင့်အမျှ အပူဒဏ်က ပိုက်လာ၏။
ရှောင်ရှမ်း၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးမှာ ရွေးများစိုရွဲနေလေ
သည်။ သို့သော် ရှောင်ရှမ်းက မြေကြီးကို တူးဆွနေဆဲပင်။

ယင်းအချိန် ... ရှင်ချိန်ရီက စားသောက်စရာခြင်းတောင်း
ကိုရွက်လျက် သူကြီးနှင့်အတူ ရောက်ရှိလာလေသည်။

သူကြီးက ရှောင်ရှမ်းအားကြည့်ကာ ...

“ရှောင်ရှမ်း ... ဒီနေ့ကစပြီး မင်း သွားချင်တဲ့နေရာကို သွား
နိုင်ပြီ၊ လူသေမှုသတင်းကို ငါက တောင်ကြားမြို့ဝန်ဆီ သတင်းပို့ပြီး
ပြီ”

သူက စကားဆက်လိုက်သည်။

“မြို့ဝန်မင်းက အမှုပိတ်လိုက်ပြီလို့ အမိန့်စာပို့လိုက်တယ်၊

ဒါကြောင့် မင်း ဒီနေ့ကစပြီး သွားချင်ရာ သွားခွင့်ရပြီ”
 ရှောင်ရှမ်းက ပေါက်တူးဖြင့် မြေကိုတစ်ချက်ပေါက်လိုက်၏။
 “ကျွန်တော် ဒီရွာမှာပဲ အခြေချတော့မယ်”
 သူကြီးက အလွန်အံ့ဩသွားမိလေသည်။
 “ဟ ... ငါတို့ရွာက လူတွေတောင်မှ တောင်ကြားမြို့ကို
 ပြောင်းဖို့စီစဉ်နေကြတာ၊ မင်းက ဒီမှာ အခြေချမလို့လား”
 ရှောင်ရှမ်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ သူကြီးက ခေါင်းခါ
 ယမ်းလိုက်၏။
 “ဒီမှာ ဘာပင်မှစိုက်လို့မရဘူးကွ”
 ရှောင်ရှမ်းက မြေကြီးအား ပေါက်ရင်းမှ ...
 “အနည်းဆုံး ကန်စွန်းဥတော့ စိုက်လို့ရပါတယ်”
 သူကြီးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
 “အေး ... ဒါတော့ ဟုတ်တယ်”
 ရှောင်ရှမ်းက ပြုံးပြလိုက်သည်။
 “ဒါဆိုရင် ကျွန်တော်ဒီမှာ အခြေချလို့ရပြီပေါ့”
 သူကြီးက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။
 “မဟုတ်သေးဘူး၊ ငါတို့က အသက်ကြီးလှပါပြီ၊ ဒါကြောင့်

ဒီမှာ သေရင်လည်း သေပျော်ပြီ၊ မင်းတို့ကတော့လူငယ်တွေ ... ဒါ
 ကြောင့် ဘဝကိုမလှမပနဲ့ အဆုံးမသတ်ချင်ပါနဲ့ကွာ”
 ရှောင်ရှမ်းက ပြုံးနေ၏။
 ယင်းအချိန် စကားတစ်ခွန်းမျှမပြောဘဲ အခြေအနေကို
 စောင့်ကြည့်နေသော ရှင်ချိန်ရိက ပြုံး၍ ကြားဖြတ်ပြောလိုက်၏။
 “ဟုတ်ပါတယ် ... ကျွန်မတို့ တစ်နေရာရာကိုပြောင်းရင်
 မကောင်းဘူးလား”
 ရှောင်ရှမ်းက မြေကြီးတူးခြင်းကို ရပ်တန့်ကာ သူမအား
 လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။
 သူကြီးကလည်း သူ့ကိုကြည့်ကာ ...
 “ဟုတ်တယ် ... ကလေးမလည်း သနားစရာပါပဲ၊ မင်း
 ဒီကထွက်သွားရင် သူ့ကိုခေါ်သွားပါ၊ မင်းပဲ သူ့ကို စောင့်ရှောက်ပေး
 ပါကွာ”
 ရှောင်ရှမ်းက တွေဝေ ဝေးဝေးနေလေသည်။ သူကြီးက
 စကားဆက်လိုက်၏။
 “ရှောင်ရှမ်း ... သူ့မှာ မိဘလည်းမရှိဘူး၊ ပထွေးကလည်း
 ဘယ်မှာ လျှောက်ကလေးရိုက်နေသလဲမသိဘူး၊ သူ့ဆွေမျိုးတွေ

၅၈ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

လည်း ဘယ်သူမှ တာဝန်မယူကြဘူးလေ”

ရှောင်ရှမ်းက ရုတ်တရက် ရှင်ချိန်ရီ၏ခြေထောက်မှ ရိုက်နှိပ်ထားသောတံဆိပ်အား ဝှံ့ကြည့်ကာ နှုတ်ခမ်းကိုတင်းတင်းကိုက်ထားလိုက်မိလေသည်။

ယင်းနောက် သူက မြေကြီးအား ပေါက်တူးဖြင့် ခပ်ပြင်းပြင်းပေါက်ချလိုက်၏။

‘ထောက်’

ရုတ်တရက် ပေါက်တူးနှင့်သစ်မြေများ ထိခိုက်သံကိုကြားလိုက်ရလေသည်။

သူက သစ်မြစ်များကို လက်ဖြင့်ဆွဲဖယ်လိုက်၏။ သူက လွင့်ပစ်ရန်သစ်မြစ်များကို မြှောက်လိုက်ပြီးမှ ရုတ်တရက် မျက်မှောင်တစ်ချက်ကြွတ်ကာ သစ်မြစ်များအား သေချာစွာကြည့်လိုက်လေသည်။

သူ၏မျက်နှာပေါ်တွင် အပြုံးတစ်ချက် ပေါ်လွင်လာလေသည်။

ရှင်ချိန်ရီက သူ့အား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။

“အစ်ကို ဘာပြုံးနေတာလဲ”

သူ့ကြီးကလည်း သူ့အားကြည့်ကာ ...

အတုံ့အထုဉ် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၅၉

“မင်းကိုကျုပ်က စေတနာနဲ့ပြောတာပါ။ ကောင်မလေးကလည်း မင်းကိုအားကိုးနေလို့ မင်းကို စောင့်ရှောက်စေချင်တာ၊ မင်းက ရယ်စရာအောက်မေ့နေလား”

ရှောင်ရှမ်းက အားပါးတပြုံးလိုက်၏။

“အင်း ... လူတွေက တကယ်ရိုးကြတာပဲကိုး၊ သဘာဝတရားက ဒေသနဲ့ကိုက်ညီအောင် အခွင့်အရေးပေးထားတာပဲ”

သူ့ကြီးနှင့် ရှင်ချိန်ရီတို့က သူ့အား နားမလည်နိုင်စွာဖြင့် ကြည့်လိုက်၏။ ရှောင်ရှမ်းက လက်ထဲမှသစ်မြစ်ကို ထောင်ပြလိုက်လေသည်။

“သူ့ကြီး ... ဒါ ဘာပင်လဲ ... သိလား”

သူ့ကြီးက နှာခေါင်းတစ်မျက်ရှို့လိုက်၏။

“နွားတောင်မစားတဲ့အပင်ပဲ”

ရှောင်ရှမ်းကပြုံး၍ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မဟုတ်သေးဘူး ... ဒီအပင်တွေက တစ်ရွာလုံးအတွက် စားစရာတွေ အဝတ်အစားတွေနဲ့ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂတွေ ဖန်တီးပေးလိမ့်မယ်”

သူ့ကြီးက မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်၏။

၆၀ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

“ဟာ ... မဟုတ်တာဘဲ”

ရှောင်ရှမ်းက တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့် ...

“သူကြီးတို့က ဒီအပင်အသုံးဝင်ပုံကို မသိသေးလို့ပါ”

သူကြီးက စိတ်ဝင်စားလာဟန်ဖြင့် ...

“မင်းက ဒီအပင် ဘယ်လိုသုံးရမယ်ဆိုတာကို သိလို့လား”

ရှောင်ရှမ်းက ဦးခေါင်းတစ်ချက်ညီတိပြုလိုက်သည်။ သူကြီး

က ...

“ဒီအပင်မျိုးတွေ ဟိုဘက်မှာ အများကြီးပေါက်နေတယ်ကွ”

ရှောင်ရှမ်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ သွားကြည့်ရအောင်”

သူကြီးနှင့် ရှင်ချိန်ရီတို့က ဘုမသိဘမသိဖြင့် ထိုအပင်မျိုးရှိ

သည့်နေရာအား ရှောင်ရှမ်းကို လိုက်ပြလိုက်လေတော့၏။

ဤနေရာသည် ကွေ့ဝိုက်စီးဆင်းနေသော ချောင်းကလေး

အတုံ့အလှည့် (ဒု-အပန်းသိမ်း) ❖ ၆၁

တစ်ခု ဖြစ်၏။ သို့သော် ယခုချောင်းရေများက ခြောက်ခန်းနေပြီဖြစ်သည်။

ချောင်းကလေး၏ တစ်ဖက်၌ ရှောင်ရှမ်းလက်ထဲမှ လျှော်ပင်အမြစ်၏ အပင်များ ထောင်းသောင်းချီကာ ပေါက်ရောက်နေကြလေသည်။

ထိုချောင်းကလေး၏ ကမ်းဖက်၌ရှိသော အပင်များမှာ အမှန်တွင် ဂုန်လျှော်ပင်များ ဖြစ်ကြလေသည်။

ပူနွေးစိုစွတ်သော ရာသီဥတုနှင့်ကိုက်ညီသည့် ဂုန်လျှော်ပင်များပင် ဖြစ်လေသည်။

ရှောင်ရှမ်းက ဂုန်လျှော်ပင်များအားကြည့်ကာ ပီတိဖြာနေမိ၏။

ရှင်ချိန်ရီကလည်း သူ၏မျက်နှာအားကြည့်ကာ ပြုံးချိုနေမိလေသည်။

သူကြီးက ရှေ့သွားနှောက်လိုက်ညီသည်ဟု တွေးကာပြုံးနေမိ၏။ မည်သို့ဆိုစေ ယနေ့တွင် သူတို့အားလုံး ပြုံးရွှင်နေကြသည်မဟုတ်ပါလော။

ယနေ့ ---

ရှောင်ရှမ်းက မနက်အစောကြီး နိုးနေ၏။

ရှင်ချိန်ရီက သူ့ထက်ပို၍စောကာ နိုးနေလေသည်။

ထို့ကြောင့် ရှောင်ရှမ်း အိပ်ရာမှနိုးချိန်တွင် သူမတည်ထားသော ရေခွေးအိုးက ဆူနေပြီဖြစ်၏။

ရှောင်ရှမ်းက မျက်နှာသစ်ပြီး အဝတ်အစားလဲပြီးချိန်၌ ရှင်ချိန်ရီက ထမင်းကြမ်းနှင့် စားစရာအချို့ကို စားပွဲပေါ်တွင် ပြင်ဆင်ပြီး ဖြစ်လေသည်။

သူက ရေခွေးကြမ်းနှင့် စားသောက်စရာများကို စားပြီးနောက် ကတ္တပါအိတ်ထဲမှ ငွေစများကိုထုတ်ကာ ရေတွက်ကြည့်နေ၏။

ရှင်ချိန်ရီက ရေခွေးကြမ်းအိုးကို မကြည့်ပါ။ စားစရာ ပန်းကန်ကိုလည်း မကြည့်ပါ။ ငွေစများကိုလည်း မကြည့်ပါ။ သူမသည် ရှောင်ရှမ်း၏ မျက်နှာကိုသာ စိုက်ကြည့်နေ၏။

အတန်ကြာမှ ရှောင်ရှမ်းက ငွေစများကို ကတ္တပါရုံ အိတ်ထဲ

သို့ ထည့်လိုက်ရင်း ရှင်ချိန်ရီ၏မျက်နှာအား ကြည့်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါ မိမိအားစိုက်ကြည့်နေသော ရှင်ချိန်ရီ၏မျက်ဝန်းအစုံနှင့် တွေ့ဆုံလိုက်ရလေသည်။

ယင်းတဒင်္ဂအချိန်လေးအတွင်းမှာပင် ရှောင်ရှမ်း၏ ရင်ခုန်သံသည် မြန်လာသည်ဟု ခံစားလိုက်မိလေတော့၏။

ရှောင်ရှမ်းသည် မိမိ၏မြင်းကို သူကြီးထံမှ ငှားရမ်းထားသော လှည်းတွင် တပ်ဆင်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် မြင်းလှည်းပေါ်သို့ တက်လိုက်၏။

ပြီးနောက် အိမ်တံခါးဝတွင်ရပ်နေသော ရှင်ချိန်ရီထံသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ရှင်ချိန်ရီသည် အိမ်တံခါးဝ၌ တံခါးပေါင်ကိုမှီကာ ရပ်နေ၏။

သူမသည် ရှောင်ရှမ်း၏လှုပ်ရှားမှုများအား မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေ၏။

၆၄ ❖ တတ္ထုသိုလ်ဝင်းကြွယ်

ရှောင်ရှမ်းက တစ်ချက်ပြုံးပြလိုက်လေသည်။

ယင်းနောက် မြင်းလှည်းကို စတင်ကာ မောင်းထွက်လိုက်လေသည်။

သူ၏မြင်းလှည်းသည် ရှင်ချိန်ရီ၏မြင်ကွင်းမှ တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကွယ်သွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

ထိုအချိန်ကျမှ ရှင်ချိန်ရီက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ အိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်ခဲ့၏။

သူမ၏မျက်ဝန်းအစုံတွင် မျက်ရည်ကြည်များ ဝေ့ဝေ့လျက်...

အတုံအလှည့် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၆၅

အခန်း (၂၁)

ရှောင်ရှမ်း ထွက်ခွာသွားသည်မှာ သုံးရက်ရှိခဲ့လေပြီ။

ပူရန်းရွာနှင့် တောင်ကြားမြို့ကလေး၏ ခရီးအကွာအဝေးမှာ တစ်ရက်မျှသာ ကြာမြင့်လေသည်။

သို့သော် အသွားအပြန်ဆိုလျှင် နှစ်ရက်ခရီးဖြစ်၏။

တောင်ကြားမြို့ကလေး၌ တစ်ရက်နေရသည်ဆိုပါလျှင် ယနေ့သည် ရှောင်ရှမ်းပြန်လာရမည့်နေ့ ဖြစ်လေသည်။

သို့သော်လည်း ရှင်ချိန်ရီက ရှောင်ရှမ်းထွက်ခွာသွားသည့်နေ့မှစ၍ ယနေ့ထိတိုင်အောင် ညနေဆည်းဆာအချိန်ရောက်တိုင်း ရွာထိပ်မှ စောင့်မျှော်နေတတ်၏။

အဘယ်ကြောင့် ဤသို့စောင့်မျှော်မိမှန်းကို သူမကိုယ်တိုင် မစဉ်းစားတတ်ခဲ့ပါချေ။

သို့သော် သူမသည် ရှောင်ရှမ်းအား စောင့်မျှော်နေမိ၏။

၆၆ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

သူကြီးက သူမအားကြည့်ရင်း ခေါင်းကိုဖြည်းညင်းစွာ ခါယမ်းလိုက်၏။

ထို့နောက် သူက ရှင်ချိန်ရီထံသို့ လျှောက်သွားလေသည်။

“ရှင်ချိန်ရီ မိုးချုပ်တော့မယ်သမီးရယ် ... ပြန်ကြပါစို့”

ရှင်ချိန်ရီက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်၏။

“အင်း ... ဘာပြန်နှင့်ပါရှင်”

သူကြီးက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ရှင်ချိန်ရီ ... မင်းဟာ အင်မတန်လိမ္မာတဲ့ကလေးပါ။ ဒါကြောင့် ငါကသမီးလေးအရင်းနှံမခြား ချစ်ခဲ့ရတယ်။ အခုချိန်ဟာ မှောင်ရိသန်းနေပြီ ဒီနေရာမှာ မင်းတစ်ယောက်တည်းနေလို့ မသင့်ပါဘူး။ ရှောင်ရှမ်းက ဒီနေ့မရောက်ရင် နောက်နေ့ရောက်လာမှာပေါ့”

ရှင်ချိန်ရီ၏ မျက်ဝန်းအစုံတွင် မျက်ရည်များဖြင့် ရစ်ဝဲလာလေသည်။

“အဘ ... သူ ပြန်မလာတော့ဘူးထင်တယ်”

သူကြီးက နှစ်သိမ့်စကားဆိုလိုက်၏။

“သူက ဒီမှာအခြေချမယ်လို့ ပြောထားတာပဲကွယ်”

ရှင်ချိန်ရီက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

အတုံအလှည့် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၆၇

“တောင်ကြားမြို့ဟာ အင်မတန်ပျော်စရာတွေ အများကြီးပဲ။ သူက တောင်ကြားမြို့ကို မရောက်ဖူးလို့သာ ဒီမှာအခြေချမယ်လို့ ပြောတာပါ”

ဟု အားငယ်စွာ ပြောလိုက်၏။

ယင်းအချိန် အဝေးမှ မြင်းခွာသံသဲ့သဲ့ ထွက်ပေါ်လာခြင်းကို ကြားလိုက်ရလေသည်။ ထို့နောက် သူတို့၏ မြင်ကွင်းထဲသို့ မြင်းလှည်းတစ်စီးက ဝင်ရောက်လာ၏။

ရှင်ချိန်ရီက ထိုမြင်းလှည်းကိုတွေ့မြင်လိုက်သည်နှင့် မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဝင်းလက်တောက်ပသွားလေသည်။

သူကြီးက ပြုံးလိုက် သည်။

“ငါမပြောဘူးလား ... သူပြန်လာပါလိမ့်မယ်လို့”

ရှင်ချိန်ရီက အလုပ်များနေ၏။

သူမ၏ ကျဉ်းမြောင်းသော အိမ်ကလေးထဲတွင် သူကြီးအပါ

၆၈ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

အဝင် ရွာသူရွာသားများနှင့် ပြည့်လျှံနေလေသည်။

သူမက ထိုလူများအတွက် ရေခွေးကြမ်းနှင့် စားစရာများ ချပေးနေ၏။

သူမသည် လူများကိုဧည့်ခံကျွေးမွေးရင်း မအားနိုင်အောင် ဖြစ်နေရလေသည်။ ရှောင်ရှမ်းကလည်း သူမကဲ့သို့ပင် အလုပ်များနေ လေသည်။ သူက စကားကို မနားတမ်းပြောနေရ၏။

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် မေးလာသော မေးခွန်းများကို လည်း ဖြေကြားနေရလေသည်။

ယင်းနောက် သူ တောင်ကြားမြို့ကလေးမှ ဝယ်လာသော ရက်ကန်းပစ္စည်းများကို ရှင်းလင်းပြသနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဤသို့ဖြင့် တစ်စထက်တစ ညဉ့်နက်လာပြီဖြစ်၏။ တဖြည်း ဖြည်း ဧည့်သည်များက နှုတ်ဆက်ကာပြန်သွားကြလေသည်။ သူကြီး က နောက်ဆုံးမှ နှုတ်ဆက်ကာပြန်သွားလေသည်။

ယင်းအချိန် သန်းခေါင်ကြက်တွန်သံကို ရှောင်ရှမ်းနှင့် ရှင်ချိန် ရီတို့ ကြားလိုက်ရလေတော့သည်။

အတုံ့အလှည့် (၃-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၆၉

လျှော်ပင်မှ အဝတ်အထည်အဖြစ် ဖန်တီးရသော အလုပ် သည် မလွယ်လှပါ။ လျှော်ပင်ကိုခုတ်ပြီး အရွက်များဖယ်ကာ ပုပ်ပွ သည့်တိုင်အောင် ရေထဲ၌ စိမ်ထားရလေသည်။

သူကြီးကလည်း ရှောင်ရှမ်းကို အားပေးလေသည်။ သူက ရွာသူရွာသားများအား ရှောင်ရှမ်းနှင့်ကူညီကာ လုပ် ကိုင်စေ၏။

ရှောင်ရှမ်းက တောင်ကြားမြို့မှဝယ်လာသည့် စားသောက် စရာများအား ရွာသူရွာသားများကို ခွဲဝေပေးလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် လျှော်ပင်ဘဝမှ လျှော်မျှင်ဘဝသို့ ရောက်ရှိလာ သည့်အခါ ရက်ကန်းစင်ပေါ်သို့တင်နိုင်၏။

ယင်းအချိန်တွင် ရက်ကန်း မည်သို့ရက်ရမည်ကို ရှောင်ရှမ်း က ရှင်ချိန်ရီအား သင်ပေး၏။

တစ်ဖန် ရှင်ချိန်ရီက မိမိ၏ရွာသူများအား သင်ပေးနေလေ တော့သည်။

လျှော်ပင်ဘဝမှ (၁၀၀)အထည် စတင်ဖြစ်လာသောနေ့
တွင် ရှောင်ရှမ်း၏မျက်နှာသည် ပြုံးနေလေသည်။

သူကြီး၏မျက်နှာကလည်း ပြုံးနေလေသည်။

ရှင်ချိန်ရီက ရှောင်ရှမ်း၏လက်မောင်းကို တွဲခိုကာ ပျော်ရွှင်
နေလေသည်။

ရွာသူရွာသားများမှာလည်း အလွန်ပျော်ရွှင်နေကြလေ
သည်။ သူတို့သည် ရှောင်ရှမ်းကြောင့် ပြောင်းလဲလာသော မိမိတို့ရွာ
ကလေး၏ အခြေအနေကိုကြည့်ကာ ဝမ်းသာလွန်း၍ အော်ဟစ် မြူး
ထူးနေကြလေသည်။

ယင်းအချိန် ကလေးတစ်ယောက်က သူကြီးထံသို့ ပြေးလွှား
လာလေသည်။

“သူကြီး သူကြီး ... ဟိုမှာ လူတစ်ယောက်လဲကျနေတယ်”

သူ၏စကားကြောင့် အားလုံးသော လူတို့၏ မျက်နှာများ
ပေါ်တွင် ပျော်ရွှင်မှုများ ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

ရှောင်ရှမ်းက ကလေးငယ်၏လက်ကိုဆွဲကာ ...

“ဘယ်မှာလဲ”

ကလေးက ရွာထိပ်သို့ညွှန်ပြရင်း ...

“ရွာထိပ်မှာပါ”

ရှောင်ရှမ်းက သူ၏စကားဆုံးသည်နှင့် ရွာထိပ်သို့ပြေးသွား
လေသည်။

သူ၏နောက်မှ သူကြီး၊ ရှင်ချိန်ရီနှင့် ရွာသူရွာသားများက
ပြေးလိုက်သွားကြလေသည်။

ရွာထိပ်တွင် လူတစ်ယောက်လဲကျနေ၏။

ရှောင်ရှမ်းက ထိုလူအား ကြည့်လိုက်သည်နှင့် သေအံ့ဆဲဆဲ
လူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း အကဲခတ်မိလိုက်လေသည်။

ထိုလူ၏ခြေနှစ်ချောင်းက သွင်သွင်ကျိုး နေ လေသည်။

မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာလည်း မြင်မကောင်းအောင် ဖူးရောင်
နေ၏။

ရှောင်ရှမ်းက ထိုလူအားပွေ့လိုက်သည်။ ထိုလူက ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်များကြောင့် ပိတ်လုနီးပါးဖြစ်နေသည့် မျက်လုံးဖြင့် ရှောင်ရှမ်းအားကြည့်ကာ နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရုံဖြင့် ...

“ရေ ရေ ပေး ပါ”

သူ၏အသံက တိုးညှင်းလှလေသည်။ သို့သော် ရှောင်ရှမ်းက ကောင်းစွာကြားလိုက်၏။

“ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကလာတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ထိုလူက ပါးစပ်လှုပ်ရုံသာ လှုပ်ရှားလိုက်သည်။

ယင်းအချိန် သူကြီးနှင့်ရွာသားများ ရောက်ရှိလာကြလေသည်။

သူကြီးက ရှောင်ရှမ်း ပွေ့ထားသောလူအား တွေ့မြင်လိုက်သောအခါ နှာခေါင်းတစ်ချက်ရှုံ့လိုက်လေသည်။

“ဖေချင်း”

ယင်းအချိန် ရှင်ချိန်ရီက လူအုပ်ကြားမှ တိုးထွက်လိုက်လေသည်။

“ဦးလေး ဦးလေး”

သူမက ယင်းသို့ခေါ်ရင်း ရှောင်ရှမ်းနံဘေးတွင် ဒူးထောက်ထိုင်လိုက်၏။

ရှောင်ရှမ်းက ရွာသားတစ်ယောက်အား ရေယူခိုင်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဖေချင်းဆိုသောလူအား ကြည့်ကာ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

သူကြီးက ဖေချင်းအား ဒေါသကြီးစွာ ကြည့်နေလေသည်။ ဖေချင်းက ရှင်ချိန်ရီအားကြည့်ကာမျက်ရည်များ ကျဆင်းလာလေသည်။

“ရှင်ချိန်ရီ”

သူ၏အသံက တိုးညှင်းလှပေသည်။ သူကြီးက ခဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“တောက် ... အတော်မိုက်တဲ့ကောင်၊ မင်းက ပထွေးပီပီ ရှင်ချိန်ရီကို တောင်ကြားမြို့မှာ အကြွေးနဲ့ပေးဆပ်ခဲ့တဲ့ကောင်၊ သေတာတောင်မှ နည်းသေးတယ်”

ဟုပြောလိုက်သည်။

သူ၏စကားကြောင့် ထိုလူမှာ ရှင်ချိန်ရီအား အကြွေးဖြင့်ပေးဆပ်ခဲ့သော ပထွေးဖြစ်ကြောင်း ရှောင်ရှမ်းနားလည်လိုက်လေသည်။

သူကြီးက တင်းမာသောအသံဖြင့် ...

“မင်းကြောင့် သမီးဖြစ်သူက အကြွေးနဲ့အသိမ်းခံရတယ်၊ မအေဖြစ်သူက သမီးရဲ့သောကကြောင့် ကြိုးဆွဲချပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဆုံးစီရင်ခဲ့တယ် ... တိရစ္ဆာန်”

ဖေ့ချင်းက သူ့အား ရိုဝေသောမျက်လုံးအစုံဖြင့် ကြည့်နေ၏။

ယင်းအချိန် ရွာသားတစ်ယောက်က ရေခပ်လာလေသည်။

ရှင်ချိန်ရီက ရေကိုလှမ်းယူကာ ဖေ့ချင်းအား ဖြည်းညင်းစွာ တိုက်လိုက်၏။

ဖေ့ချင်းက သူ့အား ကျေးဇူးကင်သောအကြည့်ဖြင့်ကြည့်လိုက်လေသည်။ ထို့နောက် မေးတစ်ချက်ထိုးကာ လောကကြီးကို ကျောခိုင်းသွားလေသည်။

သူသည် မိမိရောင်းစားခဲ့သော ရှင်ချိန်ရီ၏ ငိုရှိုက်သံကို လည်းကောင်း၊ သူကြီး၏ ပြစ်တင်ပြောဆိုသံကို လည်းကောင်း၊ မည်သို့မျှ ကြားနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါချေ။

ဖေ့ချင်း၏ ဈာပနအခမ်းအနားကို အကျဉ်းချုံးကာ လုပ်လိုက်ကြလေသည်။

ဈာပနအခမ်းအနားပြီးသောအခါ သူကြီးက ရှောင်ရှမ်းအား ဤသို့ပြောလာလေသည်။

“ရှောင်ရှမ်း ... မင်းကို ငါသတိပေးချင်တယ်”

ရှောင်ရှမ်းက မျက်ခုံးပင့်ကာ ကြည့်လိုက်၏။

“ဘာများလဲခင်ဗျာ”

သူကြီးက တစ်ချက်ပြုံးလိုက်သည်။

“တောင်ကြားမြို့ကလေးမှာ အပြောင်းအလဲတွေ ဖြစ်နေတဲ့ သတင်း ကျွတ်ကြားမိတယ်”

ရှောင်ရှမ်းက ပြုံးရင်း ...

“ဘာလဲ ... မြို့ဝန်မင်း ပြောင်းသွားပြီလား”

သူကြီးက မချိုပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“မြို့ဝန်မင်း ပြောင်းသွားရင်တောင်မှ ဒီလောက်စိတ်ဝင်စား

ရမကောင်းပါဘူးလေ”

၇၆ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

ရှောင်ရှမ်းက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်၏။

“ဒါဖြင့် ဘာသဟင်းလဲ”

သူကြီးက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“အင်း ... ကျုပ်က မြို့ဝန်မင်းဆီကို ဖေ့ချင်းသေမှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အစီရင်ခံစာပို့တဲ့အချိန်မှာ လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ခဲ့တယ်”
သူက စကားဆက်လိုက်သည်။

“အဲဒီလူက တောင်ကြားမြို့ရဲ့အရှင်သခင် ဝမ်းကျုံးစန်းထက် အဆတစ်ရာလောက် ဆိုးသွမ်းပြီး အင်မတန်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့လူပဲ။ အခု သူ့ရဲ့ဩဇာအာဏာဟာ တောင်ကြားမြို့တစ်မြို့လုံးမှာ ဖုံးလွှမ်းနေပြီလေ။ ဒါကြောင့် တောင်ကြားမြို့ကိုသွားရင် သတိထားပါကွာ၊ ပြဿနာ မတက်ပါစေနဲ့”

ရှောင်ရှမ်းက စိတ်ဝင်စားလေ၏။

“နေပါဦး ... အဲဒီလူက ဘယ်သူလဲ”

သူကြီးက အတန်ကြာတိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ ...

“ကျင်း ဖုန်း”

ဟု တစ်ခွန်းချင်း ပြောလိုက်လေသည်။

ရှောင်ရှမ်း၏ရင်ထဲ၌ တစ်ချက်လှုပ်ရှားသွားမိလေသည်။

အတုံ့အလှည့် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၇၇

သူကြီးက နှာခေါင်းတစ်ချက်ရှုံ့ လိုက်ပြီး ...

“ဒီလူဟာ မြေခွေးထက် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့”

သူ၏စကားမဆုံးမီ ရှောင်ရှမ်းက လက်ကာပြလိုက်မိလေ

သည်။

“တော် တော်ပါတော့ဗျာ”

ဟု ဟန့်တားလိုက်လေသည်။

သူကြီးက အလွန်အံ့ဩသွားမိ၏။

သူက ရှောင်ရှမ်းမှာ အလွန်တည်ငြိမ်သောလူရွယ်တစ်ယောက်ဟု နားလည်ထားလေသည်။

ယခု ကျင်းဖုန်းဆိုသော လူရွယ်အကြောင်း ကြားလိုက်ရသဖြင့် အဘယ်ကြောင့် ဤမျှစိတ်လှုပ်ရှားသွားပါသနည်း။

သူက ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့်ကြည့်နေမိစဉ် ရှောင်ရှမ်းက တောင်းပန်စကား ဆိုလိုက်၏။

“စိတ်မရှိပါနဲ့ဗျာ ... ကျွန်တော်က ဒီလိုသတင်းမျိုးတွေ မကြားချင်ပါဘူး။ နောက်ပြီး သူကြီးက အခုလိုသတိပေးတာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

သူကြီးက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် ...

၇၈ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

“မင်းက ဒီလိုရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုတွေကို မနှစ်သက်ဘူးဆိုတာ ငါသိပါတယ်”

ရှောင်ရှမ်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ကျိတ်ကာ ချလိုက်မိ၏။ အမှန်တွင် သူသည် ကျင်းဖုန်း၏သတင်းဆိုးကို မကြားလို

ပါ။

သူက လှုပ်ရှားနေသောစိတ်ကို ကြိုးစားထိန်းချုပ်နေရလေ

သည်။

ယင်းအချိန် သူကြီးက စကားဆက်လိုက်ပြန်သည်။

“ငါ နောက်ထပ်တစ်ခုပြောရဦးမယ်”

ရှောင်ရှမ်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ပြောပါ”

သူကြီးက တည်ကြည်လေးနက်သော မျက်နှာထားဖြင့် ...

“ငါ အသက်ကြီးလှပါပြီ”

ရှောင်ရှမ်းကပြုံးလိုက်သည်။

“သူကြီး ပြောချင်တဲ့စကားက”

သူကြီးက တစ်ချက်ရယ်မောလိုက်၏။

“မင်းက သူကြီးလုပ်ပေါ့”

အတွဲအလှည့် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၇၉

ရှောင်ရှမ်းကပြုံး၍ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဟာ ... မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

သူကြီးက ဘဝင်မကျနိုင်အောင် ဖြစ်သွားရ၏။

“ဘာဖြစ်လို့မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ၊ ငါ ဒီမနက်ပဲ မြို့တော်ဝန်ဆီ

မှာ သူကြီးအပြောင်းအလဲလုပ်ဖို့ တင်ပြခဲ့သေးတယ်။ ရွာသားတွေရဲ့ သဘောထားကို မေးကြည့်တော့လဲ အားလုံးကကျေနပ်ကြတယ်”

ရှောင်ရှမ်းက ခေါင်းသွင်သွင်ခါယမ်းလိုက်သည်။

သူကြီးက သူ့အားကြည့်ပြီး အပြင်းအထန် တိုက်တွန်းနေ

၏။ ရှောင်ရှမ်းက အမျိုးမျိုးဖြင့် ငြင်းပယ်နေလေသည်။

သူကြီးက အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြကာ တိုက်တွန်းနေ၏။

ဤသို့ဖြင့် သန်းခေါင်ယံအချိန် ကျော်လွန်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ရှင်ချိန်ရှိသည် သူတို့၏စကားများကို နားထောင်ရင်း ရှောင်

ရှမ်း၏ခန္ဓာကိုယ်အား ဗိုကာ အိပ်ပျော်နေပြီဖြစ်သည်။

ရှောင်ရှမ်းကလည်း အိပ်ချင်လာသည်။

သို့သော် သူကြီးကမူ အာပေါင်အာရင်းသန်သန်ဖြင့် ရှောင်

ရှမ်းအား သူကြီးလုပ်ရန် တိုက်တွန်းနေဆဲပင်။

အခန်း (၂၂)

နောက်တစ်နေ့နံနက် ...။

နေရောင်ခြည်သည် အရှေ့ဘက်မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဆီမှ ထွက်ပေါ်လာပြီဖြစ်သည်။

လူနှစ်ယောက်က မြင်းနှစ်ကောင်ကိုစီးကာ ရွာထဲသို့ ဝင်လာကြလေသည်။

ထိုလူများအား ကြည့်ရှုဖြင့် တောင်ကြားမြို့မှလူနှစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သိရှိနိုင်လေသည်။

သူတို့၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တွင် သစ်လွင်သောအဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ထားသော်လည်း ရုပ်ရည်များမှာ ကြမ်းတမ်းခက်ထန်လှပေသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်က ရွာသားတစ်ယောက်အား ရွာသူကြီး၏အိမ်ကို လမ်းညွှန်ပြခိုင်းနေလေသည်။

သို့သော် ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးဖြင့်ညွှန်ပြခိုင်းခြင်းမျိုး မဟုတ်ပါချေ။

သူတို့၏ရုပ်ရည်နှင့် သူတို့၏အမူအရာများမှာ လိုက်လျောညီထွေ ရှိလှပေသည်။

ဤသို့ဆိုလျှင် သူတို့ရောက်ရှိလာခြင်းကြောင့် ဖူရန်းရွာ၏ အခြေအနေက မည်သို့ရှိပါမည်နည်း။

“ဟေ့ ... သူကြီးဆိုတဲ့ကောင် ထွက်ခဲ့စမ်း”

တင်းမာခက်ထန်လှသော အော်ဟစ်သံက နံနက်ခင်း၏ ကျက်သရေကို ဖျက်ဆီးသကဲ့သို့ ရှိနေလေသည်။

ရှောင်ရှမ်းက ယင်းအသံကြောင့် အထည်များကိုလိပ်နေရာမှ ထလိုက်ပြီး ပြတင်းပေါက် မှတစ်ဆင့် ခြံဝင်းထဲသို့ ကြည့်လိုက်၏။

ရှင်ရိုန်ရိုက်လည်း ရက်ကန်းရက်နေရာမှ ရပ်တန့်လိုက်ပြီး အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။

၈၂ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

ခြံဝင်းထဲ၌ လူနှစ်ယောက်ရှိနေ၏။
 သူတို့သည် မြင်းပေါ်မှ ဆင်းသက်ခြင်းမရှိပါ။
 ရှောင်ရှမ်းက ထိုလူနှစ်ယောက်အားတွေ့မြင်လိုက်သည်နှင့်
 တောင်ကြားမြို့မှလူများဖြစ်ကြောင်း ခန့်မှန်းသိရှိလိုက်လေသည်။
 ထို့အတူ ရှင်ချိန်ရီကလည်း ခန့်မှန်းသိရှိလိုက်၏။
 သူမက ယင်းသို့သိရှိလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ခန္ဓာကိုယ်
 တစ်ခုလုံး အေးစက်၍လာလေသည်။
 ရှောင်ရှမ်းက ရှင်ချိန်ရီအား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။
 ရှင်ချိန်ရီ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဖြူပပ်ဖြူရော်ဖြစ်နေလေ
 သည်။
 ရှောင်ရှမ်းက ပြုံးပြလိုက်သည်။
 “မင်း ကြောက်နေသလား”
 ရှင်ချိန်ရီက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။
 သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်နေလေ
 သည်။
 ရှောင်ရှမ်းက သူမ၏ပခုံးအား သိုင်းဖက်ကာ ကုလားထိုင်
 တစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်စေလိုက်၏။

အတုံ့အလှည့် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၈၃

ယင်းအချိန် အိမ်အပြင်ဘက်မှ အော်ဟစ်သံက ထွက်ပေါ်
 လာပြန်၏။
 “ဟေ့ ... သူကြီးဆိုတဲ့ကောင် ထွက်ခဲ့စမ်း၊ ဒါမှမဟုတ်ရင်
 ငါတို့ အိမ်ပေါ်တက်လာရမလား”
 ရှောင်ရှမ်းက မျက်ခုံးမွှေးနှစ်ဖက်ကို အပေါ်သို့ပင့်တင်ကာ
 ပခုံးနှစ်ဖက်ကို အသာအယာ တွန့်လိုက်လေသည်။
 သူက ရှင်ချိန်ရီအား ပြုံးပြကာ ...
 “ညီမ ... ဒီကနေ တယ်မှမသွားနဲ့နော်”
 ရှင်ချိန်ရီက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။
 ရှောင်ရှမ်းက ပြုံးပြကာ တံခါးရွက်ဆီသို့ လျှောက်သွားလေ
 တော့သည်။
 အိမ်တံခါးပွင့်သွားပြီ ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် အိမ်တံခါးဝ၌
 ရှောင်ရှမ်းက ထွက်ပေါ်လာ၏။
 တောင်ကြားမြို့မှ လူနှစ်ယောက်က မျက်မှောင်ကြုတ်
 လိုက်လေသည်။ သူတို့က အချင်းချင်း ကြည့်လိုက်ကြ၏။
 သူတို့သည် ဖုရန်းရွာမှသူကြီးသည် အသက်ကြီးပြီး ပိန်ပိန်
 ပါးပါးရှိသည်ဟု သတင်းကြားခဲ့ဖူးလေသည်။

ယခု သူတို့ရှေ့တွင်ရပ်နေသော သူကြီးသည် ယောက်ျား
ပီသပြီး ချောမောခန့်ညားသော လူရွယ်တစ်ယောက်ဖြစ်လေသည်။

ရှောင်ရှမ်းက အိမ်ပြင်သို့ထွက်ကာ ...

“မင်းတို့က ဘယ်သူတွေလဲ”

လူနှစ်ယောက်အနက် ခေါင်းတုံးပြောင်အောင် ရိတ်ထား
သောလူက ဆေးချေးများစွန်းထင်းနေသော သွားများပေါ်အောင်
ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့က တောင်ကြားမြို့ကပါ။ ရွှေနန်းတော်က ကိုယ်
စားလှယ်တွေဆိုရင် ပိုမှန်လိမ့်မယ်”

ရှောင်ရှမ်းက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။

“ကိစ္စက”

ထိုလူက ...

“ကျုပ်တို့ရဲ့ လူတစ်ယောက်ကို လာရှာတာပါ”

ယင်းစကားကြောင့် အိမ်ထဲမှ ပုန်း၍ကြည့်နေသော ရှင်ချိန်
ရို၏ခန္ဓာကိုယ် တစ်ချက် တုန်ခါသွားလေသည်။

ရှောင်ရှမ်း၏စိတ်ထဲတွင်လည်း ရှင်ချိန်ရိုအတွက် စိုးရိမ်သွား
မိ၏။

သူ၏မျက်စိထဲတွင် ရှင်ချိန်ရို၏ခြေထောက်တွင် ခပ်နှိပ်
ထားသော ရွှေနန်းတော်ဟူသော စာတန်းလေးကို မြင်ယောင်လာမိ
လေသည်။

သူက မိမိစိတ်ထဲတွင် လှုပ်ရှားသွားကြောင်း တစ်ဖက်လူ
မရိပ်မိစေရန် ချက်ချင်းပင် ဣန္ဒြေဆည်လိုက်ရ၏။

“ဘယ်သူလဲ”

ခေါင်းတုံးနှင့်လူက တံတွေးတစ်ချက်ထွေးကာ ...

“ဖေ့ချင်း”

ယင်းစကားကြားလိုက်ရသောအခါ ...

ပုန်းကွယ်၍ကြည့်နေသော ရှင်ချိန်ရိုက သက်ပြင်းတစ်ချက်
ချလိုက်လေသည်။

ရှောင်ရှမ်းကလည်း သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်၏။

သူက ခေါင်းဘစ်ချက်ညိတ်ကာ ...

“ကောင်းပြီ ... ဒါဆိုလိုက်ခဲ့ပါ”

ပြောပြီး ရွာအနောက်ဘက်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။

တောင်ကြားမြို့ကလေးမှ လူနှစ်ယောက်က တစ်ယောက်
ချက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ပြီး မြင်းပေါ်မှဆင်းကာ ရှောင်ရှမ်း

၏နောက်မှ လိုက်ပါသွားကြလေတော့သည်။

ဤနေရာသည် သင်္ချိုင်းဖြစ်သည်။

ရွာ၏အနောက်ဘက်၌ တည်ရှိလေသည်။

သင်္ချိုင်းထဲတွင် သစ်လျှင်သောအုတ်ဂူရှေ့တွင် ရပ်လိုက်လေ

သည်။

ထို့နောက် ခေါင်းတုံးနှင့်လူက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်လေ

သည်။

“ဒါက ဘာသဘောလဲ”

ရှောင်ရှမ်းက အုတ်ဂူပေါ်မှ ကမ္ဘည်းစာတန်းလေးအား ညွှန်

ပြလိုက်၏။

“အုတ်ဂူပေါ်မှာ ဖေ့ချင်းလို့ ရေးထားတာ တွေတယ်မဟုတ်

လား”

ခေါင်းတုံးနှင့်လူက မျက်လုံးပြူးကာ ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် သူယူထားတဲ့ အကြွေးတစ်ရာကို ဘယ်သူက ဆပ်
မှာလဲ”

ရှောင်ရှမ်းက တစ်ချက်ပြူးလိုက်၏။

“ဘယ်သူယူထားတဲ့အကြွေးလဲ”

ခေါင်းတုံးနှင့်လူက အုတ်ဂူအားညွှန်ပြကာ ...

“ဖေ့ချင်းယူထားတဲ့အကြွေး”

ရှောင်ရှမ်းက ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်သည်။

“ဒါဆိုရှင်းပါတယ် ... သူ့ဆီလိုက်တောင်းပေါ့”

သူ၏စကားကြောင့် တောင်ကြားမြို့မှ လူနှစ်ယောက်က

အကြီးအကျယ် ဒေါသဖြစ်သွားပြီး ...

“သူကြီး ... စကားကောင်းကောင်းပြောပါ၊ ဒီကိစ္စကို ခင်

ဗျားပဲ အဆင်ပြေအောင် လုပ်ပေးရမယ်”

ရှောင်ရှမ်းက ပြူးလိုက်၏။

“ကျုပ်က ဘယ်လိုစီစဉ်ပေးရမှာလဲ”

ခေါင်းတုံးနှင့်လူက ...

“ကျုပ်တို့ရဲ့ အကြွေးတစ်ရာကို မပေးလို့မဖြစ်ဘူး၊ ကျုပ်တို့

က မရရင် ပြဿနာရှင်းဖို့ မလွယ်ဘူး”

၈၈ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

ရှောင်ရှမ်းက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ခေါင်းတုံးနှင့်လူက ...

“ကျုပ်တို့ ငွေတစ်ရာကိုမရရင် ဒီက ကျုပ်တို့ခေါင်းဆောင်ကို ဘယ်လိုပြန်ပြောရမလဲ”

ရှောင်ရှမ်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါဆိုရင် လွယ်ပါတယ်... မင်းတို့က ဒီအုတ်ဂူကို ဖွင့်ပြီး ဖေ့ချင်းရဲ့အလောင်းကို သယ်သွားကြပေါ့။ ပြီးရင် မင်းတို့ရဲ့ ခေါင်းဆောင်ကို ဖေ့ချင်းရဲ့အလောင်း ပေးလိုက်ပါ”

သူ၏စကား ဆုံးသည်နှင့် ရုတ်တရက် ခေါင်းတုံးနှင့်လူက တစ်ချက်လှုပ်ရှားလိုက်လေသည်။

‘ဖြန်း’

ထိုလူ၏လက်ဝါးတစ်ဖက်က ရှောင်ရှမ်း၏ပါးပြင်ပေါ်သို့ ပြင်းထန်စွာ ကျရောက်လာလေသည်။

ရှောင်ရှမ်း၏ ခန္ဓာကိုယ်က ဖေ့ချင်း၏အုတ်ဂူဘေးသို့ လဲကျသွားလေသည်။

သူ၏နှုတ်ခမ်းထောင့်မှ သွေးများစီးကျလာလေသည်။

အတုံအယှဉ် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၈၉

သူက သွေးများကို လက်ခုံဖြင့်သုတ်ကာ ပြန်လည်မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။

“ပူရန်းရွာကလေးက လူတွေအားလုံးဟာ အင်မတန်ဆင်းရဲပါတယ်။ ဒါကြောင့် ငွေတစ်ရာမပြောနဲ့... ဆယ်ပြားတောင်မှ မရှိပါဘူး။ ဒါကြောင့်”

သူ၏စကားမဆုံးခင် ခေါင်းတုံးနှင့်လူက သူ၏ခန္ဓာကိုယ်က ရုတ်တရက် လေထဲသို့ မြောက်တက်လာကာ ရှောင်ရှမ်းအား ကန်ချလိုက်သည်။

‘ဝုန်း’

ဟူသောအသံနှင့်အတူ ရှောင်ရှမ်း၏ခန္ဓာကိုယ်က ဝိုက်က ဖေ့ချင်း၏ အုတ်ဂူပေါ်သို့ လွင့်စဉ်ကျသွားလေသည်။

ခေါင်းတုံးနှင့်လူက အားပါးတရ ရယ်မောလိုက်၏။

ကျန်တစ်ယောက်ကလည်း အားပါးတရ ရယ်မောလိုက်၏။

“ဟား ဟား ဟား ... မင်းက သူကြီးကို တစ်ချက် ထိုးကိုင်”

ကျုပ်က အကြွေးတစ်ရာထဲက တစ်ကျပ်လျှော့ပေးပါမယ်”

ခေါင်းတုံးနှင့်လူက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းတယ် ... ဒါပေမဲ့”

၉၀ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းပြိုင်

ကျန်တစ်ယောက်က မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်သည်။

“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်သလဲ”

ခေါင်းတုံးနှင့်လူက ...

“သူကြီးက သုံးချက်မပြည့်ခင် သေသွားရင်ကော”

အဖော်ဖြစ်သူက အားပါးတရ ရယ်မောလိုက်၏။

“ဟား ဟား ဟား ... ဒါဆိုရင် သူကြီးရဲ့အလောင်းနဲ့ သူကြီး

အိမ်က ပစ္စည်းတွေကို သယ်သွားရုံပေါ့”

ခေါင်းတုံးနှင့်လူက ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲစွာ ပြုံးလိုက်သည်။

“မင်းအကြံအစည် မဆိုးဘူး”

ယင်းအချိန် ရှောင်ရှမ်းက မြေပြင်ပေါ်မှ လူးလဲထရပ်လိုက်
၏။ ခေါင်းတုံးနှင့်လူက သူ၏အင်္ကျီရင်ဘတ်ကိုဆွဲကာ ...

“ကဲ ... စဖြီ”

ပြောပြီး ကြီးမားလှသော လက်သီးဖြင့် ထိုးရန်ဟန်ဖြင့်
လိုက်လေသည်။ ယင်းတဒင်္ဂအချိန်လေးမှာပင် ...

“အား”

ဂျတ်တရက် အထိတ်တလန့်အော်ဟစ်သံကိုကြားလိုက်ရ၏။

အသံသည်သူတို့နောက်ဘက်မှ ထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်။

အဟုံးအလှည့် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၉၁

တောင်ကြားမြို့မှ လူနှစ်ယောက်က နောက်သို့ချာခနဲလှည့်
ကြည့်လိုက်လေသည်။

သူတို့သည် အသံရှင်ကိုကွေ့မြင်လိုက်ရသောအခါ မျက်နှာ
ပေါ်တွင် အပြုံးတစ်ချက်ပေါ်လာလေသည်။

ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲပြီး ရမ္မက်ထန်သောအပြုံးမျိုး ဖြစ်
သည်။

ဤသို့ဆိုပါလျှင် အသံရှင်သည် မည်သူဖြစ်မည်နည်း။
သူတို့မြင်တွေ့လိုက်ရသောအသံရှင်သည် ရှင်ချိန်ရိပင် ဖြစ်

လေတော့သည်။

ရှင်ချိန်ရိ ...။

ရှင်ချိန်ရိသည် အိမ်ထဲတွင် ပုန်းနေရာမှ ရှောင်ရှမ်းက
တောင်ကြားမြို့မှ လူနှစ်ယောက်၏ နောက်သို့လိုက်သွားသည့်အခါ
ရိုးရိမ်ကြီးစွာဖြင့် မပယောင်မလည်ဖြင့် လိုက်ပါလာခဲ့၏။

၉၂ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

သူမက အုတ်ဂူဘေးတွင် ဖုန်းအောင်းကာ ကြည့်လိုက်စဉ် ခေါင်းတုံးနှင့်လူက ရှောင်ရှမ်းအား ပိတ်စက်နေခြင်းကို တွေ့ရသော အခါ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်စွာဖြင့် အော်ပစ်လိုက်မိခြင်းဖြစ်လေသည်။

ခေါင်းတုံးနှင့်လူက အဖော်ဖြစ်သူအား ကြည့်လိုက်၏။

“ဟာ ... ဖုရန်းနယ်မှာ ဒီလောက်လှပတဲ့ ပန်းပွင့်ကလေး တစ်ပွင့် ဖူးပွင့်နေမယ်လို့ ငါမထင်မိဘူး”

အဖော်ဖြစ်သူက ပြုံး၍ခေါင်းညိုလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ... ဒီပန်းပွင့်လေးက တစ်ရာမက တန်ဖိုးရှိနိုင် တယ်”

ခေါင်းတုံးနှင့်လူက ရယ်မောလိုက်သည်။

“သူ့ကိုသာခေါ်သွားရင် ငါတို့အတွက် မျက်နှာပန်းပွင့်နိုင် တယ်နော်”

ရှင်ချိန်ရီက သူတို့နှစ်ယောက်၏စကားကြောင့် ကြက်သီး ဖြန်းဖြန်း ထသွားမိလေသည်။ သူမက နောက်သို့ချာခနဲ လှည့်ပြေး သွား၏။ သို့သော် သူမက ကြောက်ရွံ့လွန်းသဖြင့် မပြေးနိုင်ခဲ့ပါ။ ခလုတ်တိုက်ကာ လဲပြိုသွားခဲ့လေသည်။

သူမက လူးလဲထရပ်ကာ ပြေးထွက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

အတုံအလှည့် (၃-အပိုင်း) ❖ ၉၃

သို့သော် နောက်ကျသွားချေပြီ။

အကြောင်းကား တောင်ကြားမြို့ကလေးမှ လူနှစ်ယောက် က သူမရှေ့တွင် ပိတ်ဆို့ဟန့်တားထားလိုက်ပြီး ဟုတ်ပါလော။

ခေါင်းတုံးနှင့်လူက သူမအား သွားဖြင့် ပြီးပြလိုက်သည်။

ထို့နောက် ရုတ်တရက် သူမအား ဖမ်းဆွဲလိုက်၏။

ယင်းတဒင်္ဂအချိန် လေးမှာပင် ...

“ရပ်လိုက်စမ်း”

ဟူသောဟန့်တားသံနှင့်အတူ သူတို့၏ပန်းများအား အလွန် သန့်မာသော လက်ချောင်းများက ဆွဲထားခြင်းကို ခံလိုက်ရလေတော့ သည်။

ရှင်ချိန်ရီအား ဖမ်းဆီးရန်ကြိုးစားနေကြသော လူနှစ် ယောက်၏ လှုပ်ရှားမှုများက ရုတ်တရက် ရင်ကန့်သွားခဲ့လေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်က -မိမိတို့အား ဟန့်တားသူကို ပြိုင်တူ ပညာကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

ထိုအခါ မိမိတို့အားဟန့်တားလိုက်သူမှာ ရှောင်ရှမ်းဖြစ် ကြောင်း တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ယင်းနောက် သူတို့သည် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်

၉၄ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

ကြည့်ကာ ခါးတွင်ချိတ်ထားသောစားများအား ထုတ်ယူပြီး တိုက်ခိုက် လိုက်ကြလေသည်။

ရှောင်ရှမ်းက နောက်သို့ ရှာခနဲ လှည့်ပြေးသွား၏။

ခေါင်းတုံးနှင့်လူက အဖော်ဖြစ်သူအားကြည့်ကာ ရယ်မော လိုက်သည်။

“ဟေ့ ... ဒီလူကြီးက လိုက်တမ်းပြေးတမ်းကစားတာ ဝါသနာပါပုံရတယ်”

အဖော်ဖြစ်သူက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပညာပေးရမယ်”

ထို့နောက် သူတို့နှစ်ယောက်က ရှောင်ရှမ်းထံသို့ ဓားကိုတွေ့ ယမ်းကာ ပြေးလာလေသည်။

ရှောင်ရှမ်းက သစ်ပင်တစ်ပင်ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ ရှာခနဲလှည့်၍ ရင်ဆိုင်လိုက်လေသည်။

တောင်ကြားမြို့မှ လူနှစ်ယောက်က ဓားကိုယ်စီဖြင့် ပြိုင်တိုင် ဝင်ခုတ်လိုက်ကြလေသည်။ ရှောင်ရှမ်းက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်၏။

သူက ထိုလူနှစ်ယောက်၏တိုက်ခိုက်မှုအား လှပစွာ ရှောင်တိမ်းသွားလေသည်။

အတုံ့အလှည့် (၃-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၉၅

တောင်ကြားမြို့မှ လူနှစ်ယောက်က ခံပြင်းသွားကြသည်။

သူတို့သည် ညှပ်ပူးညှပ်ပိတ်အနေအထားဖြင့် ဆက်တိုက်

တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

သူတို့က တဒင်္ဂအချိန်လေးမှာပင် ဓားကွက်နှစ်ဆယ် ဘိတ်

တိုက်ခိုက်လိုက်ပြီးဖြစ်၏။

သို့သော် ရှောင်ရှမ်း၏အင်္ကျီစကိုပင် ထိအောင်တိုက်ခိုက်နိုင်

စွမ်း မရှိပါချေ။

သူတို့နှစ်ယောက်၏မျက်နှာများ ပျက်လာကြလေသည်။

သူတို့က အံ့ဩဟန်ဖြင့် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်

ကြည့်လိုက်ကြ၏။

ယင်းနောက် သူတို့သည် မိမိတို့၏အထက်မြက်ဆုံး သိုင်း

ကွက်ဖြစ်သော စွန်ရဲဟန်ချိုသိုင်းကွက်ဖြင့် ရှောင်ရှမ်းအား တိုက်ခိုက် လိုက်လေသည်။ ဓားရောင်များဝင်းလက်သွား၏။

ဓားရိပ်များသည် ရှောင်ရှမ်းအား လှမ်းမြို့ထားလေသည်။

ရှောင်ရှမ်းက ပြုံးလိုက်သည်။

ရုတ်တရက် သူ၏လက်တစ်ဖက်က ဓားရိပ်များကြားမှ

ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ ထိုဓားရိပ်များကြားမှ လက်တစ်ဖက်က

၉၆ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

ဖောက်ဖွက်လာပြီး ဓားကိုလုယူသွားလေသည်။

‘ဖပ်’

ထိုလူက ဤသို့ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု မမျှော်လင့်ခဲ့သောကြောင့် နောက်သို့ ကမန်းကတန်း ဆုတ်လိုက်ရ၏။

ယင်းအချိန်မှာပင် ဓားတစ်ချောင်းက ထိုလူ၏ရင်ဝသို့ ထိုးစိုက် သွားလေသည်။

“အွန်နီ”

ထိုလူက ညည်းညူကာ လဲကျ သေဆုံးသွား၏။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ရှောင်ရှမ်း၏လက်ထဲမှဓားက ခေါင်းတုံးနှင့်လူ၏နားရွက်အား ခုတ်ချလိုက်လေသည်။

ခေါင်းတုံးနှင့်လူသည် မိမိ၏ နားရွက်တစ်ဖက် ပူခနဲဖြစ် သွားသဖြင့် မိမိနားရွက်အား လက်ဖြင့်စမ်းလိုက်လေသည်။

ယင်းသို့စမ်းလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း ထိုလူ၏ မျက်လုံးအစုံက ပြူးကျယ်သွားလေသည်။

အကြောင်းကား ... သူ၏လက်ထဲတွင် နားရွက်တစ်ဖက် ပါရှိလာသည် မဟုတ်ပါလား။

ရှောင်ရှမ်းက သူ့အား စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

အတုံအလှည့် (ဒု-ဇာတ်ဆင်း) ❖ ၉၇

“မင်းတို့ဆရာကို ပြောလိုက် ... နောက်တစ်ခါ အေးကြွေးလိုချင်ရင် ကိုယ်တိုင်လာယူပါလို့”

ခေါင်းတုံးနှင့်လူက ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြင့် ခေါင်းသွင်သွင် ညိတ်လိုက်လေသည်။

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့”

ထို့နောက် သူသည်မြင်းပေါ်သို့ ခုန်တက်ကာ ဒုန်းစိုင်းမောင်းနှင့်သွားလေတော့၏။

‘ဖြန်း’

ဟူသောအသံနှင့်အတူ ခေါင်းတုံးနှင့်လူက ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လဲပြိုကျသွားလေသည်။ သူသည် ကမန်းကတန်းပြန်ထကာ ချာရဲလူ

အား စိုးထိတ်စွာဖြင့် ကြည့်လိုက်၏။

ချာရဲလူ၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးမှာ ဒေါသကြောင့် တုန်ခါနေလေသည်။

၉၈ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

“တောက် ... ဖုရန်းရွာကို တစ်သက်လုံးအနိုင်ယူခဲ့တာ၊ မင်း တို့နဲ့ကျမှ လူတစ်ယောက်ဆုံးရှုံးရတယ်လို့ ... ရာဇဝင်ရိုင်းလိုက်တာ ကွာ”

ခေါင်းတုံးနှင့်လူက ...

“အခုရွာသူကြီးက သိုင်းပညာအဆင့်မြင့်ပုံရတယ်”

ချာရဲလူက နှုတ်ခမ်းမဲ့လိုက်လေသည်။

“တိတ်စမ်း ... အဲဒီငွေတစ်ရာကို မင်းရဲ့လစာထဲက ဖြတ် မယ်”

ခေါင်းတုံးနှင့်လူက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်ရ၏။ ချာရဲလူက ဒေါသကြီးစွာဖြင့် ...

“ဒီကိစ္စဟာ ဝမ်းကျူးစန်းရဲ့ ကြွေးကျန်ပဲ၊ ဒါကို ကျုပ်က ကျင်းပုန်းမသိအောင် ရဖို့ကြိုးစားတာ၊ မင်းတို့အသုံးမကျတော့ ဒဏ် ခတ်ရမှာပဲ”

သူကစကားဆုံးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သီးသန့်ခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားလေတော့သည်။

အတုံအကုဉ် (၃-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၉၉

အခန်း (၂၃)

တောင်ကြားမြို့ ...။

တောင်ကြားမြို့ကလေးသည် ကြက်ပျံမကျစည်ကားနေ ၏။ လမ်းသွားလမ်းလာများ၊ ဈေးသည်ဈေးဝယ်များ၊ စားသောက် ဆိုင်များ၊ လောင်ကစားဝိုင်းများ စသည်ဖြင့် စည်ကားလှ၏။ ပစ္စည်း အသေးအမွှားမှစ၍ ပစ္စည်းကြီးကြီးမားမားများအထိ ရနိုင်ပေသည်။ တစ်ခုတော့လိုပါသည်။ ထိုအရာကား အခြားမဟုတ်ပါ။ ငွေအသပြာပင် ဖြစ်လေတော့သည်။

ဤအချိန်သည် အစည်ကားဆုံးအချိန်ဖြစ်၏။

အဲဒါကြောင့် ဤအချိန်တွင် ဈေးတန်း၌ လူများ တိုးမပေါက် ပါချေ။ ဈေးသည်ဈေးဝယ်များကြား၌ ဈေးသည်အသစ်တစ်ယောက် က သူ၏ကုန်ပစ္စည်းများကို ဖြည့်ဆည်းနေလေသည်။

ထိုဈေးသည် အသစ်ကား ဖုရန်းရွာမှလာသော ရှောင်ရှမ်း ပင်ဖြစ်လေတော့၏။ သူက မိမိ၏ရောင်းကုန်များကို ဖြန့်ခင်းနေစဉ် အမှုထမ်းနှစ်ဦးရောက်ရှိလာပြီး ဈေးခွန်ကောက်နေလေသည်။

ဈေးခွန်သည် များသည်ဟု ရှောင်ရှမ်း၏စိတ်ထဲ၌ စင် လိုက်မိ၏။ ထို့ပြင် အရောင်းအဝယ်မဖြစ်မီ ဈေးကောက်လာရောက် သဖြင့် ရင်ထဲ၌ ဘဝင်မကျပါချေ။ သို့သော် သူက စကားမပြောဘဲ ဈေးခွန်ပေးဆောင်လိုက်၏။

အမှုထမ်းနှစ်ဦး ဝန်ထမ်းသွားသောအခါမှ ရှောင်ရှမ်း၏ဘေးမှ ဈေးသည်တစ်ဦးက မျက်နှာရှုံ့မဲ့ကာ ကျိန်ဆဲလိုက်လေသည်။ ရှောင်ရှမ်းက ပြုံးလိုက်မိ၏။

“ဆရာကြီးကလည်း ဗျာ ဒေါသမကြီးပါနဲ့ ... ကိုင်းပြည် အတွက် အခွန်ကောက်တာပဲ”

ဈေးသည်က မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။
“ခင်ဗျားဘာသိလို့လဲ ... သူတို့က အခွန် နဲ့သုံးပုံတစ်ပုံကိုပဲ

နေပြည်တော်ကိုပြန်ဖို့ ကျန်တာကို မြို့ဝန်မင်းနဲ့တောင်ကြားသခင် တို့က ခွဲဝေယူနေတာဗျ”

ရှောင်ရှမ်းက ဘဝင်မကျမိပါချေ။ သူက သက်ပြင်း တစ် ချက်ချရင်း ...

“တစ်နေ့တော့ နေပြည်တော်က တာဝန်ရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေ က ဒီအကြောင်းသိသွားမှာပါ။ ဒါဆိုရင် ခေါင်းပုံဖြတ်တဲ့ ဒုက္ခက ကင်း လွတ်ရမှာပေါ့”

ဟု နှစ်သိမ့်စကား ပြောလိုက်လေတော့၏။

ဈေးကွဲပြီဖြစ်သည်။-

ဈေးဝယ်သူများ အနည်ငယ်ကျန်တော့၏။

ဈေးရောင်းသူအချို့သည် ရောင်းကုန်ပစ္စည်း များ ကုန်ပြီဖြစ် မှီ ရောင်းရငွေများကို ရေတွက်နေပြီဖြစ်သည်။ အချို့က ဈေးဝယ်ခန်း နေကြ၏။

သို့သော် ရှောင်ရှမ်းကမူ ပစ္စည်းတစ်စုံတစ်ရာမျှ အရောင်း မထွက်ခဲ့ပါ။

သူသည် မိမိ၏အထည်များကိုကြည့်ကာ စိတ်ဓာတ်ကျလာ မိလေသည်။

ဈေးဝယ်သူများသည် သူ၏အထည်များအား ကိုင်ရုံသာ ကိုင်ကြည့်ပြီး ဝယ်ယူခြင်းမပြုကြပါချေ။

ယခု သူ၏ဘေးမှ ဈေးသည်များပင် ဈေးသိမ်းကာပြန်သွား ကြပြီဖြစ်၏။

သူကမူ ဈေးဝယ်သူအား စောင့်မျှော်နေဆဲပင်။

သို့သော် ဈေးထဲ၌ လူရှင်းပြီဖြစ်သောကြောင့် မိမိအထည် များကို စိတ်ပျက်စွာဖြင့် သိမ်းဆည်းလိုက်ရလေသည်။

ယင်းနောက် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် အဝတ်ထုပ်ကိုထမ်း ကာ ဈေးတန်းထဲမှ ထွက်ခွာခဲ့လေတော့သည်။

အကောင်းရှိလျှင် အညံ့ရှိမည်မှာ မေ့တာပင် ဖြစ်၏။

အကောင်းဆုံးတည်းခိုခန်းရှိသကဲ့သို့ အညံ့ဆုံးတည်းခိုခန်း လည်း ရှိလေသည်။

အကောင်းဆုံးအစားအစာရှိသကဲ့သို့ အညံ့ဆုံးအစားအစာ လည်း ရှိ၏။

ယခု ရှောင်ရှမ်းသည် တစ်ညတာတည်းခိုရန်အတွက် အညံ့ စားတည်းခိုခန်းတစ်ခုတွင် ဝင်ရောက်ငှားရမ်းလိုက်၏။

ညစာအဖြစ် အညံ့စားစားသောက်စရာများကို မှာယူလိုက် လေသည်။ ထို့ပြင် အညံ့ဆုံးအရက်တစ်အိုးပါ မှာယူလိုက်၏။

သို့သော် ဆိုင်လုလင်က သူ့အား အကောင်းဆုံးအရက်အိုး ကို ယူလာလေသည်။

ရှောင်ရှမ်းက ပျာပျာသလဲ ပြင်းဆန်လိုက်၏။

“ဟေ့ ဟေ့ ... ငါ့မှာထားတာ ဒီအရက်မဟုတ်ဘူးကွ၊ မင်း နေရာမှားနေပြီထင်တယ်”

ဆိုင်လုလင်က ပြုံး၍ခေါင်းမေးယမ်းလိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး ... ဒီနံပါတ်စုနစ်စားပွဲကို ဒီအရက်ချပေးရမှာ ပါ”

ရှောင်ရှမ်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“မဖြစ်ဘူး ... ငါဒီလောက်မျှေးမြင့်တဲ့အရက်ကို မသောက်နိုင်ပါဘူးကွာ”

ဆိုင်လုလင်က ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒီအရက်ဖိုးက ငွေရှင်းပြီးသားပါ”

ရှောင်ရှမ်းက ထပ်မံခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြန်၏။

“ဟာ ... ကျုပ်က အရက်ဖိုးငွေမရှင်းရသေးပါဘူး”

ဆိုင်လုလင်က မျက်နှာချင်းဆိုင် စားပွဲမှလူအား ညွှန်ပြလိုက်သည်။

“ဟိုစားပွဲက ဆရာကြီးက အစ်ကိုလေးအတွက် ငွေရှင်းပေးထားပါတယ်”

သူ၏စကားကြောင့် ရှောင်ရှမ်းက မျက်နှာချင်းဆိုင်စားပွဲမှ လူအား သတိပြုကာ ကြည့်လိုက်မိလေသည်။

ထိုလူသည် ခမောက်ဝိုင်းကြီးတစ်လုံးအား ခပ်ငိုက်ငိုက်ဆောင်းထားသဖြင့် မျက်နှာအား မမြင်တွေ့ရပါချေ။

သူက အကဲခတ်ကြည့်နေမိစဉ် ခမောက်ဆောင်းထားသော လူက လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာ ...

“သုံးဆောင်ပါ။ ရိုးသားတဲ့မိတ်ဆွေရဲ့မိတ်ခတ်ကို လေးစားလို့ ဒီအရက်နဲ့ ဂုဏ်ပြုပါရစေ”

သူ၏လေသံက တိုးညှင်းလှပေသည်။

သို့သော် ရှောင်ရှမ်းက ဝီဝီပြင်ပြင်ကြားလိုက်ရ၏။

သူက ထိုလူ၏စားပွဲဆီသို့ ထသွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ယင်းအချိန်မှာပင် ထိုလူက စားပွဲမှထကာ ဆိုင်ပြင်သို့ ခြေလှမ်းကျဲကျဲဖြင့် လှမ်းထွက်သွားလေသည်။

ရှောင်ရှမ်းက သူ့နောက်သို့ ကပျာကယာ ပြေးလိုက်သွား၏။ သို့သော် သူက ဆိုင်အပြင်သို့ ရောက်သောအခါ ခမောက်ဆောင်းထားသောလူ၏ အရိပ်အယောင်ကိုပင် မမြင်တွေ့ရတော့ပါချေ။

ထို့ကြောင့် ရှောင်ရှမ်းက ခေါင်းတစ်ချက် ခါယမ်းလိုက်မိလေသည်။

သူက ဆိုင်ထဲသို့ပြန်ဝင်လာကာ မိမိ၏စားပွဲတွင် ပြန်ထိုင်လိုက်လေသည်။

သူသည် အရက်အိုးကိုစိုက်ကြည့်ကာ ထိုလူမှာ မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်း တွေးနေမိ၏။

ထိုလူသည် မိမိ၏ရန်သူလော။ သို့မဟုတ် မိတ်ဆွေလော။

သူက မည်သို့မျှ မဝေခွဲနိုင်ခဲ့ပါ။ ချေ။

နောက်ဆုံးတွင် သူက သက်ပြင်းတစ်ချက်ကိုချကာ နောက်တစ်ကြိမ် ထိုလူနှင့်တွေ့ဆုံရပါက မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်း သိအောင်ကြိုးစားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေတော့သည်။

စားပွဲပေါ်၌ ငွေစများစုပြုံနေ၏။

စားပွဲ၏တစ်ဖက်တစ်ချက်၌ လူနှစ်ယောက်က မျက်နှာချင်းဆိုင်ကာ ထိုင်နေကြလေသည်။

တစ်ယောက်က အနီရောင်ပိုးပဝါကို ဦးခေါင်း၌ချည်ထား၏။ ကျန်တစ်ယောက်က ဦးခေါင်းအား အစိမ်းရောင်ပဝါဖြင့် ချည်နှောင်ထားလေသည်။

ထိုနှစ်ယောက်၏အလယ်၌ အရက်ခွက် ခြောက်ခွက်စီရှိခဲ့ထား၏။ ယင်းအရက်ခြောက်ခွက်၌ အရက်တစ်ခွက်ကို အဆိပ်ဓာတ်ထားလေသည်။

စားပွဲကိုဝိုင်းပတ်၍ ရပ်တန့်ထားသော လောင်းကစားသမားများသည် ဆူညံစွာအော်ဟစ်နေကြ၏။

ဤလောင်းကစားဝိုင်းသည် ရွှေနန်းတော်တွင် လူကြိုက်အများဆုံး လောင်းကစားဝိုင်းဖြစ်လေသည်။

ဤလောင်းကစားနည်းကို ကျင်းဖုန်းက တီထွင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။ သို့သော် ဤလောင်းကစားနည်းသည် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ပြီး လူမဆန်သော လောင်းကစားနည်းဖြစ်လေသည်။

မည်သို့ဆိုစေ ဤလောင်းကစားနည်းတွင် မြို့ဝန်မင်း လီကွေ့ကိုယ်တိုင် ပါဝင်လောင်းကစားမည် မဟုတ်ပါလော။

ဦးခေါင်းတွင် ပဝါအနီ၊ အစိမ်းများစည်းထားသော လူများသည် ကျင်းဖုန်း၏ အလုပ်သမားများ ဖြစ်ကြလေသည်။

ကျင်းဖုန်းက ထိုလူများအား ငွေဖြင့်ဝယ်ယူခဲ့၏။ အချို့လူများမှာ ကျင်းဖုန်း၏ဩဇာအာဏာကို ဆန့်ကျင်သူများဖြစ်ကြသည်။

ကျင်းဖုန်းက ထိုလူများအား ဘိန်းကျွေးကာ စေခိုင်းသည့် အတိုင်း ပြုလုပ်စေ၏။

ယခုလည်း စားပွဲ၏တစ်ဖက်တစ်ချက်၌ လူနှစ်ယောက်ထိုင် နေ၏။ သူတို့၏အလယ်တွင် အရက်ခွက်ခြောက်ခွက် ရှိနေလေသည်။

ယင်းအရက်ခွက်ခြောက်ခွက်ထဲတွင် တစ်ခွက်ထဲ၌ပြင်းထန် သော အဆိပ်ခတ်ထားလေသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ဒိုင်လုပ်သူက လက်တစ်ချက်ငွေယမ်းကာ ...

“ကဲ ... စမယ်၊ လက်ရှောင်ကြပါ”

ဟု အော်လိုက်လေသည်။

ဦးခေါင်းတွင် ပဝါအနီစည်းထား သောလူက အရက်ခွက်ကို လှမ်း ယူလိုက်လေသည်။ သူတို့သည် စီတန်းထားသော အရက်ခွက် ခြောက်ခွက်ကို တစ်လှည့်စီသောက်ရမည် ဖြစ်၏။

ဤအရက်ခွက်ခြောက်ခွက်ထဲ၌ မည်သည့်ခွက်တွင် အဆိပ် ပါသည်ကို သူတို့က မသိပါချေ။

သူတို့သိသည်မှာ မိမိ၏အလှည့်ပြီးလျှင် ဘိန်းကို အားပါး တရ ရှူရှိုက်ခွင့်ရလိမ့်မည်ဖြစ်သည်။

ယခုလည်း သူတို့သည် ဘိန်းအနည်းငယ် မူးနေကြ၏။

လောင်းကစားသမားများသည် အရက်ခွက်ထဲ၌ အဆိပ်ပါ သည် မပါသည်ကို လောင်းကြရမည် ဖြစ်လေသည်။

ဒိုင်လုပ်သူက ...

“စသောက်”

သူ၏စကားဆုံးသည်နှင့် ပဝါအနီစည်းထားသောလူက အရက်ခွက်ကိုမေ့ကာ သောက်ချလိုက်၏။ ထို့နောက် သူက အရက် ခွက်ကို ပြန်ချထားလိုက်လေသည်။

တစ်ခဲဏကြာသည့်တိုင်အောင် သူက မည်သို့မျှ မဖြစ်ခဲ့ပါ။

လောင်းကစားသူများ၏အသံက ဆူညံသွားလေသည်။

ဒိုင်လုပ်သူက အလျော်အစား ပြုလုပ်ပေးလိုက်၏။

အရက်ခွက်တွင် အဆိပ်ပါမည်ဟူသော လောင်းကစား ကြေးများကို စားလိုက်လေသည်။

အဆိပ်မပါဟူသော လောင်းကြေးများကိုမူ လျော်လိုက် လေသည်။ ထိုလျော်လိုက်သော လောင်းကြေးများထဲမှ အကောက်ကို ခိုက်ယူထားလိုက်ပြီး ဖြစ်လေသည်။

ယခု ဦးခေါင်းတွင် ပဝါအစိမ်းချည်ထားသောလူ၏ အလှည့် ဖြစ်လေသည်။ ဒိုင်လုပ်သူက အချက်ပေးလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်

ထိုလူက အရက်ခွက်ကိုကောက်ယူကာ မော့ချလိုက်သည်။

ဤတစ်ကြိမ် လည်း မည်သို့မျှ မထူးခြားပါ။ ဒိုင်လုပ်သူက အလျော်အစား ပြုလုပ်လိုက်လေတော့သည်။

ယခု စားပွဲပေါ်တွင် အရက်ခွက် လေးခွက်ကျန်နေ၏။

လောင်းကြေးများသည် စားပွဲပေါ်တွင် ပြန်လည်ရောက်ရှိ

လာကြပြီ ဖြစ်သည်။

အနီရောင်ပဝါစည်းထားသောသူက ဒိုင်လုပ်သူ၏အမိန့်ပေးသံကို စောင့်စားနေလေသည်။ ဒိုင်လုပ်သူက အမိန့်ပေးလိုက်သည်နှင့် သူက အရက်ခွက်ကိုကောက်ကိုင်ကာ မော့ချလိုက်၏။

လောင်းကစားသမားများက ထိုလူအား မျက်တောင်မခတ်အကဲခတ်ကာ ကြည့်နေကြလေသည်။ ထိုလူက မည်သို့မျှ ထူးခြားမှု မရှိပါ။ လောင်းကစားပိုင်း တစ်ခုလုံး ဆူညံသွားလေသည်။

ဒိုင်လုပ်သူက အလျော်အစားလုပ်ကာ အကောက်ကောက်

လိုက် ပြန်၏။ ထို့နောက် ဒိုင်လုပ်သူက ဆူညံမှုကို တိတ်ရန်ပြောလိုက်သည်။ နောက်တစ်ပွဲပြန်စပြန်လေသည်။

အစိမ်းရောင်ပဝါစည်းထားသောလူက အရက်ခွက်ကိုလှမ်းယူကာ မော့လိုက်၏။ ယင်းသို့မော့လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ထိုလူ၏ခန္ဓာကိုယ် တစ်ချက်တွန့်လိမ်ကာ လဲကျသေဆုံးသွားလေသည်။

သူ၏ပါးစပ်၊ နှာခေါင်းနှင့် နားရွက်တို့မှ မည်းနက်သော သွေးများက ယိုစီးကျလာ၏။ ဒိုင်လုပ်သူက အလျော်အစားပြုလုပ်ပြီး လက်ခုပ်တစ်ချက်တီးလိုက်၏။

‘ဖြောင်း’

ထိုအခါ အနက်ရောင်ဝတ်ထားသော လူတစ်ယောက်က ဝင်ရောက်လာပြီး သေဆုံးသွားသော အစိမ်းရောင်ပဝါနှင့်လူအား လောင်းကစားပိုင်းထဲမှ ဒရွတ်တိုက် ဆွဲထုတ်သွားကြလေသည်။

ယင်းအချိန် ...

“အင်း ... ပြင်းလိုက်တဲ့အဆိပ်ပါလား”

ဤစကားကို ပြောလိုက်သူမှာ ခမောက်ပိုင်းကြီးတစ်လုံးကို နှာဖွဲ့အောင် ဆောင်းထားသောလူတစ်ယောက်ဖြစ်လေသည်။ သူက ခေါင်းကို ပြည်းညင်းစွာခါယမ်းပြီးနောက် လောင်းက

၁၁၂ ❖ ကတ္တသိုလ်ဝင်းကြွယ်

စားခန်းမထဲမှ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ထိုလူ ထွက်ခွာသွားရာသို့ မျက်လုံးတစ်စုံက လိုက်ကြည့်နေ၏။

ယင်းမျက်လုံးများသည် လောင်းကစားခန်းနှင့် ဆက်သော သီးသန့်အခန်း၏ ကန့်လန့်ကာပါးနောင်မှ စိုက်ကြည့်နေခြင်းဖြစ်သည်။

မျက်လုံးပိုင်ရှင်ကား လောင်းကစားခန်းမကြီး၏ ပိုင်ရှင်ကျင်းဖုန်းပင်ဖြစ်လေသည်။

သူက ရုတ်တရက် ချာရဲလုထံသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“ချာရဲလု ... ခမောက်ဆောင်းထားတဲ့လူက ဘယ်သူလဲ” ချာရဲလုက ဦးညွတ်လိုက်သည်။

“မကြာခင် သိစေရပါမယ်”

ပြောပြီး မိမိဘေးမှ လူနှစ်ယောက် အား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ထိုလူနှစ်ယောက်က ဦးညွတ်ကာ ချက်ချင်းထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

အတုံအလှည့် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၁၃

အခန်း (၂၄)

ခမောက်ဆောင်းထားသောလူသည် လမ်းကျဉ်းကလေးသို့ ချိုးကျေလိုက်၏။ မကြာမီ ထိုလမ်းကျဉ်းကလေး၏ထိပ်၌ လူရိပ်နှစ်ရိပ် ပေါ်လာသည်။ ယင်းလူနှစ်ယောက်မှာ ချာရဲလု၏တပည့်များဖြစ်ကြ၏။

သူတို့၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တွင် အနက်ရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး မျက်နှာအား အနက်ရောင်ပဝါ စည်းထား၏။ ပဝါကြားမှ ထွက်ပေါ်နေသော မျက်လုံးနှစ်လုံးက ခမောက်ဆောင်းထားသော လူနောက်သို့ ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် လိုက်နေလေသည်။

ဝါးခမောက်နှင့်လူက ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် လျှောက်နေရာမှ ရုတ်တရက် ဘယ်ဘက်လမ်းကြားနှိုင်းမိကလေးဘေးမှ လမ်းကြားထဲသို့ ပြေးဝင်သွား၏။

အနက်ရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသော လူနှစ်ယောက်က

၁၁၄ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ထိုလူနောက်သို့ ပြေး
လိုက်သွားကြ၏။

ခမောက်ဆောင်းထားသောလူက ပြေးရင်းရှေ့တွင် ကာရံ
ထားသော အုတ်နံရံကို ခုန်ကျော်လိုက်လေသည်။

“အား”

“အား”

ရုတ်တရက် စူးရှသော အော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာ
လေသည်။ ခမောက်ဆောင်းထားသောလူကမူ အုတ်နံရံ၌တွဲလောင်း
ခိုထား၏။ ပြီးမှသူက မြေကြီးပေါ်သို့ သတိကြီးစွာဖြင့် ခုန်ဆင်းလိုက်
သည်။

အုတ်နံရံ၏ ဤဘက်ပိုင်းတွင် ဝါးပင်များထူထပ်စွာ ပေါက်
ရောက်လျက်ရှိလေသည်။ မြို့သူမြို့သားများသည် ဝါးပင်များကို
ခုတ်လှဲ၍ယူဆောင်ကြသဖြင့် ဝါးငုတ်များသည် ထောင်ချောက်များ
သဖွယ်ဖြစ်နေ၏။

ယင်းကြောင့် အလောတကြီးဖြင့် အုတ်နံရံကိုခုန်ကျော်ခဲ့
သော ချာရဲလု၏ တပည့်နှစ်ယောက်မှာ ဝါးပင်ငုတ်များပေါ်သို့ ကျ
ရောက်သေဆုံးသွားကြပြီဖြစ်သည်။

အတုံ့အတုည့် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၁၅

ခမောက်ဆောင်းထားသောလူကမူ အုတ်နံရံကိုခုန်ကျော်
စဉ် သတိဖြင့်ကျော်ခဲ့ပြီး အုတ်နံရံ၏တစ်ဖက်သို့ ခုန်မဆင်းဘဲ အုတ်
နံရံအား တွဲခိုထားသောကြောင့် အသက်ချမ်းသာရာရခဲ့လေသည်။

သူသည် ထိုလူနှစ်ယောက်အနီးသို့လျှောက်သွားပြီး မျက်
နှာပေါ်မှ အနက်ရောင်ဇာပဝါများအား ဖယ်ရှားကြည့်လိုက်၏။ ထို့
နောက် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာသွားလေ
တော့သည်။

ရှောင်ရှမ်းသည် စိတ်ရှုပ်ထွေးနေ၏။ သူသည် ခမောက်
ဆောင်းထားသော လူ၏အပြုအမူကို လုံးဝနားမလည်မိပါချေ။ ဤ
မြို့တွင် သူ၏အသိအကျွမ်းမရှိပါ။ တစ်ယောက်တော့ရှိသည်။

ထိုလူမှာ ကျင်းဖုန်းပင်ဖြစ်၏။ အကယ်၍ ခမောက်ဆောင်း
ထားသောလူမှာ ကျင်းဖုန်းဖြစ်ခဲ့ပါလျှင် မိမိအား လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ
ခေါ်မည်ဟု ယုံကြည်လေသည်။

၁၁၆ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

ငင်းပြင် ထိုလူ၏ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအဆစ်မှာ ကျင်းဖုန်း မဖြစ်နိုင်ပါချေ။

ဤသို့ဆိုလျှင် ခမောက်ဆောင်းထားသောလူသည် မည်သူ ဖြစ်မည်နည်း။ သူက မည်သို့မျှ မစဉ်းစားတတ်ပါ။ ယင်းအချိန် ခမောက်ဆောင်းထားသော လူက မိမိအားဝါရွက်စိမ်းနှစ်ချို့ အရက် ကို ဝယ်တိုက်လေသည်။

အရက်ထဲ၌ ဆေးခတ်ထားခြင်းမရှိပါ။ ဤမျှ ဈေးကြီးသော ဝါးရွက်စိမ်းအရက်အား အင်မတန်ရင်းနှီးသော လူများကိုသာ တိုက် လေ့ရှိလေသည်။ သူက တွေဝေနေစဉ် ဆိုင်လုလင်က သူ့အနီးသို့ ရောက်ရှိလာ၏။

“အစ်ကိုလေးကို ခမောက်ဆောင်းထားတဲ့လူက စာပေးခိုင်း ခဲ့တယ်”

ပြောပြီး စာတစ်စောင်လှမ်းပေးလေသည်။ သူက ထိုစာကို ယူ၍ ဖတ်ကြည့်လိုက်ရာ ...

ရှောင်ရှမ်း ...

မင်းရဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ဖေဖေကုန်စုံဆိုင်က အကုန်ဝယ်လိမ့် မယ်။

အတုံ့အလှည့် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၁၇

ရှောင်ရှမ်း မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။ သူက မယုံတစ် ဝက်ယုံတစ်ဝက်ဖြင့် ဖေဖေကုန်စုံဆိုင်ဆီသို့ ထွက်ခွာခဲ့လေသည်။

ဖေဖေကုန်စုံဆိုင်ပိုင်ရှင်သည် သူ့အားတွေ့မြင်လိုက်သည် နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ရှောင်ရှမ်းလားဟုမေးကာ ပစ္စည်းများအားလုံး ဝယ် ယူထားလိုက်လေသည်။

ရှောင်ရှမ်းက ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် အကြိမ်ကြိမ်ကျေးဇူးတင် စကားပြောကာ ထိုကုန်စုံဆိုင်မှပစ္စည်းများအချို့ကို ပြန်လည်ဝယ်ယူ လိုက်၏။

ဖေဖေကုန်စုံဆိုင်ပိုင်ရှင်က လျှော်ထည်များကို ယခုထက် ပို၍ ချောမောအောင် ပြုလုပ်နည်းကို အကြံပေးလိုက်လေသည်။

ရှောင်ရှမ်းက ဝမ်းသာအားရဖြစ်လွန်း၍ ဖုရန်းသို့ ပြန်လို သော ဆန္ဒစောလာသဖြင့် ကုန်ပစ္စည်းများ ထည့်ထားသော အထုပ် ကိုထမ်းကာ ဆိုင်အပြင်သို့ထွက်ခဲ့လေသည်။ ယင်းအချိန် ဝေါယာဉ် တစ်ခုက လမ်းမကြီးပေါ်မှ ဖြတ်သန်းသွားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ လေသည်။

ဝေါယာဉ်၏လေးဖက်လေးတန်တွင် အလွန်လှပသောမီးပုံး လေးများ ချိတ်ဆွဲထားသောကြောင့် ဝေါယာဉ်ထဲမှလူကို လှမ်းမြင်

၁၁၈ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

တွေ့လိုက်ရ၏။ ပိုးထည်အဖြူရောင်ကို သပ်ရပ်စွာ ဝတ်ဆင်ထားသော ကျင်းဖုန်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ကျင်းဖုန်းက လူလေးယောက်၏ ပန်းထက်မှ ဝေါယာဉ်ပေါ်တွင်ထိုင်လျက် လက်ထဲမှသစ်မွှေးယပ်တောင်ကို ခတ်ရင်းလိုက်ပါသွား၏။ ရှောင်ရှမ်းက အလွန်ချောမော ခုံညားနေသော ကျင်းဖုန်းအားကြည့်ကာ လှမ်းခေါ်ရန် ဟန်ပြင်ပြီးမှ စိတ်ပြောင်းသွားသဖြင့် မခေါ်တော့ပါ။

သူက ကျင်းဖုန်းလိုက်ပါသွားသော ဝေါယာဉ်အား ဝေးစိုက်ကာကြည့်ရင်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်လေသည်။ ယင်းအချိန် ကုန်စုံဆိုင်ပိုင်ရှင်က ထွက်လာပြီး အသံတိုးတိုးဖြင့် ...

“အဲဒီလူက ဒီမြို့က သခင်ကြီးကျင်းဖုန်းလေး ရုပ်ကလေးက ချောသလောက် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တာမှ ပြောမနေပါနဲ့တော့ ဒါ သူစီးနေကျဝေါယာဉ်လေး တောင်ကြားမြို့မှာ ဒီလိုဝေါယာဉ်မျိုး ဒီတစ်ခုပဲရှိတယ်”

“ဪ ... ဟုတ်လား”

“ဒါနဲ့ မင်းကဒီလူကိုကြည့်နေတာ သိလို့လား”

ရှောင်ရှမ်းက ခေါင်းတွင်တွင် ခါယမ်းလိုက်၏။

အတုံ့အတွည့် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၁၉

“ဟာ ... ကျွန်တော်သူနဲ့မသိပါဘူး၊ ဝေါယာဉ်လေးက သိပ်လှပြီး ထူးခြားလွန်းလို့ ကြည့်နေမိတာပါ”

ထိုအချိန် ကျင်းဖုန်းလိုက်ပါသွားသော ဝေါယာဉ်သည် အတန်ဝေးဝေးသို့ ရောက်ရှိသွားပြီဖြစ်လေသည်။ သူက ဝေါယာဉ်အား တစ်ချက်ကြည့်ကာ ဆန့်ကျင်ဘက်၏ အရပ်ဆီသို့ ထွက်ခွာခဲ့လေသည်။

ယင်းအချိန် မှောင်ရိပ်အကွယ်မှ လူတစ်ယောက်ထွက်ပေါ်လာကာ ရှောင်ရှမ်းနှင့်ကျင်းဖုန်းတို့အား တစ်လှည့်စီကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ရှောင်ရှမ်းထွက်ခွာလာသော ကုန်စုံဆိုင်သို့ ဝင်ရောက်သွား၏။

ယင်းလူသည် တခြားလူမဟုတ်ပါ။ ခမောက်ကို မျက်နှာပုံးအောင် စောင်းထားသောလူပင် ဖြစ်လေတော့၏။

အခန်း (၂၅)

နံနက်၊ အရက်ဦးအချိန်ဖြစ်သည်။ ရှောင်ရှမ်းသည် နံနက်
စောစောထကာ တည်းခိုခန်းမှ ထွက်ခဲ့လေသည်။ သူက မြင်းလှည်း
ပေါ်ရှိ စားသောက်ကုန်များနှင့် ငွေစများကိုကြည့်ကာ ရင်ထဲတွင်
ကြည်နူးနေမိ၏။

သူသည် မြင်းလှည်းကို ညင်သာစွာ မောင်းနှင်ထွက်ကာ
တောင်ကြားမြို့မှ ထွက်ခွာလာခဲ့လေသည်။

သူက တောင်ကြားမြို့နှင့် အတန်ဝေးသော နေရာသို့
ရောက်သောအခါ သစ်ပင်အောက်၌ မြင်းတစ်ကောင်နှင့် လူတစ်
ယောက်ရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

ခမောက်ဆောင်းထားသော လူဖြစ်သည်။ သူသည် သစ်
ပင်အောက်၌ သက်သောင့်သက်သာရပ်နေ၏။ ရှောင်ရှမ်းက မြင်း
လှည်းကိုရပ်တန့်ကာ ထိုလူအား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ခမောက်ဆောင်းထားသောလူသည် မိမိအား စောင့်နေ
ဟန်တူသည်။ ယင်းအချိန် ခမောက်ဆောင်းထားသောလူက အပျင်း
တစ်ချက် ဆန့်လိုက်ပြီး ...

“ကျုပ်စောင့်နေတာ အတော်ကြာသွားပြီ”

ဟု ပြောကာ ရှောင်ရှမ်းထံသို့ လျှောက်လာလေသည်။
ရှောင်ရှမ်းက သူ့အား စူးစူးစိုက်စိုက် အကဲခတ်ကြည့်နေသော်လည်း
မျက်နှာအားခမောက်က ဖုံးအုပ်ထားသဖြင့် မမြင်တွေ့ရပါချေ။

ခမောက်ဆောင်းထားသောလူက ခေါင်းတစ်ချက် ခါယမ်း
လိုက်ပြီး ...

“တကယ်အံ့သြစရာပဲဗျာ”

ရှောင်ရှမ်းက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။

“ဘာကိုလဲ”

ခမောက်ဆောင်းထားသောလူက ...

“သိုင်းလောကမှာ ရှောင်ရှမ်းနဲ့ကျင်းဖုန်းဆိုတဲ့ လူနှစ်
ယောက်က အတူရှိမနေကြတော့ပါလား”

ရှောင်ရှမ်းက သူ၏စကားကြောင့် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်မိ
သည်။

၁၂၂ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

“ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ”

ခမောက်ဆောင်းထားသောလူက ရယ်မောလိုက်သည်။

“အဟင်း ဟင်း၊ ကျုပ်ဘယ်သူဆိုတာ အရေးမကြီးပါဘူး၊

မင်းနဲ့သူ လမ်းခွဲလိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ သိလား”

ရှောင်ရှမ်းက သူ့အား စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“ဒါက ခင်ဗျားနဲ့ မဆိုင်တဲ့ကိစ္စလို့ထင်ပါတယ်”

ခမောက်ဆောင်းထားသော လူက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်က ခင်ဗျားအခုလို ဖုရန်းမှာ

ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်နေတာကို မကြည့်ရက်ပါဘူး”

ရှောင်ရှမ်းက မဲ့ဖြိုးဖြိုးလိုက်၏။

“ဒါပေမဲ့ ကျုပ်က အဲဒီလို လုပ်ရတာကို ကျေနပ်တယ်”

ခမောက်နှင့်လူက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“အင်း ... ခင်ဗျားရဲ့ သိုင်းပညာအဆင့်နဲ့ဆိုရင် အခုလောက်

ပင်ပင်ပန်းပန်းမလုပ်ဘဲ ငွေခြောက်ထောင်လောက်ကို ခဏလေးနဲ့ရ နိုင်တယ်”

ရှောင်ရှမ်းက မျက်ခုံးပင့်ကာ ကြည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

အတုံ့အလှည့် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၂၃

ခမောက်နှင့်လူက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်၏။

“ခင်ဗျားကသာ ကျင်းဖုန်းနဲ့သိုင်းပညာ ပြိုင်မယ်ဆိုရင်”

သူ၏စကားမဆုံးမီ ရှောင်ရှမ်းက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်၏။

“ခင်ဗျား စကားကို ရှင်းရှင်းပြောပါ၊ ကျုပ်နဲ့ ကျင်းဖုန်းက သိုင်းပညာယှဉ်ပြိုင်စရာအကြောင်း မရှိပါဘူး”

ခမောက်နှင့်လူက ရယ်မောကာ အင်္ကျီထဲမှ စာရွက်တစ် ရွက်ထုတ်၍ ပြလိုက်သည်။

ကျင်းဖုန်းအား အသေရရ အရှင်ရရ ဖမ်းဆီးပေးပါက ဆုငွေခြောက်ထောင်ပေးမည်ဟု ရေးသားထား၏။

ထို့ပြင် စာရွက်ပေါ်၌ကျင်းဖုန်း၏ရုပ်ပုံ ရေးဆွဲထားလေ သည်။ ရှောင်ရှမ်းက ထိုစာရွက်ကို မြင်းလှည်းပေါ်မှ လှမ်း၍လှလှ လိုက်၏။

သို့သော် ခမောက်နှင့်လူက ဤသို့ ဖြစ်မည်ကို ကြိုတင်သိရှိ ထားသည့်အလား၊ စာရွက်ကိုခေါက်ကာ အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ ပြန်ထည့် လိုက်သည်။

ထို့နောက် ရယ်မောလိုက်ပြီး ...

“ရှောင်ရှမ်း ... ငွေခြောက်ထောင်ဆိုတာ မနည်းဘူးနော်”

ဖူရန်းရွာလေးတစ်ရွာလုံးကို ပြုပြင်ပြောင်းလဲနိုင်တယ်”

မှန်ပါသည်။ ဤငွေကြေးအင်အားသည် ဖူရန်းရွာကလေး

ကို ပြောင်းလဲနိုင်စေမည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ရှောင်ရှမ်း အနည်းငယ် တွေဝေသွားလေသည်။ သို့သော် သူက ခေါင်းသွင်သွင် ခါယမ်းလိုက်၏။

“ဒါပေမဲ့ ရှောင်ရှမ်းက ကျုပ်သူငယ်ချင်းပါ”

“မင်းသူငယ်ချင်းကို ဆုငွေထုတ်ထားတာပဲ”

“ကျုပ်သူငယ်ချင်းကို ခြောက်ထောင်မပြောနဲ့ ခြောက်သောင်းပေးရင်တောင်မှ ရောင်းမစားနိုင်ဘူး”

ခမောက်နှင့်လူက ရယ်မောလိုက်သည်။ ရှောင်ရှမ်းက မြင်းလှည်းကို မောင်းနှင်ကာ ထွက်ခွာခဲ့၏။

ခမောက်နှင့်လူက မိမိမြင်းပေါ်သို့တက်ကာ မြင်းကို မြင်းလှည်းဘေးမှ ယှဉ်၍လိုက်ပါလာလေသည်။

“ကျင်းဖုန်းဟာ လူထုအတွက် အန္တရာယ်ကောင်နော်”

ရှောင်ရှမ်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“မှန်ပါတယ်”

ခမောက်နှင့်လူက ...

“ဒါဖြင့် ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးအတွက် သူ့ကိုဖမ်းရမှာပေါ့”

ရှောင်ရှမ်းက ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်၏။

“ဒါက နေပြည်တော်က အမှုထမ်းတွေအလုပ်ပါ”

ခမောက်နှင့်လူက ...

“တချို့မင်းမှုထမ်းတွေက ဝတ်ကျေတမ်းကျေပဲ လုပ်ကြ

တယ်လေ၊ အထူးသဖြင့် ဒီလိုမင်းအာဏာစက်နဲ့ ဝေးကွာတဲ့နေရာမျိုး

မှာဆိုရင် မြို့ဝန်မင်းကိုယ်တိုင်က မတရားမှုတွေလုပ်နေတယ်လေ”

ရှောင်ရှမ်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဒါကို နေပြည်တော်က အထောက်တော်တွေက ဖော်ထုတ်

ဖြိုခွင်းပေးမှာပေါ့”

ခမောက်နှင့်လူက ရယ်မောလိုက်၏။

“ဒုစရိုက်မှုကို ဖြိုခွင်းတဲ့နေရာမှာ အဖြူရောင်သိုင်းသမားနဲ့

ပြည်သူလူထုကလည်း ကူညီရမှာပေါ့”

ရှောင်ရှမ်း ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။ ခမောက်နှင့်လူက

စကားဆက်လိုက်၏။

“မင်းက အခု ဖူရန်းမှာရွာသူကြီး မဟုတ်လား၊ ဒါဆိုရင်

၁၂၆ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

မင်းလည်း မင်းမှုထမ်းတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီ”

ရှောင်ရှမ်း ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။ သူ့အနေဖြင့် ဖြောရန်စကားလည်း ရှာမတွေ့ပါ။ ထို့ကြောင့် မြင်းလှည်းကို အမြန်ဆုံး မောင်းနှင်လိုက်၏။ ခမောက်နှင့်လူ၏ ရယ်မောသံက သူ၏နောက်ဘက်တွင် လွင့်ယုံ့ကျန်ရစ်လေတော့၏။

“ဟား ဟား ဟား”

ရှောင်ရှမ်းသည် မြင်းလှည်းကို ဒုန်းစိုင်းမောင်းနှင်လာ၏။ ထိုအချိန်တွင် ရှင်ချိန်ရီသည် ခုန်ပေါက်၍ သူ့အားလက်ငှေ့ယမ်းပြနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

သူမသည် ရှောင်ရှမ်းအား နေ့စဉ်ရက်ဆက် ယခုကဲ့သို့ ဟုတ်ထိပ်မှ စောင့်မျှော်နေခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သူမအား တွေ့မြင်လိုက်သဖြင့် ရှောင်ရှမ်းတွင် မြင်းလှည်းအရှိန်ကို ပို၍မြှင့်တင်ကာ မောင်းနှင်လာ၏။

အတုံအလှည့် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၂၇

“အစ်ကို”

ရှင်ချိန်ရီက အော်ဟစ်ရင်း သူ့ထံသို့ ပြေးလွှားလာလေသည်။ ရှောင်ရှမ်းက မြင်းလှည်းပေါ်မှ ခုန်းဆင်းကာ သူမအား ဆီးကြိုပွေ့ဖက်ထားလိုက်၏။ အချိန်မည်မျှ ကြာသွားမှန်းမသိပါ။

ရုတ်တရက် ရှောင်ရှမ်း၏နားထံသို့ ခြေဖော့နင်းလျက် လျှောက်လာနေသော အသံကိုကြားလိုက်ရလေသည်။ သူသည် ရှင်ချိန်ရီအား အသာအယာဆွဲဖယ်ကာ လမ်းဘေးဝဲယာသို့ ကြည့်လိုက်လေသည်။

မည်သည့်လှုပ်ရှားမှုကိုမျှ မတွေ့ရချေ။ ရှင်ချိန်ရီက ရှောင်ရှမ်းအားကြည့်ကာ အံ့သြဟန်ဖြင့် ...

“အစ်ကို ဘာ”

စကားမဆုံးမီမှာပင် ရှောင်ရှမ်းက နှုတ်ခမ်းပေါ် လက်ညှိုးကိုဖြတ်တင်ကာ ...

“ရှူး ... တိုးတိုး”

ဟု ဟန်တားလိုက်၏။ ပြီးနောက် သူသည် အတန်ကြာ အောင် နားစွင့်နေ၏။ သို့သော် မည်သည့်လှုပ်ရှားသံကိုမျှ မကြားရတော့ပါ။ ရှောင်ရှမ်း သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

၁၂၈ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

“ညီမ ဘယ်အချိန်က စောင့်နေတာလဲ”

ရှင်ချိန်နီက သူ၏လက်မောင်းကိုတွဲခိုကာ ...

“ဟိုး ရှေးက နေမင်းကြီးမထွက်ခင်ကတည်းက စောင့်နေတာ”

ရှောင်ရှမ်းက သူမအားစိုးရိမ်စွာ ကြည့်လိုက်၏။

“နောက်ဆုံရင် ရွာထိပ်ကမစောင့်နဲ့ အိမ်ကပဲစောင့်နော်”

ရှင်ချိန်နီက ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ရှောင်ရှမ်းသည် သူမအား ခါးမှပွေ့ချီကာ မြင်းလှည်းပေါ်သို့တင်လိုက်၏။

ထိုအခါ သူသည် ရှင်ချိန်နီ၏ခြေထောက်မှ အမှတ်ကလေး တစ်ခုကို အမှတ်မထင် မြင်တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ရေကုန်းတော်”

ဟူသော စာလုံးသုံးလုံးပင်ဖြစ်၏။ သူသည် ယင်းစာလုံးသုံးလုံးကို တောင်ကြားမြို့တွင် တွေ့မြင်ခဲ့ရလေသည်။

သို့သော် ယင်းစာလုံးသုံးလုံးအား ခြေထောက်တွင် ရေးထိုးထားခြင်းမဟုတ်ပါ။

ခမ်းနားသော စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်၏ နဖူးစည်း၌ ရွှေစင်ဖြင့် ရေးထိုးထားခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။

အတုံအလှည့် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၂၉

ရှောင်ရှမ်းသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ မြင်းလှည်းပေါ်တက်၍ ရွာထဲသို့ မောင်းဝင်ခဲ့လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် လမ်းဘေးရှိ ချုံနွယ်များကြားမှ ခမောက်ဆောင်းထားသော လူတစ်ယောက် ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ထိုလူသည် မြင်းလှည်းပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ ကြည့်ကာ ပြုံးလိုက်၏။ အလွန်ကျေနပ်သော အပြုံးမျိုးဖြစ်ပေသည်။

အခန်း (၂၆)

ယခင်က တောင်ကြားမြို့သည် ဝမ်းကျုံးစန်း၊ ချာရဲလှနှင့် မြို့ဝန်မင်းလီကွေ့တို့၏ ထိန်းချုပ်မှုအောက်တွင် ရှိလေသည်။

သူတို့သုံးယောက်က တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အပေးအယူမျှတစွာ နေထိုင်ခဲ့ကြ၏။

မြို့ဝန်မင်းလီကွေ့သည် ဝမ်းကျုံးစန်းနှင့် ချာရဲလှတို့ထံမှ အခွန်ငွေများ အဆမတန်ရနေသဖြင့် ဝမ်းကျုံးစန်းနှင့် ချာရဲလှတို့၏ လုပ်ရပ်များကို ပါးစပ်ပိတ်၊ နားပိတ်ထားခဲ့လေသည်။ ဝမ်းကျုံးစန်း၏ အခက်အခဲကို ချာရဲလှက ဖြေရှင်းပေးခဲ့၏။

ထို့အတူ ချာရဲလှ၏ အခက်အခဲကိုလည်း ဝမ်းကျုံးစန်းက ဖြေရှင်းပေးခဲ့လေသည်။ သို့သော် ကျင်းဖုန်းက တောင်ကြားမြို့၏ အရှင်သခင်ဖြစ် လာသောအခါတွင်မူ မြို့ဝန်မင်းလီနှင့် ချာရဲလှတို့မှာ အခြေအနေ မဟန်တော့ပါ။

ကျင်းဖုန်းသည် သူတို့နှစ်ယောက်အား ထိန်းချုပ်ထားခဲ့လေ သည်။ ချာရဲလှနှင့် မြို့ဝန်မင်းလီက ကျင်းဖုန်း၏ လက်အောက်ခံ ဘဝသို့ ရောက်ရှိနေခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ချာရဲလှက မကျေမနပ်သဖြင့် ကျင်းဖုန်းအား ကြိမ်ကြိမ် လုပ်ကြံခဲ့၏။ သို့သော် မအောင်မြင်ခဲ့ပါချေ။

မြို့ဝန်မင်းလီကလည်း ကျင်းဖုန်းအား ထောင်ချောက် အမျိုးမျိုးဆင်ကာ ဖမ်းဆီးရန်ကြိုးစား ခဲ့သော်လည်း နောက်ဆုံးတွင် သူပါ ဒုက္ခရောက်ရမည့်အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိနေသဖြင့် လက်လျှော့ခဲ့ရ လေသည်။

ထို့ကြောင့် ယခုတောင်ကြားမြို့ကလေးတွင် ကျင်းဖုန်း၏ ဩဇာအာဏာသည် မြို့ဝန်မင်းလီနှင့် ချာရဲလှတို့ထက်ပင် ထက် မြက်နေလေတော့သည်။

ညဉ့်နက်လှပြီဖြစ်၏။

၁၃၂ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

သို့သော် ရွှေနန်းတော်မှ စီးပုံးအိမ်များသည် ထွန်းလင်းလျက် ရှိလေသည်။ ခမောက်နှင့်လူက နဖူးစည်းမှစာတန်းကို တစ်ချက်မော့ကြည့်ကာ ဆိုင်ထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်၏။ ဧည့်ကြိုများက သူ့အား တစ်ချက်ကြည့်ရင်း နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

အကြောင်းကား ခမောက်နှင့်လူ၏ အဝတ်အစားများသည် သပ်ရပ်တောက်ပခြင်းမရှိပါ။

သို့သော် ဧည့်ကြိုများ၏မျက်နှာများသည် ချက်ချင်း ဟန်မူရာပြောင်းလဲကာ ခမောက်ဆောင်းထားသောလူအား ပျူငှာစွာ ကြိုဆိုကြလေသည်။

အကြောင်းကား ခမောက်နှင့်လူက ဆိုင်ထဲသို့ရောက်ရှိလာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အိတ်ထဲမှာငွေစအချို့ကို ထုတ်ယူကာဧည့်ကြိုများမြင်သာအောင် ရေတွက်လိုက်သည် မဟုတ်ပါလော။

သူက ဧည့်ကြိုများ၏ ပြောင်းလဲသွားသော မျက်နှာမူရာအား ကြည့်ကာပန်းတစ်ချက်တွန့်၍ ဆိုင်ထဲသို့ဝင်ရောက်သွားပြီး မိန်းမထိန်း အမျိုးသမီးထံသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်သွားလေတော့သည်။

အတုံ့အလှည့် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၃၃

“ဝိလိန်ရှိသလား”

“မရှိဘူး”

မိန်းမထိန်း၏အသံက အေးစက်နင်းမာလှပေသည်။ ခမောက် ဆောင်းထားသောလူက သူမ၏လက်ထဲသို့ ငွေစတစ်စ ထည့်ပေး လိုက်လေသည်။

“ဝိလိန် ဘယ်မှာလဲ”

မိန်းမထိန်းက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်၏။ ခမောက်နှင့်လူက နောက်ထပ်ငွေစတစ်စကို သူမလက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်လေသည်။

“ဝိလိန်ဘယ်မှာလဲ”

မိန်းမထိန်း၏ နှုတ်ခမ်းက အနည်းငယ်လှုပ်လာလေသည်။ သို့သော် အသံထွက်မလာပါချေ။ ခမောက်နှင့်လူက ငွေစတစ်စထပ် ထည့်ပေးလိုက်ပြန်၏။ မိန်းမထိန်း၏ မျက်နှာပေါ်တွင် အပြုံးတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ သူမ၏နှုတ်ခမ်းက တစ်ချက်လှုပ်ရှားသွားလေသည်။

“အင်း ... ပိလိန်ကို သဘောကျတဲ့လူတွေ သိပ်များလှပါလား”

ခမောက်နှင့်လူက ...

“သူ ဘယ်မှာရှိလဲ”

မိန်းမထိန်းက လက်ဝါးဖြန့်လိုက်သည်။

“ရှင် ပိလိန်ကိုရဖို့ မလွယ်ဘူးနော်”

ခမောက်နှင့်လူကသူမ၏ ဖြန့်ထားသော လက်ထဲသို့ငွေစတစ်စထပ်မံ ထည့်ပေးလိုက်ပြန်လေသည်။ မိန်းမထိန်းက ငွေစများကို ခမောက်နှင့်လူက သူမမျက်လုံးရွေ့လျားရာသို့ လိုက်လံကြည့်လိုက်သည်။

အပေါ်ထပ်မှ အခန်းတစ်ခန်းဖြစ်သည်။ ထူးခြားချက်ကား ထိုအခန်းရှေ့၌ ထွားကျိုင်းသန်မာသော အစောင့်နှစ်ယောက် ရှိနေခြင်းပင် ဖြစ်လေတော့သည်။

အစောင့်တစ်ယောက်က ခမောက်နှင့်လူ၏ ရင်ဘတ်အား တွန်းလိုက်လေသည်။ ခမောက်နှင့်လူက ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်သွားရ၏။ သူက တစ်ချက်ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကျင်းဖုန်းရှိတယ်မဟုတ်လား”

အစောင့်က စကားမပြောပါ။ ခမောက်နှင့်လူက တစ်ချက်ရယ်မောကာ ရှေ့သို့တိုးလိုက်လေသည်။

အစောင့်နှစ်ယောက်က တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ သူ့နားသို့တိုးကပ်လိုက်လေသည်။ သူတို့က ခမောက်နှင့်လူအား တစ်ဖက်တစ်ချက်စီမှ ချုပ်ကိုင်ကာ လှေကားဆီသို့ ခေါ်ဆောင်သွား၏။

လှေကားထိပ်သို့ရောက်သောအခါ သူတို့သည် ခမောက်နှင့်လူအား လှေကားထိပ်မှ တွန်းချလိုက်လေသည်။ သို့သော် ရုတ်တရက် အစောင့်နှစ်ယောက်၏ မျက်နှာပေါ်တွင် မယုံကြည်နိုင်သော ဟန်မူရာများပေါ်လွင်လာ၏။

သူတို့နှစ်ယောက်၏ ခန္ဓာကိုယ်က လေထဲသို့ မြောက်တက်ကာ လှေကားထိပ်မှလွင့်စဉ်၍ လှေကားရင်းသို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်၏ခန္ဓာကိုယ်နှင့် ကြမ်းပြင်တို့ ထိတွေ့
လိုက်သည့်အသံများက ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

‘ဝုန်း’

‘ဝုန်း’

ယင်းအသံများကြောင့် စားသောက်ဆိုင်ထဲမှ လူများသည်
လှေကားရင်းသို့ စုပြုံကာရောက်လာကြလေသည်။ ချာရဲလုကလည်း
မိမိ၏သီးသန့်ခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

သူက လှေကားရင်းတွင် လဲကျနေသော အစောင့်များထံသို့
ပြေးသွား၏။ ယင်းနောက် အစောင့်နှစ်ယောက်အား စမ်းသပ်ကြည့်
လိုက်၏။

အစောင့်များမှာ- ဇက်ကျိုးကာ သေဆုံးနေပြီဖြစ်သည်။
သူက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ လှေကားပေါ်သို့မော့ကြည့်လိုက်၏။

ယင်းအချိန် လှေကားပေါ်မူလူက ခမောက်ကို ဖြည်းညင်း
စွာ ဆွဲချွတ်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါ ယောက်ျားပီသသော မျက်နှာ ပေါ်တွင် ထူထဲ
သောနှုတ်ခမ်းမွှေးနှင့် ထူထဲသောမျက်ခုံးမွှေးများကို ထင်ရှားစွာ
တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

သူက အိတ်ထဲမှဆေးတံကိုထုတ်ယူကာ ဆေးတံထဲသို့ဆေး
တစ်ဆုံထည့်လိုက်လေသည်။ ထို့နောက် အေးဆေးစွာပင် ဆေးတံကို
မီးညှိ၍ဖွာရှိုက်လိုက်၏။ ချာရဲလုက ထိုလူအား တွေ့မြင်လိုက်သည်
နှင့် လက်ဖျားခြေဖျားများ အေးစက်လာကာ ...

“မျက်ခုံးမွှေး လေးခုနဲ့လူ”

ဟု အထိတ်တလန့် ရှေ့တံလိုက်မိလေတော့သည်။

အခန်း (၂၇)

ဈာရဲလူ ...။

ဈာရဲလူသည် ကျင်းဖုန်းအား တီးတိုးပြောလိုက်၏။ ကျင်းဖုန်း၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး အေးစက်တင်းမာလာသည်။ သူက ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။ ဈာရဲလူက ဦးညွတ်ကာ ကျင်းဖုန်းအနီးမှ ထွက်ခွာသွားသည်။ သူက ထွက်ခွာသွားခါနီးအချိန်၌ ကျင်းဖုန်း၏ နားအနီးသို့ကပ်ကာ ...

“သတိတော့ထားပါ”

ကျင်းဖုန်းက ပြုံးလိုက်၏။

“စိတ်ချပါ ... သူ့ကို အထဲလွှတ်လိုက်ပါ”

ဈာရဲလူက ခေါင်းညိတ်ပြကာ အခန်းထဲမှ လှမ်းထွက်လေတော့သည်။

စားပွဲပေါ်၌ စားသောက်စရာများဖြင့် ပြည့်နှက်နေ၏ ရွှေ

နန်းတော် စားသောက်ဆိုင်မှ ဈေးအကြီးဆုံးနှင့် အကောင်းဆုံးသော အစားအစာများပင် ဖြစ်လေသည်။ ကျင်းဖုန်းက ဟင်ခွက်ထဲမှဟင်းများကို တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက်နှိုက်ယူကာ စားပြလိုက်လေသည်။

သူက မည်သည့်ခွက်ထဲတွင်မှ အဆိပ်မခတ်ထားကြောင်း မျက်ခုံးမွေးလေးခုနှင့်လူအား သိစေရန်ဖြစ်၏။ သူက မျက်ခုံးမွေးလေးခုနှင့်လူကို ကြည့်ကာ ပြုံးပြလိုက်သည်။

“သုံးဆောင်လိုက်ပါဦးခင်ဗျား”

မျက်ခုံးမွေးလေးခုနှင့်လူက ပြုံးလိုက်၏။

“စားသောက်စရာတွေကတော့ ပထမတန်းပါပဲ”

ကျင်းဖုန်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“အဆိပ်ခတ်ထားမယ်ဆိုရင် ဒီအစားအစာတွေက ပထမတန်း ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး”

မျက်ခုံးမွေးလေးခုနှင့်လူက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း ... သိုင်းလောကထဲက လျှမ်းလျှမ်းတောက် နာမည်ကျော်ကြားနေတဲ့ လူရွယ်သိုင်းသမားနှစ်ယောက်ဟာ မာနသိပ်ကြီးကြတဲ့လူတွေပဲ။ အဆိပ်ခတ်ပြီး မိန်းကလေးညဏ် သုံးတဲ့အလုပ်မျိုးကို လုပ်ကြံမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

၁၄၀ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

ကျင်းဖုန်းက အားပါးတရရယ်မောလိုက်၏။

“ဆုငွေထုတ်ထားတဲ့လူဆိုးတွေကို လိုက်ဖမ်းပြီး ဆုငွေ ထုတ်ယူတဲ့ ယန်ချူးဆိုတဲ့လူရဲ့ နာမည်ကလည်း သိုင်းလောကမှာ အရှိန်မသေးပါဘူးလေ”

သူက မျက်ခုံးပင့်ကာ ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ အလုပ်ကတော့ မလွယ်ဘူးနော်”

ယန်ချူးက ပြုံးလိုက်သည်။

“လောင်းကစားနဲ့ စီးပွားရှာတာလောက်တော့ ဘယ်လွယ် ပါမလဲ”

ကျင်းဖုန်းကပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါလည်း လွယ်တယ်မထင်ပါနဲ့ဗျာ”

ဟန်ချူးက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟုတ်တာပေါ့ ... စီးပွားရှာတဲ့နေရာမှာ သူ့အသက်ပါလာ ရင် ခက်ခဲတာချည်းပါပဲ”

ကျင်းဖုန်း၏မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားလေသည်။ ယန်ချူး က ပြုံးလိုက်လေသည်။

“အရက်ခွက်ခြောက်ခွက်ထဲမှာ ဘစ်ခွက်ကိုအဆိပ်ခတ်ထား

အတုံ့အလှည့် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၄၁

တယ်ဆိုတဲ့ လောင်းကစားနည်းဟာ အင်မတန်မှ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းပါတယ်”

ကျင်းဖုန်းက တစ်ချက်ရယ်မောလိုက်၏။

“ဒီခွက်ထဲမှာတော့ ဘာအဆိပ်မှမရှိဘူးနော်”

သူက စားပွဲပေါ်ရှိအရက်ခွက်များကို ညွှန်ပြကာ ပြောလိုက် ခြင်းဖြစ်၏။ ယန်ချူးက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ ဝီလိန်ရဲ့အလှူက နာမည်တကယ်ကြီး တယ်နော်”

ကျင်းဖုန်းက ပြုံးလိုက်၏။

“ဝီလိန်ကို တွေ့ဖူးသလား”

“မတွေ့ဖူးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ နာမည်ကြီးပြီး စိတ်ဝင်စားခဲ့တာ ပါ”

“ကောင်းပြီလေ ... ဒါဆိုရင် လူကို တွေ့လိုက်ပါဦး”

ရှုတ်တရက် သူက ငွေမောင်းလေးနဲ့ အား ထုလိုက်၏။
‘ခို’

သူ၏မောင်းသံဆုံးသွားသည်နှင့် ဝီလိန်က အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာလေသည်။ ကျင်းဖုန်းက သူ့အား ပြုံးပြလိုက်၏။

“ဝီလိန် ... မင်းက ဒီအစ်ကိုကြီးကို ပြုစုလိုက်ပါ”

ယန်းချူးက ပီလိန်အား တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ကာ ခေါင်းခါ
ယမ်းလိုက်၏။

“ဟာ ... ကျုပ်က ပီလိန်ရဲ့အလှက ပထမတန်းရှိလိမ့်မယ်
လို့ ထင်နေတာ ... အခုတော့”

ကျင်းဖုန်းက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။

“ဘာလဲ ... သူ့ထက်လှတဲ့ မိန်းကလေးကို ခင်ဗျားက တွေ့
ဖူးလို့လား”

ယန်းချူးက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ကျုပ်က ဖုရန်းမှာတွေ့ခဲ့တယ်”

ကျင်းဖုန်းက မယုံကြည်ဟန်ဖြင့် ...

“မဖြစ်နိုင်ဘာ”

ယန်းချူးက တည်ကြည်သောမျက်နှာထားဖြင့် ...

“ကျုပ်က လိမ်စရာမရှိပါဘူး”

ကျင်းဖုန်းက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။

“ဘယ်သူလဲ”

ယန်းချူးက ပြုံးလိုက်၏။

“ကျုပ်ကို အလောင်းအစားတစ်ခုလုပ်ရင် မကောင်ဘူး

လား”

ကျင်းဖုန်းက ပြုံး၍ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟာ ... ဒါကောင်းတဲ့အစီအစဉ်ပဲ၊ အန်စာပဲကစားမယ်”

ယန်းချူးက သူ့အားပြုံး၍ကြည့်လျက် ...

“လောင်းကြေးက”

ကျင်းဖုန်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

“စုံကိန်းဆိုရင် အဲဒီမိန်းကလေးရဲ့ နာမည်ကို ကျုပ်က ငွေ
တစ်ထောင်နဲ့ဝယ်မယ်၊ မကိန်းဆိုရင် ခင်ဗျားက မိန်းကလေးရဲ့
နာမည်ကို ပြောရမယ်”

ပြောပြီး အန်စာကိုထုတ်လိုက်၏။ ယန်းချူးက အားပါးတရ
ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟား ဟား ဟား ... ကျုပ်က မိတ်ဆွေဖြစ်တဲ့ အထိမ်းအ
မှတ်နဲ့ မိန်းကလေးရဲ့နာမည်ကို ပြောမှာပါ၊ ဒါပေမဲ့”

“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်သလဲ”

“ကျုပ်က အဲဒီမိန်းကလေးကို ခင်ဗျားရမယ် မရဘူးဆိုတာ
လောင်းမှာပါ”

ကျင်းဖုန်းက ရယ်မော၍ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

၁၄၄ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

“ကျုပ်မရနိုင်တာ ဘာမှမရှိပါဘူး”

ယန်ချူးက ကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်၏။

“ကောင်းပြီ... အဲဒီမိန်းကလေးကို ခင်ဗျားရရင် ကျုပ်ရှုံးပြီ။ ဒီလိုမှ မဟုတ်ရင်တော့ ကျုပ်ကခင်ဗျားရဲ့ ဦးခေါင်းကိုဖြတ်ပစ်ရလိမ့်မယ်”

ကျင်းဖုန်းက ပြုံးလျက်လက်ကာပြလိုက်သည်။

“နေဦး... ကျုပ်နည်းနည်းပြင်မယ်”

ယန်ချူးက လှောင်ပြုံးပြုံးလိုက်၏။

“မသေချာလို့လား၊ ဒါမှမဟုတ် ကြောက်သွားလို့လား”

ကျင်းဖုန်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်နိုင်ရင် ခင်ဗျားကတစ်သက်လုံး

ကျုပ်ခိုင်းတာလုပ်ရမယ်၊ ကျုပ်ရှုံးရင် ခင်ဗျားက ကျုပ်ကိုသတ်ပစ်နိုင်တယ်”

ယန်ချူးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ... စိန်လိုက်ပါ”

ဟု ပြောကာ ထိုင်ရာမှထလိုက်၏။ ကျင်းဖုန်းက ဟန်တူ

လိုက်သည်။

အတုံအလှည့် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၄၅

“နေဦးလေ၊ အဲဒီမိန်းကလေးက ဘယ်သူလဲ”

ယန်ချူးက ရယ်မောလိုက်ပြီး ...

“ရှင်ချိန်ရီ”

ကျင်းဖုန်း ...။

သူသည် အခန်းထဲ၌ ခေါက်တို့ခေါက်ပြန် လျှောက်နေ၏။

ပိလိန်က ခုတင်ပေါ်တွင် လဲလျောင်းနေလေသည်။ ကျင်းဖုန်းက

ရုတ်တရက် ခြေလှမ်းရပ်တန့်လိုက်၏။

“ပိလိန် ... မိန်းမထိန်း ဟိုမေကိုအမြန်ခေါ်ခွဲ”

ပိလိန်က ညဝတ်အင်္ကျီပါးတစ်ထည်ကိုဝတ်ကာ ထွက်ခွာ

သွားသည်။ တစ်ခဏအကြာ ပိလိန်နှင့်အတူ ဟိုမေပါရှိလာ၏။

ကျင်းဖုန်းက ဟိုမေအား ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟိုမေ ... ပိလိန်ထက်လှတဲ့ မိန်းကလေး ပူရန်းမှာရှိ

တယ်ဆို”

၁၄၆ ❖ စက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

ဟိုမေက နှုတ်ခမ်းမဲ့လိုက်၏။

“ဒီလောက်ငတ်မွတ်နေတဲ့နေရာမှာ ရှိနိုင်ပျံ့မလား”

ကျင်းဖုန်းက သူမအား စေ့စေ့ကြည့်ကာ ...

“ရှိတယ်၊ ရှင်ချိန်ရိတဲ့”

ဟိုမေ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဝင်းလက်တောက်ပသွားလေသည်။

“ရှင်ချိန်ရိ ဟုတ်လား”

ကျင်းဖုန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်”

ဟိုမေက ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျွန်မသိပြီ၊ သိပ်ချောတဲ့မိန်းကလေးပဲ”

ကျင်းဖုန်းက ပီလိန်အား ညွှန်ပြကာ ...

“သူ့ ထက်လှသလား”

ဟိုမေ စကားမပြောပါ။ သူမက ဗီရိုတစ်လုံးဆီသို့ လျှောက်သွားကာ ဆွဲဖွင့်လိုက်၏။ ဤဗီရိုသည် ဝမ်းကျူးစန်း၏ လက်ထက်က ဗီရိုဖြစ်သည်။ အသုံးမပြုသည်မှာ ကြာခဲ့ချေပြီ။ ယခု ဟိုမေက ဗီရိုကို ဖွင့်ကာ ကတ်ထူစာရွက်တစ်ရွက်ကို ထုတ်ယူလာလေသည်။

အဟုံအလှည့် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၄၇

“ရှော ဒါက ရှင်ချိန်ရိရဲ့ ပုံတူပန်းချီကားပါ။ သူ့ကို တစ်ခါတုန်းက အကြွေးနဲ့သိမ်းခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူက ထွက်ပြေးသွားခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်တုန်းက ဝမ်းကျူးစန်းကလည်း အဖမ်းခံနေရတယ်ဆိုတော့ သူ့ကိုသိပ်ပြီး အာရုံမစိုက်နိုင်ဘူးလေ”

ကျင်းဖုန်းက စက္ကကြွယ်ကတ်အား လှမ်းယူကာ ကြည့်လိုက်သည်။ သူ၏ရင်ထဲ၌ တစ်ချက်တုန်ခါသွားလေသည်။ ထို့ပြင် ရင်ထဲ နွေးထွေးလာသည်ဟု ခံစားလိုက်မိ၏။

သူသည် ပီလိန်အား တွေ့ခဲ့စဉ်က သွေးသားတို့ဆူပွက်ခဲ့လေသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုသော် ပီလိန်၏အလှသည် ယောက်ျား များ၏ ရခွက်ကိုလှုံ့ဆော်နေသကဲ့သို့ရှိသည်။

သို့သော် ဤမိန်းကလေး၏အလှကမူ သူ၏အသည်းနှလုံးအား ဆုပ်ကိုင်လှုပ်ယမ်းနေသကဲ့သို့ ခံစားနေမိလေသည်။ သူက အတန်ကြာအောင် ငေးငိုင်ကာ ပုံတူပန်းချီအား ကြည့်နေပြီးမှ ...

“ချာရဲလှ”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်သည်။ ချာရဲလှက ကမန်းကတန်းပြေးလာ၏။

“ဘာများလဲ”

၁၄၈ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

ကျင်းဖုန်းက ...

“ကျုပ် ယန်းချူးနဲ့တွေ့ချင်တယ်၊ သူ့မှာ အကြံအစည် တစ်ခုခု ရှိနေပြီ”

ချာရဲလုက ခေါင်းညိတ်ကာ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားလေ တော့၏။

ချာရဲလုက၊ ချာရဲလုက ရွှေနှန်းတော်ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာ လေသည်။ သူ၏နောက်မှ အနက်ရောင်အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားသော အစောင့်လေးယောက် ပါရှိလာလေသည်။ ထို့နောက် သူတို့သည် မင်းလမ်းမကြီးအတိုင်း လျှောက်သွားလေသည်။

ယင်းအချိန် ရွှေနှန်းတော်၏ မျက်စောင်းထိုးသစ်ပင်ပေါ်မှ လူရိပ်က ခုန်ဆင်းလာလေသည်။ ထိုလူကား ယန်ချူးပင်ဖြစ်၏။ ယန်ချူးက ချာရဲလုတို့သွားသည့်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်ရင်း ကျေနပ်စွာ တစ်ချက်ပြုံးလိုက်လေသည်။

အဟုံအလှည့် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၄၉

ချာရဲလုက မိမိရှိသည့်နေရာအား လိုက်ရှာလိမ့်မည်ဟုတွေး လိုက်မိသည် မဟုတ်ပါလော။ အကြောင်းကား သူသည် ကျင်းဖုန်းနှင့် တွေ့ဆုံပြီး ပြန်လာချိန်တွင် ချာရဲလု၏တပည့်တစ်ယောက်က နောက် မှ မယောက်မလည်လိုက်ပါလာ၏။

ထိုလူက မိမိတည်းခိုသောနေရာအား မှတ်သားကာပြန် လည် ထွက်ခွာသွားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။ ယခု ချာရဲလုနောက်သို့ လိုက်ပါသွားသော လူလေးယောက်ထဲ၌ ယန်ချူး၏နောက်သို့ နောက်ယောင်ခံကာ လိုက်လာသောလူလည်း ပါဝင်နေလေသည်။

ထို့ကြောင့် ယန်ချူးက ကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်ခြင်းဖြစ်လေ သည်။ အကယ်၍သာ ရွှေနှန်းတော်အပေါ်ထပ် အခန်း၏ပြတင်း ပေါက်တစ်ခုခု ကျင်းဖုန်းက သူ့အားလှမ်းကြည့်နေခြင်းကို တွေ့မြင်ရ မည် ဆိုပါလျှင် ယန်ချူးက ယခုကဲ့သို့ ကျေနပ်စွာ ပြုံးနိုင်ဦးမည် လော။

အခန်း (၂၈)

‘ဖြန်း’

ကျယ်လောင်သောအသံနှင့်အတူ ချာရဲလု၏ ခန္ဓာကိုယ်က နောက်သို့ ခြေနှစ်လှမ်းခန့် ယိုင်ကျသွားလေသည်။ သူ၏နှုတ်ခမ်း ထောင့်မှ သွေးများစီးကျ လာလေသည်။

ကျင်းဖုန်းက မိမိ၏လက်တွင် စွန်းပေနေသော ချာရဲလု၏ သွေးများအား ဖြူဖွေးနေသောပဝါ ဖြင့် သုတ်လိုက်လေသည်။

ချာရဲလုက သူ့အားစူးစိုက်စွာကြည့်နေသည်။ သူသည် ကျင်းဖုန်းက ဤကဲ့သို့ရွှေ့နန်းတော်၏ ရှင်သခင်ဖြစ်လာစေရန် အကောင်းဆုံးအကူအညီ ပေးခဲ့သူဖြစ်သည်။

သို့သော် ကျင်းဖုန်းက မိမိအား ပြန်လည်နှိပ်စက်နေချေပြီ။ ယင်းအချိန် ကျင်းဖုန်းက သူ့အားစိုက်ကြည့်ကာ ...

“ကျုပ်က ဘယ်အလုပ်မဆို သေချာမှကြိုက်တယ်”

ချာရဲလုက ---

“ယန်ချူးက လူလည်ကျသွားတာပါ”

ကျင်းဖုန်းက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါက ခင်ဗျားညံ့လို့ပဲ”

ချာရဲလုက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်ရ၏။ ကျင်းဖုန်းက အခန်း ထဲ၌ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်နေလေသည်။

ထို့နောက် သူက ခြေလှမ်းရပ်တန့်ကာ ချာရဲလုအား နှစ် မြို့တ်စွာ ပြုံးပြလိုက်၏။

“လာ ထိုင်ပါဦး၊ ကျုပ်နဲ့ခင်ဗျား ဆွေးနွေးရအောင်”

ချာရဲလုက ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ထိုင်ချလိုက်လေသည်။

ကျင်းဖုန်းက အခန်ထောင့်ရှိ ဗီရိုထဲမှ ဖန်ခွက်နှစ်ခွက် ထုတ် လိုက်လေသည်။ ယင်းနောက် ဖန်ခွက်တစ်ခွက်ထဲသို့ အဖြူရောင် ဆေးမှုန့်များ ထည့်လိုက်၏။

အဖြူရောင်ဆေးမှုန့်ထည့်ထားသော ဖန်ခွက်နှင့်အခြား ဖန်ခွက်ထဲသို့ အရက်လောင်းထည့်လိုက်ရာ အဖြူရောင်ဆေးမှုန့် ထည့်ထားသော ဖန်ခွက်မှအဖြူရောင်ဆေးမှုန့်များမှာ အရည်ပျော် သွားလေသည်။

ထို့နောက် ကျင်းဖုန်းက အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ အနီရောင်ဆေး
လုံးတစ်လုံးကိုထုတ်ယူကာ ပါးစပ်ထဲသို့ပစ်သွင်းလိုက်သည်။ ယင်း
နောက် အရက်ခွက်နှစ်ခွက်ကိုယူ၍ စားပွဲပေါ်သို့ တင်လိုက်လေ
သည်။

“ကျုပ်တို့ အန်စာကစားကြမယ်”

သူ၏စကားကြောင့် ချာရဲလု၏ ခန္ဓာကိုယ်က တစ်ချက်တုန်
ခါသွားသည်။ ကျင်းဖုန်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒီအရက်ခွက် နှစ်ခွက်ထဲမှာ တစ်ခွက်က အဆိပ်ခတ်ထား
တယ်”

“ဟု ထပ်မံပြောလိုက်သည်။ ချာရဲလုက အရက်ခွက်များအား
စိုက်ကြည့်နေလေသည်။ ကျင်းဖုန်းက စကားဆက်လိုက်၏။

“အကယ်၍ စုံကိန်းဆိုရင် ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် သိုင်းပညာဖြိုင်
မယ်၊ မကိန်းဆိုရင် ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်က ဒီအရက်ခွက်ကို တစ်ယောက်
တစ်ခွက်စီ သောက်ကြရအောင်၊ ဒါကတရားမျှတပါတယ်နော်”

ချာရဲလုက တွေဝေသွားလေသည်။

“တကယ်လို့ ကျုပ်သေသွားရင် ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို လုပ်
ကြံဖို့ ကြိုးစားစရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့”

သူကပြောရင်း အားပါးတရ ရယ်မောလိုက်လေသည်။ ချာ
ရဲလုက ထိတ်လန့်သွား၏။

သူသည် မိမိက ကျင်းဖုန်းအားလုပ်ကြံရန် စေခိုင်းခဲ့သည်
များကို ကျင်းဖုန်းက မည်သို့ရှိနေသည်ကို စဉ်းစား၍ မရပါချေ။

ယင်းအချိန် ကျင်းဖုန်းက ရယ်မောခြင်းကို ရပ်တန့်ကာ ...

“အံ့ဩနေလား ချာရဲလု၊ မအံ့ဩပါနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်ကိုခင်ဗျား
လုပ်ကြံတာ မအောင်မြင်ကတည်းက ခင်ဗျားရဲ့လုပ်ကြံမှုတွေကို
ကျုပ်သိနေပြီဆိုတာ သိဖို့ကောင်းပါတယ်”

ချာရဲလုက မည်သို့မျှမပြောတော့ပါချေ။ သူသည် အာစေး
ထည့်ခံထားရသူပမာ ပါးစပ်များစေးကပ်နေ၏။ ထို့ပြင် ခြေဖျား၊
လက်ဖျားအေးကာ နဖူးရွေးများစီးကျနေလေသည်။

ယင်းအချိန်မှာပင် ကျင်းဖုန်းက အန်စာကိုလက်ထဲ၌ ခေါက်
နေလေသည်။

‘ချောက် ချောက် ချောက်’

သူ၏ အန်စာခေါက်သံသည် ချာရဲလု၏နားထဲတွင် သေ
မင်းကတံခါး လာခေါက်နေသည်ဟု ထင်မှတ်လိုက်၏။ ကံကြမ္မာက
သူ့အတွက် မျက်နှာသာပေးပါမည်လော။

၁၅၄ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

အကယ်၍ သိုင်းပညာယှဉ်ပြိုင်ရလျှင် မိမိအတွက် အခြေအနေ မကောင်းနိုင်ပါချေ။ သူက ကမန်းကတန်း ဟန့်တားလိုက်သည်။

“ခဏ”

ကျင်းဖုန်းက မျက်ခုံးပင့်ကာ ကြည့်လိုက်၏။

“ပြော”

ချာရဲလုက အရက်ခွက်များအား ညွှန်ပြကာ ...

“ကျုပ်တို့အရက်သောက်ကြမယ်၊ ဒါပေမဲ့”

ကျင်းဖုန်းက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။

“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်သလဲ”

ချာရဲလုက မချိုပြီးပြီးလိုက်၏။

“အရက်ခွက်ထဲကို ကျုပ်ပဲ အဆိပ်ခတ်ပါရစေ”

ကျင်းဖုန်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ရပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နှစ်ခွက်စလုံးထဲကို အဆိပ်ခတ်ပါ”

နော်”

သူ၏စကားကြောင့် ချာရဲလု၏ခန္ဓာကိုယ်က တစ်ချက်တုတ် ခါသွားသည်။

အတုံ့အလှည့် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၅၅

အမှန်တွင် ချာရဲလုသည် အရက်ခွက်နှစ်ခွက်စလုံး အဆိပ်ခတ်ပြီး ကျင်းဖုန်း၏ အရက်ခွက်ကို ရွေးခိုင်းမည်။ ပြီးလျှင် အရက်သောက်ကြမည်။

ထိုအခါ မိမိက အရက်သောက်ရန် အချိန်ဆွဲနေလိုက်လျှင် ကျင်းဖုန်းက အဆိပ်မိကာ သေဆုံးသွားပေလိမ့်မည်။

ယခု မိမိ၏အကြံကို ကျင်းဖုန်းက ထိုးဖောက်သိရှိနေသဖြင့် ထိတ်လန့်သွားမိလေသည်။ ကျင်းဖုန်းက ပြုံးလိုက်၏။

“ကဲ ... ခင်ဗျား ကြိုက်သလိုသာ အဆိပ်ခတ်ပါ။ ပြီးတော့ ကျုပ် အရက်ခွက်ရွေးမယ်၊ ဒါပေမဲ့ သောက်တဲ့အခါကျရင် ခင်ဗျားက အရင်သောက်ရမယ်၊ ဒါမှ နှစ်ခွက်စလုံးအဆိပ်ခတ်ထားရင် ခင်ဗျား အရင်သေမှာ ... ဟား ဟား ဟား”

ချာရဲလု၏နဖူးပေါ်မှ ခွေးစေးများ ထွက်လာလေသည်။

“ကောင်းပြီ ... ခင်ဗျားရဲ့အရက်ခွက်ကိုပဲ ကျုပ်သောက်ပါ”

တော့မယ်”

ကျင်းဖုန်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ ... ဒါဆိုရင် ခင်ဗျားကြိုက်တဲ့ခွက်ကို အရင်ရွေး”

ကျုပ်က အရင်သောက်ပြမယ်”

၁၅၆ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

ချာရဲလုက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ စားပွဲပေါ်ရှိအရက် ခွက်တစ်ခွက်ကို ရွေးယူလိုက်လေသည်။ ကျင်းဖုန်းကအားပါးတရ ရယ်မောကာ စားပွဲပေါ်ရှိ ကျန်အရက်ခွက်အား လှမ်းယူလိုက်၏။

သူက ချာရဲလုအား အရက်ခွက်ကိုမြှောက်ပြကာ ပြုံးလျက် ဖြည်းညင်းစွာ တစ်ကျိုက်ချင်း မော့သောက်လိုက်လေသည်။ အရက် ခွက်ထဲ၌ အရက်ကုန်သွားပြီဖြစ်သည်။

ကျင်းဖုန်းက ပြုံးလျက် ချာရဲလုအား အရက်ခွက်ကိုမြှောက် ပြလိုက်လေတော့သည်။

ချာရဲလုက သူ့အား မျက်တောင်မခတ် ကြည့်နေလေ သည်။ ကျင်းဖုန်းက ပြုံးပြလိုက်သည်။

“အား ... တကယ်ကောင်းတဲ့ အရက်ပဲ”

သူက ချာရဲလုအား စိုက်ကြည့်ကာ ...

“ဒီအတိုင်းဆို ခင်ဗျားရဲ့ အရက်ခွက်ထဲမှာ အဆိပ်ပါနေပြီ”

ချာရဲလု၏အရက်ခွက်ကို ကိုင်ထားသောလက်များက တုန် ယင်လာ၏။ ကျင်းဖုန်းက ထိုင်ရာမှထလိုက်၏။

“ဘာလဲ ... ခင်ဗျား အရက်မသောက်ရဲတော့ဘူးလား”

ချာရဲလုက အရက်ခွက်အား ဝေးစိုက်ကြည့်နေလေသည်။

အထုံအလှည့် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၅၇

ရုတ်တရက် သူက အရက်ခွက်ကို နံရံသို့ပစ်ပေါက်လိုက် သည်။ ယင်းနောက် ထိုင်ရာမှထကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ခူးထောက် ထိုင်ချလိုက်လေသည်။ ကျင်းဖုန်းက ခါးမှစားမြှောင်အား သူ့ရှေ့တွင် ချပေးလိုက်၏။

“ဟား ဟား ဟား”

သူက အားပါးတရ ရယ်မောကာ အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွား လေတော့သည်။

အခေါင်းရောင်းသောအဘိုးအိုက ဝယ်ယူနှစ်ယောက်အား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်လေသည်။

“ဘာလဲ ... မင်းတို့ရွှေစည်းစိမ်မှာ လူသေပြန်ပြီလား”

အခေါင်းဝယ်ယူနှစ်ယောက်က ပြိုင်တူ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။ အဘိုးအိုက ...

“ရိုးရိုးအခေါင်းပဲလား”

အခေါင်းဝယ်ယူနှစ်ယောက်က ပြိုင်တူခေါင်းခါယမ်းလိုက် သည်။ အဘိုးအိုက ပြုံးလိုက်လေသည်။

“ဪ ... ဒီတစ်ခါပိုက်ဆံရှိတဲ့လူနဲ့တူတယ်၊ ဘယ်သူများ လဲဟင်”

၁၅၈ ❖ ကတ္တသိုလ်ဝင်းကြွယ်

အခေါင်းဝယ်သူနှစ်ယောက်က စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့် ...

“ချာရဲလု”

ဟု ပြိုင်တူပြောလိုက်လေသည်။ သူတို့၏စကားကြောင့် အခေါင်းရောင်းသော အဘိုးအိုမှာ မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်သွားရလေ တော့သည်။

ဟိုမေသည် အိမ်ခန်းထဲတွင် လဲလျောင်းနေ၏။ ယခုအချိန် သည် သူမအတွက် အနားယူချိန်ဖြစ်သောကြောင့် သူမက စိတ်လွတ် ကိုယ်လွတ် အနားယူနေမိလေသည်။ ယင်းအချိန် ရုတ်တရက် ...

‘ဒေါက် ဒေါက် ဒေါက်’

“ဘယ်သူလဲ”

ဟိုမေက လှမ်းမေးလိုက်သည်။ တံခါးရွက်အပြင်ဘက်မှ အသံက ...

“ဟိုမေ ... ကျုပ်ပါ”

ဤအသံကို ကြားလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဟိုမေ၏ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး အေးစက်တောင့်တင်းသွားမိ၏။ အကြောင်းကား ဤအသံသည် တောင်ကြားမြို့၏အရှင်သခင် ကျင်းဖုန်း၏အသံ ဖြစ် ကြောင်း သူမက သိရှိထားသည်မဟုတ်ပါလော။

အထုံအလှည့် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၅၉

သူမက ကမန်းကတန်းပြေးလွှားလာကာ တံခါးဖွင့်လိုက် ၏။ တံခါးဝတွင် ကျင်းဖုန်းက မတ်တတ်ရပ်နေလေသည်။ သူ၏မျက် နှာသည် ဝင်းလက်တောက်ပနေလေသည်။ သူက ဟိုမေအား ပြုံး၍ ကြည့်နေ၏။

ဟိုမေသည် အလွန်အံ့ဩသွားရလေသည်။ သူမသည် ကျင်းဖုန်း၏အပြုံးကို မကြာခဏတွေ့မြင်ဖူးခဲ့၏။ ကျင်းဖုန်း ပြုံးလိုက် သောအခါ သူက အသက်ပျောက်မတတ် ထိတ်လန့်ခဲ့ရလေသည်။

အကြောင်းကား ကျင်းဖုန်း၏ အပြုံးသည် အလွန်ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသော အပြုံးမျိုးဖြစ်သည်မဟုတ်ပါ လော။

သို့သော် ယခုမြင်တွေ့နေရသော ကျင်းဖုန်း၏ အပြုံးကမူ အလွန်နူးညံ့သိမ်မွေ့ပြီး နှစ်လိုဖွယ်ရာကောင်းလှပေသည်။ ကျင်းဖုန်း က သူမအား ပြုံးပြလျက် ...

“ဟေ့ ... ခင်ဗျားကု ဘာငေးနေတာလဲ၊ ကျုပ်ကိုမမြင်ဖူး သူးလား”

သူ၏အသံသည် ပကတိအေးချမ်းနေလေသည်။ ဟိုမေက အတန်ကြာငေးဝိုင်းနေရာမှ ...

“တောင်ကြားသခင်ကြီး ... ရှင်ဟာ၊ တကယ်ချောမောသန်
ပြန်တဲ့ လူရွယ်တစ်ယောက်ပဲ”

ကျင်းဖုန်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟား ဟား ဟား ... ခင်ဗျားက ကျုပ်ကိုမြှောက်နေပြန်ပြီ၊
ကျုပ်က အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စရှိလို့ လာတာပါ”

ဟိုမေက မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်၏။

“ဘာကိစ္စလဲ”

ကျင်းဖုန်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“အခန်းထဲမှာ ရှင်ချိန်ရီရောက်နေပြီ”

ဟိုမေက အလွန်အံ့ဩသွား၏။

“ဘယ်လို ... ဖုရန်းက မိန်းကလေး ရောက်နေပြီ ... ဟုတ်
လား”

ကျင်းဖုန်းက ပြုံး၍ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ... သူ့ကိုကျုပ်က ဟိုနေ့ကတည်းက ခေါ်ခိုင်း
လိုက်တာ”

ဟိုမေက ပြုံးစေ့စေ့ဖြင့် ...

“ဪ ... ဒါကြောင့် သခင်ကြီးက ပြုံးရွှင်နေတာကိုး။

ဘယ်လိုလဲ ... သူ လှတယ်မဟုတ်လား”

ကျင်းဖုန်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ်မကြည့်ရသေးဘူး”

ဟိုမေက မျက်ခုံးပင့်ကာ ကြည့်လိုက်၏။

“ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့ မကြည့်ရသေးတာလဲ”

ကျင်းဖုန်းက ပြုံးလိုက်၏။

“ကျုပ်လက်မှာ သွေးတွေစွန်းထင်နေတာ များတယ်၊ ဒါ
ကြောင့် ရေခိုးချိုးသန့်စင်ပြီးမှလာခဲ့မယ်၊ တကယ်လို့များ သူက ကျုပ်
အပေါ် နားလည်မယ်ဆိုရင် ကျုပ်ကဒီအလုပ်တွေ အကုန်လုံးကို စွန့်
လွှတ်ပြီး ဘဝသစ်ထူထောင်လိုက်တော့မယ်”

သူ၏စကားကြောင့် ဟိုမေက ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းဖြစ်
သွားရ၏။ အတန်ကြာမှ ...

“ဒီမိန်းကလေးကို မတွေ့ရသေးဘဲ ဘာကြောင့် ဒီလိုပြော
နေရတာလဲ”

ကျင်းဖုန်းကပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်က သူ့ကို လူကိုယ်တိုင်မတွေ့ရသေးပေမယ့် ရုပ်ပုံ
တူထဲမှာ တွေ့မြင်ခဲ့ရတာတည်းက ဒီလိုဆုံးဖြတ်ခဲ့တာပါ”

၁၆၂ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

ဟိုမေက ငေးငိုင်သွားရလေသည်။ ကျင်းဖုန်းက ပြုံးလိုက်၏။

“ကဲ ... သွားပါ။ သူ့ကို ကြည့်ပြီးထိန်းသိမ်းပေးပါဦး”

ဟိုမေက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့”

ကျင်းဖုန်းက ပေါ့ပါးသော ခြေလှမ်းများဖြင့် မိမိ၏အခန်းဆီသို့ လျှောက်သွားလေတော့သည်။

ဤနေရာသည် အနောက်ဘက်ဆောင်မှ အခန်းတစ်ခန်းဖြစ်၏။ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများမှာ လှပသည်။ ဆန်းသစ်သည်။ သို့သော် ရှင်ချိန်ရီက စိတ်မဝင်စားပါ။

သူမက ငိုရှိုက်ရလွန်းသဖြင့် မျက်ခွံများမို့နေ၏။ ကျရန် မျက်ရည်ပင် မရှိတော့ပါ။

ယင်းအချိန် အခန်းထဲသို့ ဟိုမေက ဝင်ရောက်လာ၏။

သူမက ဝင်ရောက်လာ၏။ သူမက ရှင်ချိန်ရီ၏ပန်းအား အသာအယာ သိုင်းဖက်ထားလိုက်လေသည်။ သို့သော် ရှင်ချိန်ရီက သူမ၏လက်မှ ရုန်းထွက်လိုက်လေသည်။

“ကျွန်မကို မထိနဲ့ မကိုင်နဲ့”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်၏။

ဟိုမေက ပြုံးလိုက်သည်။

“ညီမ ပင်ပန်းနေပြီ၊ လန်းဆန်းသွားအောင် ရေချိုးလိုက်ပါလား”

သူမ၏အသံက ပျော့ပျောင်းလှပေသည်။ ရှင်ချိန်ရီက ခေါင်းသွင်သွင်ခါယမ်းနေ၏။ ဟိုမေက စိတ်မရှည်တော့ပါချေ။

“ဒီမှာ ညည်းသိထားဖို့က ဒီမှာညည်းဖြစ်ချင်သလို မဖြစ်ရဘူး၊ ငါတို့ဖြစ်ချင်သလိုဖြစ်စေရမယ်၊ ညည်းထက်ခေါင်းမာတဲ့ လူတွေကိုတောင်မှ ငါဖြစ်ချင်သလိုဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်တယ်”

ပြောပြီး ရိုက်ရန် လက်ရွယ်လိုက်သည်။ သို့သော် ရုတ်တရက် သူမ၏လက်အား တစ်စုံတစ်ယောက်က ဖမ်းဆွဲထားလိုက်သည်။

“မလုပ်နဲ့”

၁၆၄ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

ယင်းဟန့်တားသံကြောင့် ဟိုမေ၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ တစ်မှဟုတ်ခြင်း ပြောင်းလဲသွားလေသည်။ သူက ချက်ချင်းပင် ဦးညွှတ်လိုက်၏။

ကျင်းဖုန်းက သူ့အား မကြည့်ပါ။ သူသည် ခြေထောက်နှစ်ဖက်နှင့် လက်နှစ်ဖက်အား ကြိုတင်ခံထားရသော ရှင်ချိန်ရီအား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

ရှင်ချိန်ရီကလည်း သူ့အား မော့ကြည့်လိုက်၏။ သူမ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် အံ့ဩသည့် ဟန့်မှုရာများ ပေါ်လွင်နေလေသည်။ တောင်ကြားသခင်သည် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ပြီး ကြောက်စရာ အလွန်ကောင်းသည်ဟု ကြားခဲ့ဖူးလေသည်။

ယခု သူမ၏မျက်စိရှေ့တွင် တွေ့မြင်နေရသော တောင်ကြားသခင်သည် ချောမောသန့်ပြန့်၍ မျက်နှာမှာ ပြုံးချိုနေလေသည်။ ကျင်းဖုန်းက ပြုံး၍သူ့အား လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုလိုက်၏။

“လှလိုက်တဲ့မိန်းကလေး၊ တကယ်ရှားပါးတဲ့ ရတနာတစ်ပါးပါပဲ”

ဟု ချီးကျူးလိုက်သည်။ ရှင်ချိန်ရီက သူ့အားစူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေလေသည်။ ကျင်းဖုန်းက ပြုံး၍ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

အတုံအလှည့် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၆၅

“ရှောင်ရှမ်းဆိုတဲ့ကောင်က ဒီလောက်ရှားပါးတဲ့ ရတနာတစ်ပါးကို တွေ့မြင်ပါလျက်နဲ့ ဘာကြောင့်မယူရတာပါလိမ့်”

ရှင်ချိန်ရီသည် သူ၏စကားကြောင့် ရင်ထဲ၌ ဖော်မပြနိုင်သော ခံစားမှုတစ်ရပ်ကို ခံစားလိုက်ရလေသည်။ ကျင်းဖုန်းက သူမ၏ ဆံဖျားမှ ခြေဖျားထိတိုင်အောင် တဖြည်းဖြည်းခြင်း စိစစ်ကာ ကြည့်နေလေသည်။

“အင်း ... ပြောမယ့်သာ ပြောရတယ်၊ ရှောင်ရှမ်းဆိုတဲ့ကောင်က ငတုံးငအပဲ၊ သူက အလှအပကိုကြည့်တတ်တဲ့မျက်စိမှ မပါတဲ့လူပဲ”

ရှင်ချိန်ရီက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက် ကိုက်လိုက်သည်။ ကျင်းဖုန်းက သူမအနီးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“မိန်းကလေး ... မင်း ရှောင်ရှမ်းဆိုတဲ့ လူကိုသိလား”

ရှင်ချိန်ရီက သူ့အားစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ရှင်က အစ်ကိုရှောင်ရှမ်းကိုသိလို့လား”

ကျင်းဖုန်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“သူက ငါ့ရဲ့အချစ်ဆုံး ငယ်သူငယ်ချင်းပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သူက မင်းကို စိတ်ဝင်စားမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါကသာ မင်းရဲ့ပုံတူပန်းချီကို

တွေ့ကတည်းက ရူးမလို ဖြစ်ခဲ့ရတယ်”

ရှင်ချိန်ရီက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျွန်မ တကယ်အံ့ဩတယ်”

“ဘာကိုလဲ”

“ရှင်က အစ်ကိုရှောင်ရှမ်းရဲ့ သူငယ်ချင်းဆိုတာကိုပေါ့”

ကျင်းဖုန်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“မင်းက မယုံလို့လား”

ရှင်ချိန်ရီက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ဘယ်ယုံနိုင်ပါ့မလဲ ... ရှင်နဲ့သူက တခြားစီပဲ”

ကျင်းဖုန်း၏မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားသည်။

“ဘာတခြားစီလဲ”

ရှင်ချိန်ရီက အေးစက်တင်းမာသော အသံဖြင့် ...

“ဒါကတော့ ရှင့်ကိုယ်ရှင်သိမှာပါ”

ကျင်းဖုန်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ... မင်းကို ငါ ရပြီးရင် ဘဝသစ်ထူထောင်မှာ

ပါ”

ရှင်ချိန်ရီက ရုန်းကန်နေ၏။

သူမက ထိုသို့ရုန်းကန်လိုက်သဖြင့် ကြိုးချည်ခြင်းခံထားရသော ခြေထောက်နှင့်လက်များမှာ သွေးများ စီးကျလာလေသည်။ ကျင်းဖုန်း၏ရင်ထဲ၌ တစ်ချက်လှုပ်ခါသွားလေသည်။

“ကျွတ် ... မရုန်းနဲ့လေ၊ မင်း လက်တွေ ခြေတွေ ပဲ့ကုန်တာကို ငါမလိုချင်ပါဘူး၊ နောက်ပြီး မင်းနားလည်ထားဖို့က ငါက ရှင်ချိန်ရီရဲ့မေတ္တာကို အဓမ္မနည်းနဲ့ ဘယ်တော့မှ မယူဘူး”

ရှင်ချိန်ရီက သူ့အား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီမှာ ... ရှင်လူတွေက ကျွန်မအစ်ကို ရှောင်ရှမ်းမရှိတဲ့ အချိန်မှာ ရောက်လာလို့ သက်သာသွားတယ်မှတ်ပါ၊ သူက မကြာခင် ဒီကိုလိုက်လာမှာ သေချာတယ်”

ကျင်းဖုန်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါဆို ကောင်းတာပေါ့ ... ငါလည်း သူ့ကို တွေ့ချင်နေတာပဲ၊ အဲဒီအခါကျမှ ... ရှောင်ရှမ်းဆီက မင်းကို ငါက တောင်းယူရလိမ့်မယ်”

ရှင်ချိန်ရီက သူ့အားစိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“သူက ရှင့်ကိုသတ်လိမ့်မယ်”

ကျင်းဖုန်းက ပြုံး၍ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

၁၆၈ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

“မင်းမသိသေးပါဘူး။ ရှောင်ရှမ်းက ဂျီကိုသိပ်ချစ်တယ်။ သူက ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ငါလိုချင်တဲ့ဝေနေမှန်သမျှ ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့တာချည်းပဲလေ”

ရှင်ချိန်ရီက ငေးငိုင်သွားရလေသည်။ သူမနှင့် ရှောင်ရှမ်းတို့သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် သံယောဇဉ်ငြိတွယ်နေမှန်း နားလည်လိုက်ကြ၏။

သို့သော် ရှောင်ရှမ်းက ဖွင့်ဟပြောဆိုခြင်း မရှိသေးပါ။ မိမိကသာ ရှောင်ရှမ်းအပေါ် ရေလာမြောင်းပေးလိုက်လုပ်နေရ၏။

အကယ်၍ ရှောင်ရှမ်းကသာ ဤတောင်ကြားသခင်၏ လက်ထဲသို့ မိမိအားပေးအပ်လိုက်လျှင် သူမက ယင်းသို့ စဉ်းစားကာ ရင်ထဲ၌ ဖော်မပြနိုင်သော ဝေဒနာတစ်ရပ် ခံစားမိလာလေတော့သည်။

အတုံအလှည့် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၆၉

အခန်း (၂၉)

ရွှေနန်းတော်မှ ကိုယ်ရံတော်များသည်လည်း တန်းစီ၍ရပ်နေကြလေသည်။

ကျင်းဖုန်းက အစောင့်များရှေ့တွင် ခေါက်တံ့ခေါက် ပြန်လမ်းလျှောက်နေလေသည်။ သူက လမ်းလျှောက်ရင်း တစ်စုံတစ်ခုကို လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားနေ၏။

အတန်ကြာမှ သူက ခြေလှမ်းရပ်တန့်လိုက်သည်။ သူသည် အားလုံးသောလူများအား တစ်ချက်စေ့ကြည့်ကာ ...

“မင်းတို့အားလုံး နားထောင်ပါ။ ရှောင်ရှမ်းဆိုတဲ့လူ လာလိမ့်မယ်။ သူက ငါနဲ့ပညာသင်ဘက်ပဲ။ မင်းတို့ကြပ်ကြပ်မတ်တ်စောင့်နေကြပါ”

အစောင့်များက တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်မိကြ၏။

၁၇၀ ❖ ကတ္တသိုလ်ဝင်းကြွယ်

ကျင်းဖုန်းက လက်တစ်ချက် ဝှေ့ယမ်းလိုက်ပြီး ...

“ဟေ့ ... ဘာလုပ်နေကြတာလဲ၊ သွားကြတော့လေ”

အစောင့်များက ထိုအခါမှ ကမန်းကတန်း ပြေးလွှားသွားကာ ရွှေနန်းတော်အား နှစ်ယောက်တစ်ဖွဲ့ကျဖြင့် စောင့်နေလေတော့၏။

နေရောင်ခြည်သည် ကောင်းကင်၌ ဖြန့်ကြက်နေပြီဖြစ်၏။

နွေးထွေးသောနေရောင်အောက်ရှိ တောင်ကြားမြို့သို့ ဦးတည်သောသွားလမ်းပေါ်တွင် မြင်းစီးလူတစ်ယောက် မြင်းကို ဒုန်းစိုင်း၍ မောင်းနှင်လာလေသည်။

ထိုလူ၏မျက်နှာသည် တောင်ကြားမြို့သို့ ဦးတည်ထား၏။ သူ၏ဆံပင်များမှာ ဖွာဆန်ကြဲနေလေသည်။

အင်္ကျီများကလည်း တောက်ပမှုမရှိပါ။ သူ၏ အသားအရေသည် ရာသီဥတုဒဏ်ကြောင့် ညိုနေ၏။

အတုံ့အလှည့် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၇၁

အကယ်၍ သူ၏ခါးတွင် ဓားတစ်လက်သာရှိမနေပါလျှင် သူ့ကို သိုင်းသမားတစ်ယောက်ဟု မည်သူကမျှ ပြောကြမည်မဟုတ်ပါ။

သူ၏ခါးမှဓားသည် သူ၏အင်္ကျီကိုသို့ပင် တောက်ပမှု မရှိပါချေ။

အတန်ကြာအောင် ဓားကိုအသုံးမပြုဟန်ဖြင့် အရောင်များ မှေးမှိန်နေပြီဖြစ်လေသည်။ ထိုလူကား ဖုရုန်းရွာမှလာသော ရှောင်ရှမ်းပင် ဖြစ်လေတော့၏။

ကျင်းဖုန်းသည် ဆုံလည်ကုလားထိုင်ရှည်ကြီးပေါ်တွင် ထိုင်နေ၏။

ယင်းအချိန် အစောင့်တစ်ယောက်က ပြေးလွှားရောက်ရှိလာလေသည်။ သူက ဦးညွတ်လိုက်သည်။ ကျင်းဖုန်းက ဆီး၍မေးလိုက်၏။

၁၇၂ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

“သူ ရောက်လာပြီမဟုတ်လား”

အစောင့်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ကျင်းဖုန်းသည် တစ်စုံတစ်ခုကိုလေးလေးနက်နက် စဉ်းစားပြီးမှ လက်တစ်ချက်ပုတ်ယမ်းပြလိုက်၏။ အစောင့်လည်း ဦးညွတ်ကာ ပြန်လည်ထွက်ခွာ သွားလေတော့သည်။

“အား”

“အွန်”

“အမယ်လေး”

ရှောင်ရှမ်းအား ဟန်တားရန် ကြိုးစားကြသောအစောင့်များသည် လွင့်စဉ်သွားကြလေသည်။ ကျန်အစောင့် ငါးယောက်က နောက်ဆုတ်သွားကြ၏။

ရှောင်ရှမ်းက သူတို့အား ဂရုမစိုက်ဘဲ ရွှေနန်းတော်ထဲသို့ ဆက်၍ဝင်လာ၏။

အတုံ့အလှည့် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၇၃

ယခုအချိန်အထိ ဖုန်တက်နေသောနှစ်ဖက်ချွန်ဓားက သူ၏ ခါးပေါ်၌ ရှိနေသေး၏။

သူက အဆောင်ထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရုတ်တရက် အရပ်ရှစ်မျက်နှာမှ ဓားရိပ်များက ဝိုင်းရံတိုက်ခိုက်လာကြလေသည်။

ရှောင်ရှမ်းက ခန္ဓာကိုယ်အား ယိမ်းနွဲ့ကာ ဓားချက်များအား ရှောင်တိမ်းနေလေသည်။

ထိုအချိန် ...

‘ဝှစ်’

ဟူသောအသံနှင့်အတူ သံချိတ်တစ်ခုက ရှောင်ရှမ်းထံသို့ ပြေးဝင်လာ၏။ ရှောင်ရှမ်းက ဦးခေါင်းကို ကမန်းကတန်း ယိမ်းကာ ရှောင်တိမ်းလိုက်ရလေသည်။

‘ဒေါက်’

သံချိတ်က နံရံတွင် စိုက်ဝင်သွားလေသည်။ သံချိတ်နှင့် ဆက်သွယ်ထားသောကြိုးသည် မျှော့ကြိုးတစ်ခုဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် သံချိတ်ပစ်သူ၏အတွင်းအားကို မှန်းဆနိုင်လေသည်။

၁၇၄ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

ယင်းတဒင်္ဂအချိန်လေးမှာပင် သံချိုက်ပစ်သောလူက ကြမ်းပြင်အား ခြေတစ်ချက်ဆောင့်ကာ ခုန်လိုက်လေသည်။

မျှောကြိုး၏ ရုန်းကန်မှုအားနှင့် ထိုလူ၏ကိုယ်ဖော့ပညာပေါင်းစပ်လိုက်သောအခါ ထိုလူ၏ ခန္ဓာကိုယ်က မယုံကြည်စရာကောင်းအောင် လျင်မြန်သောအဟုန်ဖြင့် ရှောင်ရှမ်းထံသို့ရောက်ရှိလာလေသည်။

ရုတ်တရက် ကြည့်လိုက်ပါလျှင် ထိုလူက လေထဲ၌လျင်မြန်သောအဟုန်ဖြင့် လွင့်မျောလာသည်ဟု ထင်ရပေမည်။

ထိုလူက ယင်းတစ်ချိန်တည်းမှာပင် လက်ထဲရှိဓားကိုရှေ့သို့ ဆန့်တန်းထားလိုက်၏။ ရှောင်ရှမ်း၏ မျက်လုံးများ ပြာဝေသွားလေသည်။

သူသည် မိမိက သေဆုံးရတော့မည်ဟု နားလည်လိုက်လေသည်။

ယင်းအချိန် ...

ရုတ်တရက် ဓားတစ်စင်းက လေထဲသို့ ပျံဝဲလာပြီး ရှောင်ရှမ်းအား ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လာသူ၏ခန္ဓာကိုယ်အား ဖောက်ထွင်းသွားလေသည်။

အထုံဒာလှည့် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၇၅

‘ဦး’

“အား”

ရှောင်ရှမ်းက မယုံကြည်နိုင်အောင် အံ့အားသင့်သွား၏။

သူက ဓားလွင့်ပျံလာရာသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ လက်သီး

ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားလိုက်မိလေသည်။

“ကျင်းဖုန်း”

သူက ဒေါသကြီးစွာ အော်ဟစ်လိုက်လေတော့သည်။

ကျင်းဖုန်းက သူ့အား ပြုံး၍ကြည့်ရင်း အခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာ၏။

“ရှောင်ရှမ်း ... ငါတို့မတွေ့ရတာ အတော်ကြာပြီနော်”

ရှောင်ရှမ်းက အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်၏။

“မင်း ... မင်း”

ကျင်းဖုန်းက လက်ကာပြလိုက်၏။

“ပြောစရာရှိတာ နောက်မှပြောကြတာပေါ့။ အခုလော
 လောဆယ်ဆယ် ငါက မင်းကို ဧည့်ဝတ်ပြုပါရစေ”
 ရှောင်ရှမ်းက အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်သည်။
 “ကျင်းဖုန်းက မင်းနဲ့ငါ လမ်းခွဲပြီးကတည်းက ငါတို့နှစ်
 ယောက်က ပညာသင်ဘက် ညီအစ်ကိုတွေ မဟုတ်ကြတော့ဘူး”
 ကျင်းဖုန်းက အားပါးတရရယ်မောလိုက်သည်။
 “ဟား ဟား ဟား ... ငါကတော့ မင်းကိုခုချိန်ထိ ညီအစ်ကို
 လို့ သတ်မှတ်ဆဲပါ”
 ရှောင်ရှမ်းက သူ့အားစေ့စေ့ကြည့်လိုက်၏။
 “ကျင်းဖုန်း ... အခု ငါလာတဲ့ကိစ္စက”
 ကျင်းဖုန်းက လက်တစ်ချက်ငွေယမ်းလိုက်သည်။
 “ဒီကိစ္စတွေထားလိုက်စမ်းပါ။ ငါတို့ အေးအေးဆေးဆေး
 စားသောက်ပြီးမှ ပြောကြတာပေါ့”
 ရှောင်ရှမ်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။
 “ကျင်းဖုန်း ... ငါ မင်းတို့ဖမ်းလာတဲ့ မိန်းကလေးကို လာ
 ခေါ်တာ၊ အခု ပြန်လွှတ်ပေးပါ”
 ကျင်းဖုန်းက မျက်ခုံးတစ်ဖက်ပင့်ကာ ကြည့်လိုက်သည်။

“ဪ ... ရှင်ချိန်ရီကို ပြောတာလား”
 ရှောင်ရှမ်းက တင်းမာသောအသံဖြင့် ...
 “ဟုတ်တယ်”
 ကျင်းဖုန်းက ရယ်မောလိုက်သည်။
 “ငါတို့က ဖမ်းလာတာမဟုတ်ပါဘူး၊ အကြွေးရှိလို့ သိမ်းလာ
 တာပါ”
 ရှောင်ရှမ်းက သူ့အားစိုက်ကြည့်လိုက်၏။
 “ဒါဆို ငွေဘယ်လောက်နဲ့ ရွေးရမှာလဲ”
 ကျင်းဖုန်းက လက်သုံးချောင်းထောင်ပြလိုက်သည်။
 ရှောင်ရှမ်းက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ...
 “သုံးဆယ့်လား”
 “မဟုတ်ဘူး”
 “သုံးရာလား”
 “မဟုတ်ဘူး”
 “ဒါဖြင့်”
 ကျင်းဖုန်းက ပြုံးလျက် ...
 “အတိုးနဲ့အရင်းပေါင်းရင် သုံးထောင်လောက် ရှိတယ်”

၁၇၈ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

ဘာလဲ မင်းက ရွေးယူမလို့လား”

ရှောင်ရှမ်း အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်သည်။ ကျင်းဖုန်းက သူ့အကြံအိုက်သွားသည်ကို နားလည်လိုက်သဖြင့် ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဟား ဟား ဟား ... ငွေသုံးထောင်ဆိုတာ အသေးအမွှားပါ။ ဒါနဲ့နေပါဦး ... မင်းနဲ့သူက ဘယ်လိုပတ်သက်လို့လဲ”

ရှောင်ရှမ်းက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်ရလေသည်။ ကျင်းဖုန်းက သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်၏။

“ရှောင်ရှမ်း ... မင်းက တကယ်ရိုးတာပဲကိုး၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လက်နှေးနေရင် သူများနောက်ပါသွားတတ်တယ်နော်”

ရှောင်ရှမ်းက နှုတ်နှေးခဲ့သော မိမိ၏အဖြစ်ကို အလွန်ပင်နောင်တရနေလေသည်။ ကျင်းဖုန်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းကသူ့ကို သဘောကျတယ်ဆိုရင် ငါက ထည့်ပေးလိုက်ပါ့မယ်၊ ဒါပေမဲ့”

သူက စကားကို တစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်တန့်ထားလိုက်လေသည်။ ရှောင်ရှမ်းက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။

အတုံအလှည့် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၇၉

“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်သလဲ”

ကျင်းဖုန်းက ပြုံးလိုက်လေသည်။

“ထုံးစံအတိုင်း ငါတို့အလောင်းအစား လုပ်ကြတာပေါ့”

ပြောရင်း အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ အန်စာတုံးနှစ်တုံးကို ထုတ်ယူလိုက်လေတော့သည်။

အဖိုးတန်ပုရိဘောဂများက အခန်းတစ်ခုလုံးကို ဝင့်ကြွားစေ၏။

သို့သော် မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ ငိုရှိုက်သံကြောင့် အကျည်းတန်နေလေသည်။ ကျင်းဖုန်းက ရှောင်ရှမ်းအား ထိုအခန်းထဲသို့ ခေါ်ဆောင်သွား၏။

ရှင်ချိန်ရီသည် ငိုရှိုက်နေရာမှ ရှောင်ရှမ်းအား တွေ့မြင်လိုက်သောအခါ ခန္ဓာကိုယ်အား ရုန်းကန်လိုက်ပြီး ...

“အစ်ကို”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်သည်။

ရှောင်ရှမ်းသည် သူမအားကြည့်ကာ ရင်ထဲ၌ ဖော်မပြနိုင်
သော ဝေဒနာတစ်ခုကို ခံစားလိုက်ရ၏။

သူက ရှင်ချိန်ရိထံသို့ ပြေးသွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။
ကျင်းဖုန်းက ကမန်းကတန်း ဟန့်တားလိုက်လေသည်။

“သိပ်ပြီးတော့ အလျင်စလိုမဖြစ်ပါနဲ့၊ ကျုပ်တို့အလောင်း
အစားလုပ်ရဦးမယ်လေ”

ရှောင်ရှမ်းက သူ့အား ခေါ်သကြီးစွာကြည့်လိုက်သည်။

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဒီလိုချုပ်ထားသော တရား
သလား”

ကျင်းဖုန်းကပြုံးလိုက်သည်။

“မင်းနိုင်တဲ့အခါ သူ့ကိုကြိုးဖြည့်ပြီး ခေါ်သွားပါ၊ ငါ မတား
ပါဘူး”

ရှောင်ရှမ်းက သူ့အားစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းက ဘယ်လိုအလောင်းအစား လုပ်မှာလဲ”

ကျင်းဖုန်းက အန်စာတုံးနှစ်တုံးအား လက်ထဲတွင်ခေါက်

ရင်း ...

“အန်စာပစ်မယ်၊ စုံကိန်းဆိုရင် ရှင်ချိန်ရိကို မင်းခေါ်သွားလို့

ရပြီ”

ရှောင်ရှမ်းက စိတ်မရှည်တော့ပါ။

“မကိန်းဆိုရင် မင်းနဲ့ငါ သိုင်းပညာယှဉ်ပြိုင်ရမယ်မဟုတ်

လား”

ကျင်းဖုန်းကပြုံး၍ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မားက မျက်စိမပါဘူးနော်၊ ငါတို့ယှဉ်ပြိုင်ကြရင် တစ်
ယောက်မဟုတ် တစ်ယောက် ဒဏ်ရာရသွားရင် မကောင်းပါဘူး”

ရှောင်ရှမ်းကပြုံး၍ စကားဆက်လိုက်၏။

“ဒဏ်ရာရတာတော့ မဆန်းပါဘူး၊ ငါတို့ယှဉ်ပြိုင်ကြလို့
တစ်ယောက်မဟုတ် တစ်ယောက် ဒဏ်ရာရသွားရင် မကောင်းဘူး”

ရှောင်ရှမ်း ငေးငိုင်းသွားရလေသည်။

ဤစကားကို တစ်ချိန်က မိမိပြောခဲ့ဖူးသည် မဟုတ်ပါ

လော။ သူက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက် ကိုက်ကာ ...

“မ ကိန်းကျချင် ဘာလုပ်ရမှာလဲ ... ပြော”

ကျင်းဖုန်းက အခန်းထဲရှိစားပွဲပေါ်မှ အရက်ထည့်ထား

သော ဖန်ခွက်ခြောက်ခွက်အား ညွှန်ပြလိုက်၏။

၁၈၂ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

“ဒီဖန်ခွက်ခြောက်ခွက်ထဲက တစ်ခွက်ကို ငါ အဆိပ်ခတ်ထားတယ်။ မ ကိန်းကျခွဲရင် မင်းနဲ့ငါ တစ်ယောက်တစ်ခွက်စီသောက်ကြမယ်။ တကယ်လို့ ငါက အရင်သေသွားခဲ့ရင် မင်းက ရှင်ချိန်ရီကို ခေါ်သွားနိုင်ပြီ”

သူက စကားဆက်လိုက်သည်။

“အဲ... မင်းက အရင်သေခဲ့ရင်တော့ ငါက မင်းကိုကောင်းကောင်းမွန်မွန် သဖြိုတ်ပေးမယ်။ သူ့ကို ငါယူမယ်”

ရှောင်ရှမ်းက စဉ်းစားလိုက်သည်။

အကယ်၍ စုံကိန်းဖြစ်ခဲ့ရင်လည်း သူက ရှင်ချိန်ရီကို ခေါ်သွားနိုင်လေသည်။ မကိန်းဖြစ်ခဲ့လျှင်လည်း မိမိအတွက် အရှုံးမရှိပါ။

မိမိမသေခဲ့လျှင် ရှင်ချိန်ရီအား ခေါ်သွားနိုင်သည် မဟုတ်ပါလော။ သူက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ စတော့”

ကျင်းဖုန်းကပြုံး၍ အန်စာတုံးနှစ်တုံးကို စားပွဲပေါ်သို့ ပစ်ချလိုက်၏။

အန်စာတုံးနှစ်တုံးသည် သုံးလေးပတ်မျှ လိမ့်သွားပြီး နောက် ရပ်သွားသည်။

အတုံ့အလှည့် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၈၃

ထို့နောက် အန်စာတုံးတစ်တုံးက နှစ်ဂဏန်းပေါ်ကာ တစ်တုံးက ငါးဂဏန်းဖြစ်သွား၏။

ကျင်းဖုန်းက ရှောင်ရှမ်းအား ပြုံး၍ ကြည့်နေလေသည်။ ရှောင်ရှမ်းကမူ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

ကျင်းဖုန်း၏အစီအစဉ်အတိုင်း လောင်းကစားရမည့်နည်းမှာ အသက်နှင့်ရင်းနှီးရမည်မဟုတ်ပါလော။

ကျင်းဖုန်းက သူ့အားပြုံးပြလိုက်သည်။

“ငါ ကျောပေးထားမယ်။ အရက်ခွက်တွေကို မင်းစိတ်ကြိုက်စီပါ”

ပြောပြီး ရှင်ချိန်ရီထံသို့ လှည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ...

နံရံပေါ်မှ ဓားကိုယူကာ ရှင်ချိန်ရီ၏ လည်ပင်းပေါ်သို့ တင်လိုက်လေသည်။

၁၈၄ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

ရှောင်ရှမ်းက အရက်ခွက်များကို နေရာရွှေ့ရင်းမှ ကျင်းဖုန်း
၏ပါးနပ်မှုကို ပြုံးလိုက်မိသည်။

ကျင်းဖုန်းက သူ့နောက်ကျောမှ မဝှက်ခိုက်နိုင်ရန် ရှင်ချိန်ရီ
၏ လည်ပင်းပေါ်သို့ ဓားတင်ထားသည် မဟုတ်ပါလော။

ကျင်းဖုန်းနှင့်ရှောင်ရှမ်းတို့သည် စားပွဲတစ်ခုတွင် မျက်နှာ
ချင်းဆိုင် ထိုင်နေကြ၏။

အရက်ခွက်ခြောက်ခွက်က စားပွဲပေါ်တွင် စီတန်းကာ သူတို့
နှစ်ယောက်အား စည်းတားထားသကဲ့သို့ ရှိနေလေသည်။ ကျင်းဖုန်း
က ပြုံးလိုက်၏။

“ကဲ ... မင်းကစပြီးသောက်”

ရှောင်ရှမ်းက အရက်ခွက်ကို လှမ်းယူလိုက်၏။ သူက ရှင်
ချိန်ရီအား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ရှင်ချိန်ရီ၏မျက်နှာပေါ်တွင် စိုးရိမ်
ထိတ်လန့်ခြင်း ဟန်မူရာများပေါ်လွင်နေလေသည်။

အတုံ့အလှည့် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၈၅

ရှောင်ရှမ်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်၏။ ထို့နောက်
အရက်ခွက်ကို တစ်ချက်တည်း မော့ချလိုက်လေသည်။

‘ပူး’

သူက သက်ပြင်းရှည်တစ်ချက်ချကာ အရက်ခွက်အားစားပွဲ
ပေါ်သို့ ပြန်ချလိုက်လေသည်။ ကျင်းဖုန်းက သူ့အားစိုက်ကြည့်ကာ
ပြုံးနေလေသည်။

“အင်း ... အဆိပ်က ကျန်တဲ့ငါးခွက်ထဲမှာပါလား”

သူက ပြောပြီး အရက်တစ်ခွက်ကိုယူကာ မော့ချလိုက်၏။
သူ၏အမူအရာသည် စိုးရိမ်ဟန်မရှိပါ။ သူက အရက်ခွက်ကို စားပွဲ
ပေါ်သို့တင်ရင်း ...

“အင်း ... အဆိပ်မပါတဲ့အရက်ဟာ တကယ်သောက်လို့
ကောင်းပါလား”

ဟု တစ်ကိုယ်တည်း ညည်းညူလိုက်၏။ ရှောင်ရှမ်းက
တတိယမြောက်အရက်ခွက်ကို လှမ်းယူလိုက်သည်။

သူက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ကိုကိုင်လိုက်ပြီးမှ အရက်အား မော့
ချလိုက်၏။

သို့သော် သူက မည်သို့မျှ မဖြစ်ပါချေ။

၁၈၆ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

သူသည် နဖူးမှချွေးများကို သုတ်လိုက်သည်။ ကျင်းဖုန်းက သူ့အားကြည့်ကာ ပြုံးနေလေတော့သည်။

ယခု ...

စားပွဲပေါ်တွင် အရက်နှစ်ခွက်သာ ကျန်တော့၏။

ထိုအရက်နှစ်ခွက်ထဲတွင် တစ်ခွက်သာ အဆိပ်ပါမည်ဖြစ်သည်။

ရှောင်ရှမ်းက ပဉ္စမမြောက် အရက်ခွက်ကိုလှမ်းယူကာ ရှင်ချိန်ရီအား ကြည့်လိုက်၏။ ရှင်ချိန်ရီ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေလေသည်။

သူမသည် ရှောင်ရှမ်းအရက်တစ်ခွက် သောက်တိုင်း အသက်ရှူကျပ်ကာ ချွေးစေးများ ထွက်နေမိ၏။

ရှောင်ရှမ်းက သက်ပြင်း တစ်ချက်ခု ကာ လက်ထဲမှ အရက်ခွက်ကို မော့ချလိုက်လေသည်။

အတုံ့အလှည့် (၃-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၈၇

ကျင်းဖုန်းက သူ၏ဟန်မူရာအားကြည့်ကာ သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်၏။

ရှောင်ရှမ်းက အရက်ခွက်ကို စားပွဲပေါ်သို့ ပြန်တင်လိုက်သည်။ သူ၏ဝမ်းထဲသို့ အရက်များ ရောက်ရှိသွားဖြစ်သည်။

သို့သော် ရှောင်ရှမ်းက မည်သို့မျှမဖြစ်ပါချေ။ ထို့ကြောင့် သူက လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်လေသည်။

ယခုစားပွဲပေါ်၌ အရက်တစ်ခွက်တည်းသာ ကျန်တော့၏။

ဤသို့ဆိုလျှင် ဤအရက်ခွက်ထဲ၌ အဆိပ်ရှိမည်မှာ မလွဲပါချေ။ ယခု ကျင်းဖုန်း၏အလှည့်ဖြစ်သည်။ ကျင်းဖုန်းက ရှောင်ရှမ်းအား ပြုံးပြလိုက်၏။

“ရှောင်ရှမ်း ... ဒီခွက်ထဲမှာ အဆိပ်ရှိမှာ သေချာတယ်။ မင်းက ဒီအဆိပ်ရဲ့အရသာကို မသိရတော့ဘူး၊ ဝမ်းနည်းစရာပဲ” ဟုပြောရင်း စားပွဲပေါ်မှ အရက်ခွက်ကို လှမ်းယူလိုက်သည်။

“မင်း ဒီအရက်ကိုသောက်ဖို့ မလိုတော့ဘူး၊ မင်းရှုံးပြီပဲ” ကျင်းဖုန်းက ပြုံးလိုက်၏။

“ငါ အဆိပ်ကိုမှ မသောက်ရသေးဘဲ”

၁၈၈ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

ရှောင်ရှမ်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ သူ့အားစိုက်ကြည့်
လိုက်၏။

သူ၏မျက်လုံးထဲ၌ မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲလာလေသည်။ သူက
ကျင်းဖုန်း၏လက်အား တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်၏။

“ကျင်းဖုန်း ... မင်းရှုံးပြီ၊ ဒီအရက်သောက်ဖို့ မလိုဘူး”

ကျင်းဖုန်းက သူ့အား အတန်ကြာအောင် စိုက်ကြည့်နေ၏။
သူ၏မျက်လုံးအိမ်ထဲ၌ မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲလာလေသည်။

ရှောင်ရှမ်းက သူ့လက်ထဲမှ အရက်ခွက်ကို တခြားလက်
တစ်ဖက်ဖြင့် ယူကာ စားပွဲပေါ်သို့ ပြန်တင်လိုက်သည်။

သူက ကျင်းဖုန်းအား အတန်ကြာအောင် စိုက်ကြည့်လိုက်
လေသည်။ ယင်းနောက် ထိုင်ရာမှဖြည်းညင်းစွာ ထရပ်လိုက်သည်။

“ငါတို့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ငယ်ငယ်ကတည်းက တစ်
ယောက်ရဲ့ဆန္ဒကို တစ်ယောက် အမြဲဖြည့်ပေးခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့
... အခု”

သူ၏အသံက တိမ်ဝင်သွားလေသည်။ ကျင်းဖုန်းက သူ့
အား မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေ၏။ ရှောင်ရှမ်းက သက်ပြင်း
တစ်ချက်ချကာ ရှင်ချိန်ရီအား ချည်နှောင်ထားသော ကြိုးများကို

အဟုံအဟည် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၈၉

ဖြေလိုက်လေသည်။ ရှင်ချိန်ရီက သူ၏လက်အား မြဲမြံစွာဆုပ်ကိုင်
ထားလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် သူသည် ရှင်ချိန်ရီ၏လက်ကိုဆွဲကိုင်ကာ အခန်း
ထဲမှ တစ်လှမ်းချင်း ထွက်ခွာသွား၏။

သူ၏မျက်ဝန်းအစုံမှ မျက်ရည်များ စီးကျလာလေသည်။
ကျင်းဖုန်းက သူတို့၏နောက်ကျောပြင်အား မျက်တောင်မခတ် စိုက်
ကြည့်နေလေသည်။

သူက ယင်းသို့ကြည့်ရှင်း မျက်ဝန်း၌ မျက်ရည်များရစ်ဝဲလာ
ကာ အမြင်အာရုံများ ခေဝါးသွားလေသည်။

မျက်ရည်များသည် သူ၏ပါးပြင်သို့ စီးကျလာ၏။ ယင်း
အချိန်မှာပင် ယန်ချူးနှင့် အာဏာသားများက ဝင်ရောက်လာကြ
လေသည်။

ရွှေစန်းတော် စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုလုံးကိုလည်း ရဲမက်
များက ဝိုင်းထားပြီးဖြစ်သည်။

ရှောင်ရှမ်းသည် မိမိအားဖြတ်ကျော်ကာ ကျင်းဖုန်းထံသို့
လျှောက်သွားသော ယန်ချူးနှင့်အာဏာသားများကိုကြည့်ကာ မြေ
လှမ်းတုံ့ခနဲရပ်တန့်လိုက်မိ၏။

၁၉၀ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

သူက ချာခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

ကျင်းဖုန်း ...။

ကျင်းဖုန်းသည် ဝင်ရောက်လာကြသော ယန်ချူးနှင့် အာ
ဏာသားများကို မကြည့်ပါ။ သူက ရှောင်ရှမ်းကိုသာ စိုက်ကြည့်နေ
၏။

ယန်ချူးနှင့်အာဏာသားများက သူ၏အနီးသို့ ရောက်ရှိ
လာပြီ ဖြစ်လေသည်။

သို့တိုင်အောင် ...

ကျင်းဖုန်းက တစ်စုံတစ်ရာ လှုပ်ရှားခြင်းမရှိဘဲ ရှောင်ရှမ်း
အား စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

မကောင်းမှုဒုစရိုက်ကို ပြုလုပ်သူသည် တစ်နေ့ ဥပဒေ
လက်တွင်းသို့ ကျရောက်ရမည်ဟု သူကနားလည်ထားပြီး ဖြစ်လေ
သည်။

အတုံ့အလှည့် (ဒု-ဇာတ်ဆင်း) ❖ ၁၉၁

ထို့ကြောင့် ယန်ချူးတို့ဝင်ရောက်လာသောအခါ တစ်စုံ
တစ်ရာ ခုခံခြင်းမရှိဘဲ အေးဆေးစွာ အဖမ်းခံခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကျင်းဖုန်းက ယန်ချူး၏ခေါ်ဆောင်ရာသို့ လိုက်ပါသွားရန်
ဖြည်းညင်းစွာ ထရပ်လိုက်လေသည်။ သူက ရှောင်ရှမ်းထံသို့ လှည့်
ကြည့်လိုက်၏။

ရှောင်ရှမ်းကလည်း သူ့အား မျက်ရည်များစီးကျလျက် စိုက်
ကြည့်နေလေသည်။

ရုတ်တရက် ကျင်းဖုန်း၏မျက်လုံးအစုံက ရှောင်ရှမ်းနှင့်
အလောင်းကစားပြုလုပ်စဉ်က ကျန်ရစ်ခဲ့သော အရက်ခွက်ဆီသို့
ရောက်ရှိသွား၏။

သူက ရှောင်ရှမ်းအား ပြုံးပြကာ အရက်ခွက်ကို ကောက်ယူ
လိုက်သည်။

ရှောင်ရှမ်း၏ရင်ထဲ၌ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားလေသည်။ သူ
က ကျင်းဖုန်းသည် မိမိကိုယ်မိမိ အဆိပ်သောက်ကာ အဆုံးစီရင်
သွားမည်ဟု ယူဆလိုက်မိ၏။

“ကျင်းဖုန်း”

သူက ကျင်းဖုန်းထံသို့ ပြေးသွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ယန်ချူးက ရင်ထိတ်သွားလေသည်။ သူက လျှပ်တစ်ပြက်
ဓားကိုဆွဲထုတ်ကာ ကျင်းဖုန်းရင်ဝခေါ်သို့ ထောက်ထားလိုက်၏။

“ရှောင်ရှမ်း... ကျေးဇူးပြုပြီးလုံးဝမလှုပ်ရှားပါနဲ့၊ ခင်ဗျား
က တစ်စုံတစ်ခုလှုပ်ရှားလာရင် ကျုပ် သူ့ကိုချမ်းသာမပေးနိုင်ပါဘူး”

သူက စကားဆက်လိုက်သည်။

“သူ့ကို ဥပဒေအတိုင်းဆောင်ရွက်ပါစေ၊ တစ်ချိန်က ခင်ဗျား
က သူ့ကို အကျဉ်းထောင်ထဲက ခေါ်ထုတ်ပြေးခဲ့ပေမယ့် ခင်ဗျားရဲ့
ဖြူစင်တဲ့စိတ်ထားနဲ့ ဖူရန်းရွာကလေးကို ပြုပြင်ပြောင်းလဲနိုင်ခဲ့တဲ့
သူကြီးတစ်ယောက်ရဲ့အရည်အချင်းကြောင့် ကျုပ်က အထက်ကို
တင်ပြလို့ ခင်ဗျားအပြစ်ကလွတ်တယ်ဆိုတာ နားလည်ထားပါ။ ဒီ
တစ်ခါဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားကိုလည်း ခွင့်လွှတ်နိုင်စရာ အကြောင်းမရှိ
ဘူးနော်”

ရှောင်ရှမ်းက သူ၏စကားကြောင့် ရှေ့သို့မတိုးဝံ့ပါ။ သူ
သည် ကျင်းဖုန်းအား စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

သူ၏ အကြည့်ထဲတွင် တောင်းပန်တိုးလျှိုးခြင်း၊ ကြေကွဲ
ဝမ်းနည်းခြင်း စသည့်ဟန်မူရာများ ပေါ်လွင်လာလေသည်။ သူက
ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာဖြင့် ...

“ကျင်းဖုန်း... မင်း မင်း မသောက်လိုက်နဲ့နော်”

ကျင်းဖုန်းက ပြုံးပြလိုက်သည်။

ထို့နောက် သူက အရက်ကို တစ်ရှိန်ထိုး မော့ချလိုက်လေ
သည်။ အရက်များက သူ၏ဗိုက်ထဲသို့ ရောက်ရှိသွားပြီဖြစ်၏။

သို့သော် သူ့ဘာမှမဖြစ်ခဲ့ချေ။

ရှောင်ရှမ်း၏ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး တစ်ချက်တုန်ခါသွားလေ
သည်။

သူသည် ကျင်းဖုန်းက မိမိ၏စိတ်ချမ်းသာရေးကို ဦးစား
ပေးခဲ့သည်ကို ကောင်းစွာသဘောပေါက်လိုက်သည် မဟုတ်ပါလော။
သူ၏ရင်ထဲတွင် စစ်ခနဲ နာကျင်လာလေသည်။

သူက ကျင်းဖုန်းအား ယန်ချူး၏ လက်ထဲမှပြန်လည်လုယူ
မည်ဟုဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် သူက ကျင်းဖုန်းအား မျက်စိပုံပြလိုက်၏။ ကျင်း
ဖုန်းက သူ၏မျက်နှာပေါ်မှ ဟန်မူရာအား နားလည်လိုက်၏။

ယင်းတဒဂ်အချိန်လေးမှာပင် သူက ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု
ချလိုက်လေသည်။ သူက ယန်ချူးအား ပြုံးပြလိုက်၏။

“ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် လောင်းထားတာ ကျုပ်ရှုံးပြီ”

၁၉၄ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

ပြောပြီး ယန်ချူးက ရှောင်ရှမ်းမလာစေရန် ဟန့်တားထားသော ရင်ဝတွင် ထောက်ထားသည့် ယန်ချူး၏ခါးအား လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ကာ ခန္ဓာကိုယ်အား ရှေ့သို့တိုးဝင်လိုက်လေသည်။

အဖြစ်အပျက်မှာ လျင်မြန်လှသဖြင့် ယန်ချူးမှာ ဟန့်တားနိုင်ခြင်း မရှိခဲ့ပါ။

ရှောင်ရှမ်းက ကျင်းဖုန်းအား ဝင်ရောက်ကယ်တင်လာမည်ကို သူစိုးရိမ်နေသည် မဟုတ်ပါလော။

ထို့ကြောင့် ကျင်းဖုန်းအား အာရုံမစိုက်မိခဲ့ပါ။ သူက ကျင်းဖုန်းအား ကြည့်ကာ ခေါင်းတစ်ချက်ခါယမ်းလိုက်ပြီး ပြန်လည် ထွက်ခွာသွားလေသည်။

သူသည် နေပြည်တော်မှ အမိန့်ဖြင့် မြို့ဝန်မင်းလီကို ဖမ်းဆီးရဦးမည် မဟုတ်ပါလော။

ယခု ဤနေရာတွင် ရှောင်ရှမ်း၊ ကျင်းဖုန်းနှင့်ရှင်ချိန်ရီတို့သာ ကျန်တော့၏။ ကျင်းဖုန်း၏ဝေဒနာမှာ ပြင်းထန်လှပေသည်။

သို့သော် သူ၏မျက်နှာက ပြုံးယောင်သမ်းနေလေသည်။ ရှောင်ရှမ်းက သူ့အား ပွေ့ဖက်ထားရင်းမှ ...

“ကျင်းဖုန်း ... မင်းမသေရဘူး၊ မင်းမသေရဘူး”

အတုံ့အလှည့် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၉၅

ကျင်းဖုန်းက သူ၏လက်အား တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားလေသည်။ ထို့နောက် ရှင်ချိန်ရီအား လှမ်းကြည့်ကာ ...

“သူ သူဟာ မင်းနဲ့အသင့်တော်ဆုံး မိန်းကလေး”

သူ၏အသံက တိမ်ဝင်သွားလေသည်။ ရှောင်ရှမ်း၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်သွားပေပြီ။

“ကျင်းဖုန်း ... မင်း မသေရဘူးနော်၊ မင်း မသေရဘူး”

သို့သော် ကျင်းဖုန်းက သူ၏စကားကို မကြားနိုင်တော့ပါ။ ရှောင်ရှမ်းသည် မျက်ရည်များ သွင်သွင်ကျဆင်းလာလေသည်။

“ကျင်းဖုန်းရယ် ... မင်း မင်းဘာဖြစ်လို့ ငါ့အတွက် အလှည့်မပေးခဲ့ရတာလဲကွာ”

သူက တတွက်တွက် ရေရွတ်နေမိလေတော့သည်။

ဒိုင်းကို ဖုန်းရုံးရွာသို့ ဦးတည်ကာမောင်းနှင်လာ၏

ရှင်ချိန်ရီက သူ၏ရင်ခွင်ကိုမှီကာ လိုက်ပါလာလေသည်။

ကျင်းဖုန်းသည် မိမိက ယန်ချူး၏လက်ထဲမှ သူ့အား ကယ်တင်မည်ကို စိုးရိမ်သဖြင့် ယခုကဲ့သို့ပြုလုပ်သွားခြင်းဖြစ်ကြောင်း ရှောင်ရှမ်း သဘောပေါက်လိုက်မိလေသည်။

၁၉၆ ❖ တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

သူသည် မြင်းကိုမောင်းနှင်ရင်း ကျင်းဖုန်း၏ အမြဲတစေ
ပြုံးနေသော မျက်နှာလေးအား မြင်ယောက်လာမိ၏။

သူသည် အသက်ရှင်နေသမျှကာလပတ်လုံး ‘ကျင်းဖုန်း’
အား မေ့နိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါချေ။

တက္ကသိုလ်ဝင်းကြွယ်

